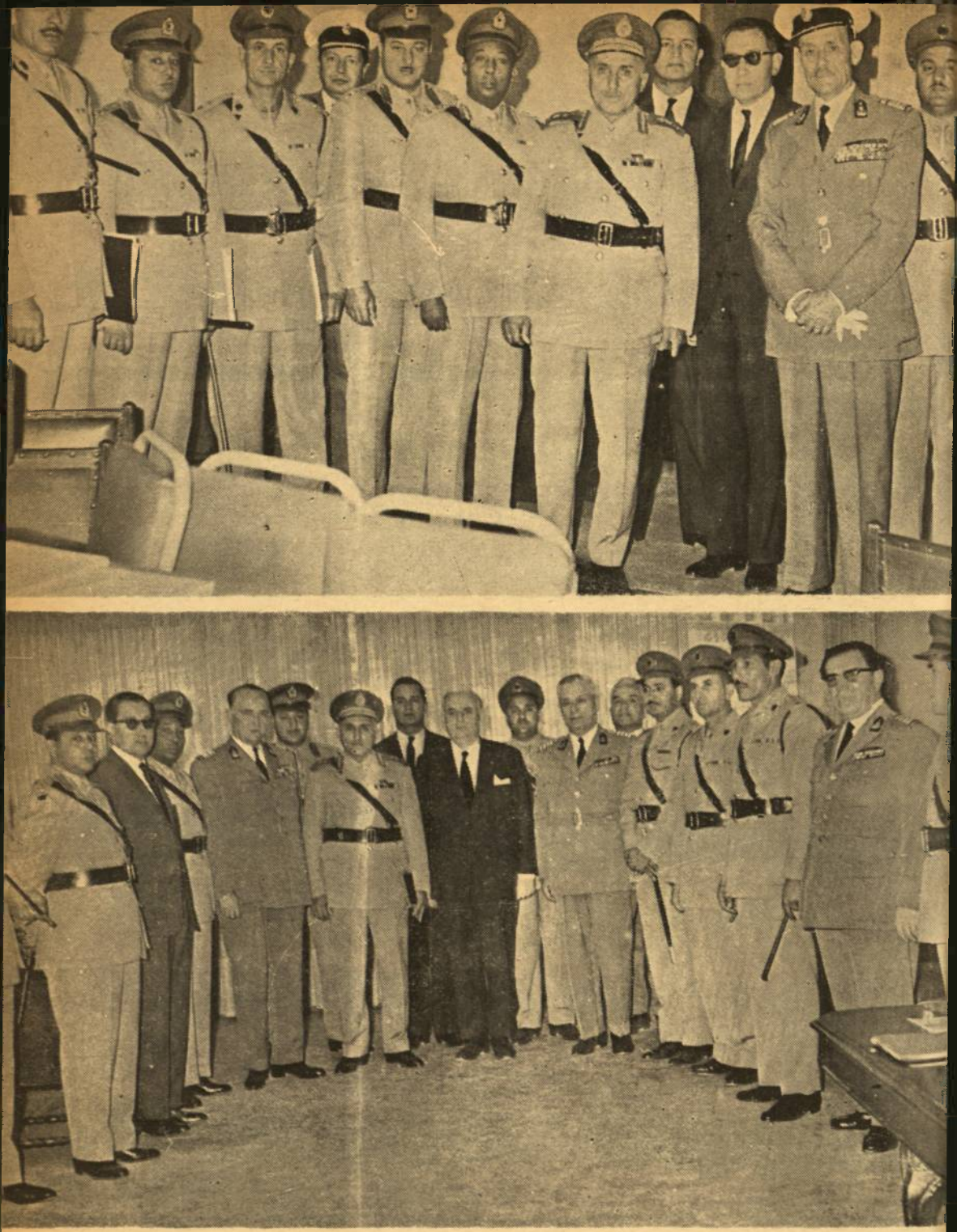
Έτος ΙΑ'

Τεύχος 242ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Τὰ μέλη τῆς Λιβυκῆς στρατιωτικῆς καὶ ἀστυνομικῆς ἀποστολῆς, ἐν μέσῳ τῶν Ἀρχηγοῦ καὶ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. κ. Θ. Ρακιντζῆ καὶ Ε. Καραμπέτσου, κατὰ τὴν πρόσφατον ἐπίσκεψίν των εἰς Ἀθήνας

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΑ'.	ΑΘΗΝΑΙ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1963	ΤΕΥΧΟΣ 242ον

ΝΟΜΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ ΠΡΟΣ ΕΙΔΙΚΟΥΣ ΠΟΙΝΙΚΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ

ΚΑΙ ΕΠΕΞΗΓΗΣΙΣ ΟΡΩΝ ΤΙΝΩΝ ΑΥΤΟΥ

(Ἄρθρα 12 καὶ 13 Π.Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

I. Περὶ τῶν σχέσεων τοῦ ποινικοῦ κώδικος πρὸς τοὺς εἰδικοὺς ποινικοὺς νόμους ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 12 αὐτοῦ. Περαιτέρω διὰ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ κώδικος δίδεται ἡ ἔννοια βασικῶν τινων ὅρων αὐτοῦ, χρησιμοποιουμένων ἐν τῇ διατυπώσει τῆς ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως πολλῶν ἐγκλημάτων πρὸς ἀποφυγὴν δὲ ἀμφιβολιῶν, δυναμένων νὰ ἀνακύψωσιν ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῶν, εἰς ἃς ἀναφέρονται ταῦτα, διατάξεων.

Ἐπιχειροῦμεν κατωτέρω τὴν δι' ὀλίγων ἀνάπτυξιν τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων, αἵτινες παρουσιάζουν οὐ μόνον ἐπιστημονικόν, ἀλλὰ καὶ πρακτικὸν ἐνδιαφέρον.

II. Τὸ ἄρθρον 12 τοῦ κώδικος ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἄρθρον 12.

Εἰδικοὶ ποινικοὶ νόμοι.

Αἱ διατάξεις τοῦ γενικοῦ μέρους τοῦ παρόντος κώδικος ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ ἀξιοποίνων πράξεων προβλεπομένων ἐν εἰδικοῖς νόμοις, ἐφ' ὅσον οἱ νόμοι οὗτοι δὲν ὁρίζουν ἄλλως διὰ ρητῆς αὐτῶν διατάξεως.([1])

Διὰ τῆς προκειμένης διατάξεως ὁ κῶδιξ καθορίζει τὴν σχέσιν καὶ ἰσχὺν τῶν διατάξεων αὐτοῦ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς εἰδικοὺς ποινικοὺς νόμους. Τὸ ἄρθρον προσετέθη, κατ' ἀπομίμησιν διατάξεων ξένων κωδίκων, ὡς δὲ καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τονίζεται, ἐκρίθη χρήσιμον καὶ παρ' ἡμῖν λόγῳ τῆς πληθώρας τῶν εἰδικῶν ποινικῶν νόμων καὶ τῆς οὐχὶ πάντοτε καὶ ἐν πάσῃ νομοτεχνικῇ αὐτῶν ἀρτιότητος. Ἡ παρατήρησις αὕτη εἶναι ἀναμφισβητήτως ὀρθή, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐλάχιστοι ἐκ τῶν χιλιάδων παρ' ἡμῖν νομοθετικῶν διατάξεων, καταρτίζονται ἀπὸ ἀνθρώπους δυναμένους νὰ ἀνταποκριθοῦν πλήρως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς νομικῆς ἐπιστήμης, πολλῷ μᾶλλον, ὅταν καταρτίζωνται ἐσπευσμένως καὶ ἄνευ τῆς ἐνδεδειγμένης κριτικῆς βασάνου, πρὸ τῆς τελικῆς αὐτῶν διατυπώσεως. Ὅπως ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Ὑφηγητὴς Μαγκάκης([2]), συντάσσονται συνηθέστατα κατὰ τρόπον, οὕτως εἰπεῖν, ἐμπειρικόν, ἤτοι ἀφ'

---

1. Ὡς εἰδικοὶ ποινικοὶ νόμοι νοοῦνται οὐ μόνον οἱ αὐτοτελεῖς ποινικοὶ νόμοι, ἀλλὰ καὶ αἱ ποινικαὶ διατάξεις αἱ περιλαμβανόμεναι εἰς νομοθετήματα οὐχὶ ποινικοῦ ἐξ ὁλοκλήρου χαρακτῆρος (ὡς λ.χ. εἶναι τὸ Ν.Δ. 4095/60).

2. Μαγκάκη, «Βασικαὶ ἀρχαὶ διεπουσαι τὴν σύνταξιν εἰδικῶν ποινικῶν διατάξεων» Ποιν. Χρον. Θ'. σελ. 297.

ένὸς μὲν οὐχὶ ἐν ὀργανικῷ συνδέσμῳ μετὰ τῆς ὑπολοίπου ποινικῆς νομοθεσίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἄνευ γενικωτέρας ἐποπτείας τῶν περαιτέρω νομικῶν καὶ κοινωνικῶν συνεπειῶν αὐτῶν.

Σημειοῦμεν ἐπίσης ἐνταῦθα, ὅτι εἰς τοὺς εἰδικοὺς ποινικοὺς νόμους ἀφορῶσι καὶ αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 458, 462-468 καὶ 470-473 Π.Κ.

Πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου παραθέτομεν τὸ κάτωθι π α ρ ά δ ε ι γ μ α : Κατὰ τὸ ἄρθρον 23 παράγρ. 1 τοῦ Α.Ν. 2078/15-11-1939 (Α. 489). «Περὶ ἱδρύσεως ὀργανισμοῦ ἁλιείας καὶ περὶ μέτρων προστασίας καὶ προαγωγῆς αὐτῆς, ἐπιβάλλεται ὑποχρεωτικῶς ἡ δήμευσις τῶν παρανόμως φερομένων ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, πλωτῶν μέσων, ἐν οἷς ἀνεκαλύφθησαν ταῦτα κλπ. ἀδιακρίτως τοῦ ἂν ταῦτα ἀνήκωσιν εἰς τὸν αὐτουργὸν τῆς πράξεως ἢ συμμέτοχόν τινα ἢ τρίτον». Ὁ Π.Κ. ὁρίζει ἐν ἄρθρῳ 76 ὅτι δύναται νὰ δημευθῶσι τοιαῦτα ἀντικείμενα (ἀντικείμενα δηλ. παραχθέντα διὰ κακουργήματος ἢ ἐκ δόλου πηγάζοντος πλημ/τος) κλπ., ἀλλὰ μόνον, ἐφ' ὅσον ἀνήκωσιν εἰς τὸν αὐτουργὸν ἤ τινα τῶν συμμετόχων τῆς πράξεως. Οὕτως ὅμως ὁ Α.Ν. 2078 ὁρίζει ἄλλως ἢ ὁ Π.Κ., δι' ὃ καὶ ἐφαρμοστέος οὗτος καὶ οὐχὶ ὁ Ποιν. Κῶδιξ (Α.Π. 213/51 Ποιν. Χρ. Α. σελ. 368).

III. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ κώδικος εἶναι διατυπωμένη ὡς κάτωθι :

Ἄρθρον 13.

Ἔννοια ὅρων τοῦ κώδικος.

Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ παρόντος κώδικος :

α) ὑ π ά λ λ η λ ο ς εἶναι πᾶς, εἰς ὃν νομίμως εἶναι ἀνατεθειμένη ἔστω καὶ προσωρινῶς ἡ ἄσκησις ὑπηρεσίας δημοσίας, δημοτικῆς ἢ κοινοτικῆς ἢ ἄλλου νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου.

β) ο ἰ κ ε ῖ ο ι εἶναι οἱ συγγενεῖς ἐξ αἵματος καὶ ἐξ ἀγχιστείας κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, θετοὶ γονεῖς καὶ θετὰ τέκνα, σύζυγοι, μεμνηστευμένοι, ἀδελφοὶ καὶ οἱ τούτων σύζυγοι καὶ μνηστῆρες, ὡς καὶ οἱ ἐπίτροποι ἢ ἐπιμεληταὶ τοῦ ὑπαιτίου καὶ οἱ ὑπὸ ἐπιτροπείαν ἢ ἐπιμέλειαν αὐτοῦ τελοῦντες.

γ) ἔ γ γ ρ α φ ο ν εἶναι πᾶν γραπτὸν προωρισμένον ἢ πρόσφορον νὰ ἀποδείξῃ γεγονὸς ἔχον ἔννομον σημασίαν καὶ πᾶν σημεῖον προωρισμένον νὰ ἀποδείξῃ τοιοῦτον γεγονός.

δ) σ ω μ α τ ι κ ὴ β ί α εἶναι καὶ ἡ διὰ μέσων ὑπνωτικῶν ἢ ναρκωτικῶν ἢ ἄλλων ἀναλόγων περιαγωγὴ τινὸς εἰς κατάστασιν ἀναισθησίας ἢ ἀνικανότητος πρὸς ἀντίστασιν.

ε) σ τ ρ α τ ὸ ς εἶναι ὁ τῆς ξηρᾶς, τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἀέρος.

Καθ' ἃ ἐλέχθη ἐν ἀρχῇ, διὰ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ κώδικος παρέχεται ἡ ἔννοια ὡρισμένων ὅρων αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους χρησιμοποιεῖ συχνάκις οὗτος ἐν τῇ διατυπώσει τῆς ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως διαφόρων ἐγκλημάτων. Πράττει δὲ τοῦτο ὁ κῶδιξ πρὸς ἀποφυγὴν ἐνδεχομένων ἀμφιβολιῶν, δυναμένων νὰ ἀνακύψωσι κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῆς ἐννοίας τῶν ὅρων τούτων, ὡς καὶ πρὸς ἐπίτευξιν ὁμοιομόρφου ἑρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τῶν ἐπὶ μέρους διατάξεών του.

Οἱ ὅροι οὗτοι εἶναι οἱ ἑξῆς :

α) ὑπάλληλος, β) οἰκεῖος, γ) ἔγγραφον, δ) σωματικὴ βία καὶ ε) στρατός.

Εἰδικώτερον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ κώδικος : α) **Ὑπάλληλος** εἶναι πᾶς εἰς ὃν εἶναι νομίμως ἀνατεθειμένη, ἔστω καὶ προσωρινῶς, ἡ ἄσκησις ὑπηρεσίας δημοσίας, δημοτικῆς ἢ κοινοτικῆς ἢ ἄλλου νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου. Κατὰ ταῦτα, ὡς ὑπάλληλοι λογίζονται καὶ οἱ προσωρινῶς ἀσκοῦντες δημοσίας ὑπηρεσίας ὡς λ.χ. οἱ ἔνορκοι, τὰ μέλη τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν κατὰ τὰς ἐκλογὰς κλπ. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ποῖος ἀσκεῖ δημοσίαν ὑπηρεσίαν εἶναι θέμα οὐχὶ τόσον εὔκολον, ἡ ἀνάπτυξίς του

δὲ ἐκφεύγει τοῦ σκοποῦ τῆς παρούσης μελέτης. Δι' ὃ καὶ περιοριζόμεθα εἰς τὸ νὰ τονίζωμεν ὅτι δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἐκτελεῖ ὁ ἀσκῶν δημόσιον λειτούργημα, ἤτοι περιβεβλημένον μὲ δημοσίας ὑποχρεώσεις, ἐνδιαφερούσας γενικώτερον τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πολιτείαν. Οὕτω καὶ οἱ ὑπουργοί, βουλευταὶ καὶ μέλη διοικητικῶν ἐπιτροπῶν ἐκτὸς τῶν stricto sensu δημοσίων ὑπαλλήλων(1), ἀσκοῦν δημοσίαν ὑπηρεσίαν. Ἐξ ἄλλου, ὡς πρόσωπον δημοσίου δικαίου δέον νὰ χαρακτηρίσωμεν τὸ συνιστώμενον οὐχὶ ἐξ ἰδιωτικῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἀμέσως διὰ νόμου, εἴτε καὶ διὰ πράξεως τῆς διοικήσεως ὡς φορέως τῆς δημοσίας ἐξουσίας, ὑπὸ τὸν ὅρον περαιτέρω, ὅτι τοῦτο ἐνεργεῖ οὐχὶ ἐπὶ σκοπῷ πραγματοποιήσεως κερδῶν ἢ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων μιᾶς ὁμάδος, ἀλλ' ὑπὲρ γενικωτέρου συμφέροντος. Ταῦτα οὕτως ὑποκαθιστοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὐτὸ τοῦτο τὸ κράτος εἰς τὰς ἐνεργείας του, ἔστω καὶ ἂν ἐνίοτε ἔχουν ὡς ἀντικείμενον τὴν ἐκτέλεσιν οἰκονομικῶν πράξεων καὶ μάλιστα ἐμπορικῆς φύσεως. Ὅ,τι πράττουν ταῦτα θὰ ἔπραττεν αὐτὸ τοῦτο τὸ κράτος, ἐὰν ἐκεῖνα δὲν ὑπῆρχον. Τέλος καὶ τὰ δι' ἰδιωτικῆς μὲν βουλήσεως ἀρχικῶς συσταθέντα (σωματεῖα, ἱδρύματα, ἐπιτροπαὶ ἐράνων, ἑταιρίαι), διὰ νόμου ὅμως ὕστερον ἐπιφορτισθέντα τὴν ἐκτέλεσιν κρατικῆς τινος λειτουργίας ἢ ὑπηρεσίας εἶναι νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου. Οὕτω τὰ Ταχυδρομεῖα, οἱ ΣΕΚ, τὸ Θεραπευτήριον «Εὐαγγελισμὸς» κλπ. Ἀντιθέτως ὁ Ἀναμορφωτικὸς Σύνδεσμος τῶν ἁπανταχοῦ Κορινθίων, εἶναι προφανῶς νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου.

β) **Οἰκεῖοι** εἶναι οἱ συγγενεῖς ἐξ αἵματος καὶ ἐξ ἀγχιστείας κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, θετοὶ γονεῖς καὶ θετὰ τέκνα, σύζυγοι, μεμνηστευμένοι, ἀδελφοὶ καὶ οἱ τούτων σύζυγοι καὶ μνηστῆρες, ὡς καὶ οἱ ἐπίτροποι ἢ ἐπιμεληταὶ τοῦ ὑπαιτίου καὶ οἱ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν ἢ ἐπιμέλειαν αὐτοῦ τελοῦντες. Συγγενεῖς κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἐξ αἵματος εἶναι πρὸς τὰ ἄνω ὁ πατήρ, μήτηρ, πάππος, πρόπαππος, κλπ., καὶ πρὸς τὰ κάτω, ὁ υἱός, ἐγγονός, δισέγγονος κλπ., ἐξ ἀγχιστείας δὲ πρὸς τὰ ἄνω ὁ πενθερός, πενθερὰ κλπ., πρὸς τὰ κάτω ὁ γαμβρός, νύμφη κλπ.., Ἐκ πλαγίου δὲ ἐξ αἵματος οἱ πρωτεξάδελφοι, δευτερεξάδελφοι κλπ., καὶ ἐξ ἀγχιστείας οἱ ἐκ πλαγίου συγγενεῖς τοῦ ἑνὸς τῶν συζύγων πρὸς τὸν ἕτερον (λ.χ. ἐγώ, ὧν ἔγγαμος, πρὸς τοὺς πρωτεξαδέλφους κλπ. τῆς συζύγου μου).

Τὴν ἀγχιστείαν δημιουργεῖ ὁ γάμος. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἕκαστος τῶν συζύγων εἶναι συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας πρὸς τοὺς ἐξ αἵματος συγγενεῖς τοῦ ἑτέρου, καὶ δὴ κατὰ τὸν αὐτὸν βαθμόν, καθ' ὃν ὁ σύζυγος εἶναι συγγενὴς ἐξ αἵματος πρὸς τοὺς ἰδικούς του συγγενεῖς.

(Συνεχίζεται)

1. Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 παράγρ. 2 τοῦ ὑπαλληλικοῦ κώδικος «Δημόσιοι ὑπάλληλοι εἶναι τὰ ἔμμεσα, ἐμμισθα ὄργανα τοῦ κράτους, τὰ διατελοῦντα ἐν προαιρετικῇ ἀμέσῳ, ὑπηρεσιακῇ καὶ πειθαρχικῇ πρὸς αὐτὸ σχέσει :

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟΝ ΤΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΕΤΙΑΣ
27ης ΜΑΪΟΥ 1923 – 27ης ΜΑΪΟΥ 1963

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅπως προεβλέπετο ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία, τὰ πράγματα εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν δὲν ἦσαν καθόλου εὐχάριστα, μέγας δὲ κόπος καὶ μόχθος ἔδει νὰ καταβληθῇ πρὸς περιστολὴν τῆς πανταχόθεν κραυγαζούσης παρανομίας καὶ ἀθλιότητος. Ἀπὸ ἐγκληματικῆς πλευρᾶς κατὰ πρῶτον, ἡ κατάστασις παρουσιάζετο τραγικὴ καὶ ἀφόρητος. Οἱ διάφοροι τύποι κακοποιῶν τοῦ ὑποκόσμου καὶ μὴ—παλληκαράδες, κουτσαβάκηδες, σωματέμποροι, λαθρέμποροι καὶ κάθε εἴδους κοινωνικὰ ἀποβράσματα—ἐξασκοῦσαν τρομοκρατίαν εἰς τὰς συνοικίας καὶ τὸ κέντρον τῆς πόλεως, ἐλυμαίνοντο δὲ ὁλόκληρον τὴν περιοχήν. Τὸ ὠργανωμένον ἔγκλημα διὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν κοινῶν γυναικῶν καὶ τῆς προαγωγῆς εἰς πορνείαν ἀφελῶν ὑπάρξεων, ἡ παράνομος χαρτοπαιξία καὶ τὸ λαθρεμπόριον, τὰ ἀδικήματα κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωματικῆς ἀκεραιότητος, ἐπιτεινόμενα ἀπὸ τὴν τραγελαφικὴν παράνομον ὁπλοφορίαν καὶ τοὺς πανταχόθεν ριπτομένους ἀσκόπους πυροβολισμούς, τὰ ἀδικήματα κατὰ τῆς περιουσίας κ.λ. κ.λ. ἦσαν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Ἐκ παραλλήλου, ἡ κατάστασις τῶν ἐργοστασίων καὶ ἄλλων βιομηχανιῶν καὶ βιοτεχνιῶν ἀπὸ πλευρᾶς ὑγιεινῆς καὶ θορύβων, τὸ πολυδαιδαλῶδες ζήτημα τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ τῶν θορύβων γενικώτερον, ἡ μεγάλη ἐμπορικὴ κίνησις τοῦ λιμένος, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν σημαντικὴν αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως λόγῳ τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ σημειωθέντος κατὰ τὰ ἔτη 1920-1923 τεραστίου ρεύματος ἀστυφιλίας ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς χώρας, τὰ διάφορα καταστήματα καὶ ἐργαστήρια ποὺ δὲν ἐγνώριζαν ὥρας λειτουργίας των, ἡ δημοσία ὑγιεινὴ γενικῶς καὶ ἡ καθαριότης τῶν ὁδῶν, πλατειῶν καὶ πάρκων, παρουσίαζαν οἰκτρὰν τῷ ὄντι κατάστασιν, ὁμολογουμένην εἰς τὰ παντοίας μορφῆς ἔντυπα τῆς ἐποχῆς. Πλὴν τούτων, πολλαὶ χιλιάδες δυστυχῶν προσφύγων ἐκ τῆς Μικρασίας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐγκατασταθῇ εἰς τὰς συνοικίας ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ κέντρον τῆς πόλεως, τὴν πλατεῖαν Καραϊσκάκη, ἐπέτειναν τὴν φοβερὰν εἰκόνα τῆς γείτονος καὶ ἐδημιούργουν ἀπὸ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς ἐγκαταστάσεως ἐφιαλτικὴν κατάστασιν διὰ τὴν Ἀστυνομίαν. Ἦσαν λοιπὸν πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐπίστευαν καλοπροαιρέτως ὅτι, πρὸ τῆς τραγικότητος αὐτῆς, ἡ Ἀστυνομία Πόλεων θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ δημιουργήσῃ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ μὲ τὰ γλίσχρα μέσα τὰ ὁποῖα διέθετε.

Διέθετε ὅμως ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, πρὸ παντός, πίστιν εἰς τὴν ἀποστολήν της καὶ εἶχε κάμει πιστεύω τὴν προστασίαν ζωῆς, τιμῆς καὶ περιουσίας τοῦ πολίτου. Διέθετε, πλὴν τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ψυχισμοῦ τῶν ὀργάνων της, τὴν κτηθεῖσαν μεγίστην ἐμπειρίαν ἀπὸ τὴν ἀστυνόμευσιν Κερκύρας καὶ Πατρῶν, καί, ὅπερ τὸ σπουδαιότερον, εἶχεν ἐξασφαλίσει διὰ τῆς φήμης τῶν ἔργων της ὁμόθυμον τὴν συμπαράστασιν τύπου καὶ νομιμόφρονος κοινοῦ. Ἰδού, ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου κεφαλαιώδους παράγοντος, τὸ κύριον ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος «Σφαῖρα» τοῦ Πειραιῶς τὴν 29ην Μαΐου 1923 καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Νέα Ἀστυνομία»:

«Ἀπὸ τῆς χθές, ἡ πόλις μας ἀπέκτησε τὴν Ἀστυνομίαν της, μίαν Ἀστυνομίαν »ἀνταξίαν αὐτῆς, ὡς μεγαλοπόλεως, ὡς ἐμπορικοῦ λιμένος, ὡς κέντρου, τέλος, πο»λιτισμένου. Εἶναι ἡ ὑπὸ τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν κ. Ι. Καλυβίτην «Ἀστυνο»μία Πόλεων», ἡ ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐμπνευσμένην καὶ μεθοδικὴν ὀργάνωσιν τοῦ »Σὲρ Φρειδερίκου Χαλλίντεϋ. Τί εἶναι ἡ Ἀστυνομία τῶν Πόλεων; Εἶναι ἁπλούστα»τα ἡ ζῶσα σφραγὶς τοῦ πολιτισμοῦ. Εἶναι ἡ ἀπόδειξις ὑπάρξεως εἰς μίαν πόλιν τοῦ »σεβασμοῦ πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὰς ἀρχάς, τοῦ αἰσθήματος τῆς πεποιθήσεως πρὸς

»τὴν Κρατικὴν μηχανὴν καὶ τοὺς θεμελιώδεις αὐτῆς τροχούς, τὴν δικαιοσύνην, τὴν »ἰσονομίαν, τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν. Εἶναι ἀκόμη, καθ' ἡμᾶς, ἡ ἀπόδειξις ὑπάρξεως »χρηστῶν ἠθῶν, ἐξευγενισμένων ἀντιλήψεων. Διότι, πράγματι, μόνον μίαν τοιαύτην »κοινωνίαν δύναται νὰ διευθύνῃ ἡ μικροσκοπικὴ λεπτὴ ράβδος τοῦ ἀστυφύλακος.

«Οὕτως ἐκλαμβάνομεν, οὕτω δικαιούμεθα νὰ κρίνωμεν τὴν ἀπόφασιν περὶ ἐγκα- » ταστάσεως εἰς τὴν πόλιν μας τοῦ νέου ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ. Ὁ Πειραιεὺς δικαιοῦται » νὰ ὑπερηφανεύεται διὰ τὸ πολύτιμον ἀπόκτημα.

«Ἀλλὰ καὶ ἔχει ἀπὸ σήμερον μίαν ἱερὰν ὑποχρέωσιν. Νὰ καταστήσῃ ὅσον δύναται » εὐχερὲς τὸ ἔργον τῶν νέων Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν. Ὁ ἀστυφύλαξ ἐδιδάχθη εἰς τὴν » σχολήν του ὅτι ὁ πολίτης δὲν εἶναι ἐχθρός του, δὲν εἶναι κἂν ὑποδεέστερός του. Ἐ- » διδάχθη νὰ σέβεται τὸν πολίτην, ἐδιδάχθη ὅτι ὀφείλει νὰ εἶναι φίλος του καὶ προστά- » της του, ἂν παρουσιασθῇ ἀνάγκη, ἐδιδάχθη ὅτι ὀφείλει νὰ εἶναι ὑπάλληλος τοῦ Κρά- » τους καὶ τῶν πολιτῶν του καὶ ὄχι Κερὶμ Ἀγᾶς. Οἱ Πειραιεῖς πολῖται ἔχουν ἤδη » τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διδάξῃ ἕκαστος ἑαυτὸν τὰς ἀπέναντι τῶν ἀρχῶν ὑποχρεώσεις του. » Ὅταν τοῦτο συντελεσθῇ, θὰ ἐπέλθῃ αὐτομάτως μία στενὴ συνεργασία πολιτῶν καὶ » Ἀστυνομίας, συνεργασία ἡ ὁποία θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἰδεωδεστέραν ἐγγύησιν διὰ τὴν » τήρησιν τῆς τάξεως, διὰ τὴν ἐκμηδένισιν τῶν κακοποιῶν στοιχείων, διὰ τὴν ἐπιβο- » λὴν τῶν Νόμων, διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς Δικαιοσύνης. Ὁ Πειραιεὺς ἂς ὑπογράψῃ » νοερῶς μετὰ τῆς νέας του Ἀστυνομίας συμβόλαιον ἀμοιβαίας συνεργασίας, μὲ ἰσο- » βαρεῖς ὅρους ὑποχρεώσεων καὶ δικαιωμάτων ἑκατέρωθεν. Θὰ ἐμφανίσουν τοιουτο- » τρόπως τὴν πόλιν μας, τὴν δευτέραν ἑλληνικὴ πόλιν, ὡς πόλιν ἀνταξίαν τῆς ἀποστο- » λῆς της, ἀνταξίαν τοῦ πολιτισμοῦ της».

Καὶ ἄλλα ἄρθρα καὶ παντοίας μορφῆς σχόλια, χρονογραφήματα κ.λ. ἐκθειάζουν τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας καὶ προβλέπουν λαμπρὰν καὶ τὴν μελλοντικὴν πορείαν της. Ἀντλοῦμεν ἀπὸ τὴν πληθώραν αὐτὴν τὸ κατωτέρω σχόλιον τῆς ἐφημερίδος «Ἐλεύ- θερον Βῆμα» τῆς 29-5-1923 :

«Ἡ ἐπέκτασις τῆς λειτουργίας τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων εἰς τὸν » Πειραιᾶ —ὅπου κατ' ἐξοχὴν συγκεντρώνονται κακοποιὰ στοιχεῖα— πληροῖ μίαν » ἀνάγκην τοῦ ἐπινείου τῆς πρωτευούσης, ἀποτελεῖ δὲ συγχρόνως καὶ βῆμα πρὸς τὴν » πρόοδον καὶ τὸν πολιτισμὸν τῆς χώρας. Τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα ἀπέ- » δωσεν ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἀγγλικοῦ τούτου συστήματος εἰς τὰς Πάτρας καὶ τὴν Κέρ- » κυραν, παρέχουν τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ βελτιωθῇ σημαντικῶς καὶ ἡ κατάστασις τῆς γεί- » τονος ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τουλάχιστον τῆς ἐπικρατήσεως τῆς τάξεως εἰς τὴν τόσον » πολυθόρυβον αὐτὴν πόλιν».

Χαρακτηριστικὸν ὅμως μέρους τῆς ἐπικρατούσης καταστάσεως εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πειραιῶς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τῆς ψυχολογίας τοῦ «ρωμηοῦ», τῶν ἐλπίδων ἐπιτυχίας τῆς Ἀστυνομίας, ἀλλὰ καὶ ἀμυδρῶν φόβων ἀποτυχίας εἰς τὸ ἔργον της λόγῳ ἑλληνικῆς ψυχοσυνθέσεως καὶ δυστρόπου χαρακτῆρος τοῦ κοινοῦ, εἶναι τὸ πρῶτον ἀθηναϊκὸν χρονογράφημα ὡς πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν Πειραιῶς. Τὸ εὑρίσκομεν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Καθημερινὴ» τῆς 28ης Μαΐου 1923, παρατίθεται δὲ ἐνταῦθα ὁλόκληρον λόγῳ τοῦ ἐντελῶς ἰδιάζοντος περιεχομένου του καὶ ὕφους. Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ τ ῶ ν Π ό λ ε- ω ν» ὁ χρονογράφος «ἐκμυστηρεύεται» τὰ ἀκόλουθα :

«Περιδιαβάζων, χθές, εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς γείτονος εἶδον ἀποτσίγαρον, φυσικά, πα- » τημένο. Ἦτο καμμένο μονοπλεύρως καὶ τὸ γυμνόν, ὑγρὸν πέλμα, ποὺ τὸ ἐπάτησε, » τὸ διεγράμμισε κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ὁμοιάζῃ μὲ μορφὴν μουστακοφόρου » καὶ ἀξυρίστου ἀνδρός, ὁ ὁποῖος φοροῦσε γρονθισμένην εἰς τὰ πλάγια ρεμπούμπλικαν » καὶ εἶχεν ὕφος ἴφ! Πλησίον του ὑπῆρχον μερικὰ ὑγρὰ σημεῖα. Φαίνεται ὅτι πρὶν » πέσῃ ἢ ἐνῷ ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, τὸ ἐν λόγῳ ἀποτσίγαρον, ἔκαμε τὴν σχε- » τικὴν θορυβώδη ἀπόχρεμψιν : «Χρρρράπ, φτοῦ!».

«—Βρέ, τοῦ εἶπα, τί ξαπλώθηκες ἔτσι μετὰ τῶν ὑγρῶν δορυφόρων σου καταμεσὶς

» τοῦ πεζοδρομίου; Θὰ σὲ ἰδῇ ἡ Ἀστυνομία τῶν Πόλεων καὶ θὰ σὲ βάλῃ σὲ περιορισμό.

«—Τὸ δρόμο σου, κύριος, περικαλῶ !

«—Ὅπως ἀγαπᾶς, ἀλλὰ ἡ Ἀστυνομία τῶν Πόλεων δὲν ἀστειεύεται. Ὑπεσχέθη » ὅτι καὶ σένα θὰ σὲ βάλῃ στὴ θέση σου. Ὅπου κ' ἂν ἐπέρασε, κακόμοιρο, ὁ Σὲρ » Χαλλίντεϋ, ἔφερε τὴν καθαριότητα, τὴν τάξη, τὸν πολιτισμό. Θὰ σὲ πετάξῃ στὸ » χαντάκι.

«—Ἐμένα, ρέ ; Ἐμένα δὲν μ' ἐπέταξαν στὸ χαντάκι ὁ βούρδουλας, τὸ χαστούκι, » τὰ ζεστὰ αὐγά, τὰ μπουντρούμια, οἱ σαρδέλλες, καὶ θὰ μὲ πετάξουν οἱ τζιριτζάν- » τζουλες καὶ τὰ «σὲ παρακαλῶ»; Ἐγώ, ποὺ μὲ βλέπεις, εἶμαι, ρέ, ἀγωνιστής! Ἔχω » ἱστορία, ρὲ ἐγώ! Ὅπως τὰ βρήκαμε κι' ὅπως τὰ μάθαμε. Πάππου, προσπάππου, ρέ, » ἐγώ, πέφτω ὅπου θέλω, ξαπλώνομαι ὅπως καὶ ὅπου μ' ἀρέσει, κάνω ὅ,τι μοῦ κατε- » βάσει, γιατί, ρέ, τοῦ Ἕλληνα ὁ τράχηλος ζυγὸ δὲν ὑποφέρει!

«—Καλά, ἀποτσίγαρον τῆς παραδόσεως, ἀλλὰ ἐγὼ σοῦ λέω πὼς ἡ Ἀγγλικὴ Ἀ- » στυνομία δὲν παίζει. «Καθαροί δρόμοι, καθαρὴ Ἀστυνομία, λέει ὁ Ἄγγλος. Εὐτα- » ξία, εὐσυνείδητος Ἀστυνομία. Ἐκεῖ ὅπου ὁ καθένας κάνει τὸ κέφι του ἡ Ἀστυνομία » εἶναι δουλοπρεπής. Ἀπὸ τὴν ἐμπατή, ἀπὸ τὴ σκάλα, ἀπὸ τὴν κουζίνα, ἀπὸ τὴν αὐλὴ » ἑνὸς σπιτιοῦ θὰ καταλάβῃς ἂν ὁ κυβερνήτης τοῦ σπιτιοῦ εἶναι ἄνθρωπος ἢ ὄχι. Κατά- » λαβες, ἀποτσίγαρον;

«—Ρέ, ἄσε με χάμου! Δὲ θέλω νὰ καταλάβω τίποτα! Ἂς ἔρθουν οὗλοι οἱ ἀστυ- » νόμοι τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἑλβετίας. Κανεὶς δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ » ξεβαφτίσῃ καὶ νὰ μ' ἀλλάξῃ τὶς συνήθειές μου. Ὅπου κι' ἂν πᾶς, θὰ μὲ βρῇς μπρο- » στά σου. Δεξιὰ νὰ πᾶς, θὰ μὲ βρῇς μπροστά σου. Ἀριστερὰ νὰ πᾶς, πάλι μπροστά » σου. Οἱ δρόμοι, τὰ πεζοδρόμια, τὰ τραμ εἶναι δικά μου καὶ θὰ τὰ κάμω ὅπως θέλω. » Θὰ ξαπλωθῶ ὅπως μ' ἀρέσει, θὰ σὲ κλωτσήσω, θὰ σὲ σκουντήξω, θὰ κάμω «χρὰπ » φτοῦ!» καὶ θὰ σὲ λερώσω. Σοῦ τόπα καὶ στὸ ξαναλέω, πὼς οἱ δρόμοι καὶ τὰ πεζο- » δρόμια εἶναι δικά μου, γιατὶ ἡ πολιτεία εἶναι τὸ σπίτι μου. Τί ρέ; Θὰ σὲ βάλω σένα » ξεταχτὴ καὶ κυβερνήτη στὸ σπίτι μου; Θέλω νὰ χύσω τὰ βρωμόνερα στὸ δρόμο; » Θὰ τὰ χύσω! Καὶ τὰ σκουπίδια μου ἐκεῖ θὰ τὰ πετάξω.! Καὶ θὰ βγῶ στὸ μπαλκόνι » μου νὰ φτύσω, νὰ τινάξω τὸ χαλί μου, ν' ἁπλώσω τὸ πουκάμισό μου! Θέλω νὰ » πάρω τὴν καρεκλίτσα μου καὶ νὰ ξαπλωθῶ στὸ πεζοδρόμιο ν' ἀναπνεύσω ἀέρα. » Ποιός ρὲ θὰ μὲ μποδίσῃ ; Δικό μου δὲν εἶναι ; Σπίτι μου δὲν εἶναι ; Γι' αὐτὸ θὰ » στήσω μιὰ φουφοῦ μὲ κάστανα, ἕνα ταβλᾶ μὲ στραγάλια, ἕνα καλάθι μὲ φυστίκια » ἁράπικα, καὶ θ' ἀραδιάσω στὸ πεζοδρόμιο ὅλα τὰ σαρδελοβάρελα καὶ τὰ τυροβάρελα » καὶ ρεγγοβάρελα τοῦ μαγαζιοῦ μου, καὶ τὴ σάπια ρέγγα θὰ τὴν πετάξω στὸ δρόμο » καὶ τὸ σαρδελοζούμι ἐκεῖ θὰ τὸ χύσω καὶ τὴ λεμονόκουπα ἐκεῖ θὰ τὴ ρίξω, ἐκεῖ » καὶ τὸ σεσκλόφυλλο καὶ τὴν πεπονόφλουδα καὶ τὸ παλιό μου παπούτσι ἐκεῖ θὰ τ' ἀφή- » σω. Ποιός μπορεῖ, ρέ, νὰ μὲ μποδίσῃ ;

«—Σοῦ εἶπα, ὁ Σὲρ Χαλλίντεϋ!

«—Ρέ, ἔννοια σου. Θὰ στὸν κάμω ἐγὼ τὸν Σὲρ Χαλλίντεϋ κύριο Χαλλιντεόπουλο! » Περίμενε καὶ θὰ τὸ ἰδῇς.

«—Περιμένω».

***

Μὲ τὰ ἐφόδια ποὺ διέθετε ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ἤρχισε ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας καὶ ἐπέτυχε, διὰ τῶν καλῶς ἐκπαιδευμένων ὀργάνων της καὶ ἐφαρμόζουσα νέα συ- στήματα καὶ ἰδίας μεθόδους, νὰ ἐπιβάλῃ τάξιν, καθαριότητα καὶ ἡσυχίαν εἰς τὴν πό- λιν τοῦ Πειραιῶς. Ἐπέτυχε διὰ γενικῶν καὶ συνδυασμένων ἐνεργειῶν, διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου καὶ τῶν ἀλλεπαλλήλων συστάσεων, νὰ δημιουργήσῃ συνείδησιν εἰς τοὺς κατοί- κους περὶ τῆς ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης δημοσίας ὑγείας καὶ ἀποσυμφορήσεως τῶν ὁδῶν καὶ τοῦ λιμένος.

(Συνεχίζεται)

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΡΝΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

XIX. Τὸ καταργητικὸν σύστημα.

Τὸ καταργητικὸν σύστημα, ὅπως ἐφηρμόσθη εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸν νόμον 3310 τοῦ 1955, ἀντὶ νὰ ἐπιφέρη καλὸν εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀντιθέτως, μὲ τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἐπεδίωξεν ὁ νομοθέτης, ἐπέφερε μέγα κακόν, διότι ἐξηπλώθησαν ἀμέσως εἰς σημεῖον ἀνησυχαστικὸν καὶ ἡ σωματεμπορία καὶ ἡ μαστρωπεία καὶ ἡ μετάδοσις τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων.

Ἡ αὔξησις τῶν ἱερειῶν τοῦ ἔρωτος ἀπὸ 165 εἰς τοὺς ὀκτὼ οἴκους ἀνοχῆς πρὸ τοῦ νόμου καὶ τῶν 60 ἐλευθερίων γυναικῶν τῆς στατιστικῆς τῶν ἀρχῶν τοῦ 1955 καὶ ἡ αἰφνιδία αὔξησις αὐτῶν εἰς χιλίας τετρακοσίας, δὲν ἀνησύχησεν ὑπερβολικὰ τὴν Ἀστυνομίαν, ἀλλὰ τοὐναντίον κατ' ἀρχὰς τὴν ηὐχαρίστησε, διότι ἀπεδείκνυεν ὅτι κατὰ τὰ προηγηθέντα ἔτη ἑκατοντάδες γυναικῶν, παρ' ὅλα τὰ λαμβανόμενα μέτρα, ἐπωφελούμεναι τῶν ἀναστατώσεων ποὺ εἶχον προκαλέσει εἰς τὴν κοινωνίαν ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, ἡ κατοχή, τὸ ἐπάρατον Δεκεμβριανὸν κίνημα καὶ κατόπιν ὁ ἀπαίσιος συμμοριτοπόλεμος, μὲ ἄμεσον ἀντίκτυπον τὴν εἰς σοβαρώτατα προβλήματα ἀπασχόλησιν τοῦ συνόλου τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἡ ὁποία πυροβολουμένη καὶ φονευομένη εἶχε νὰ ἐπιτελέση τὸ ἱερὸν καθῆκον νὰ ἀποκαθάρη τὴν κοινωνίαν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστοσυμμορίτας, ἐπεδίδοντο κρυφίως καὶ ἀνεξελέγκτως εἰς τὸν ἑταιρισμόν. Ἡ «δήλωσίς» των λοιπὸν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ ἡ ἄδεια ἐξασκήσεως τοῦ πορνικοῦ ἐπαγγέλματος ἐσήμαινε, θεωρητικῶς τοὐλάχιστον, ὅτι αὐταὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐξητάζοντο ὑπὸ ἰατροῦ καὶ δὲν θὰ μετέδιδον, ὅπως πρίν, ἀφροδίσια νοσήματα, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ θεραπεύσουν.

Ἀλλ' ὁ νόμος 3310, θελήσας ἀκριβῶς νὰ μειώση τὸν φόρτον ἐργασίας τῆς ἀστυϊατρικῆς ὑπηρεσίας, ἐπιφορτισμένης μὲ τόσα καὶ τόσα καθήκοντα, ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τῶν κοινῶν γυναικῶν ἡ ὁποία, καθὼς εἴδομεν, ἐγένετο εἰς ἐλαχίστην ὥραν καὶ ἐντελῶς ἐπιφανειακῶς, καθιέρωνεν ὅπως αἱ κοιναὶ καὶ αἱ ἐλευθέραι γυναῖκες εἰς τὸ μέλλον ἐξετάζωνται ἀπὸ ἰδιώτην ἰατρὸν τῆς ἐκλογῆς των, ὁ ὁποῖος θὰ ἐβεβαίωνε ὑπευθύνως ὅτι ἡ ἐξετασθεῖσα δὲν ἔφερεν ἐκδηλώσεις ἀφροδισίου νοσήματος. Καὶ τὴν βεβαίωσιν αὐτὴν αἱ ἱερόδουλοι προσήγαγον εἰς τὸ ὑγειονομικὸν κέντρον τὸ ὁποῖον καὶ ἁπλῶς τὴν ἐσφράγιζε, πιστοποιοῦν τυπικῶς τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐξετάσαντος ἰδιώτου ἰατροῦ. Καὶ μὲ αὐτὸ τὸ μαγικὸν χαρτάκι ἡ ἑταίρα ἦτο ἐλευθέρα νὰ ἑταιρίζεται, ἔστω καὶ ἂν εἶχε καταφανεῖς ἐκδηλώσεις ὅλων μαζὶ τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων. Διότι εὑρέθησαν μερικοί, ἐλαχιστώτατοι εὐτυχῶς, ἀσυνείδητοι ἰδιῶται ἰατροί, ἄνευ πραγματικῆς πελατείας, οἱ ὁποῖοι τὸ εἶχον πλέον ὡς κύριον ἐπάγγελμα νὰ ἐκδίδουν ἐλευθέρως βεβαιώσεις ὅτι αἱ ἐξετασθεῖσαι γυναῖκες ἔχαιρον ἄκρας ὑγείας. Ὑπῆρχον ἄλλως τε καὶ μεσάζοντες, πωλοῦντες ἀντὶ ἑκατονταδράχμου καὶ διακοσιοδράχμου τοιαύτας βεβαιώσεις, γνησίας ἢ καὶ πλαστὰς ἀκόμη, χωρὶς κἂν ἡ ἱερόδουλος νὰ κάμη τὸν κόπον νὰ ἐμφανισθῆ καὶ νὰ ἐξετασθῆ ἀπὸ ἰδιώτην ἰατρόν. Ὑπῆρχον ἀκόμη καὶ ἰδιῶται ἰατροὶ οἱ ὁποῖοι ἀνελάμβανον τὴν θεραπείαν τῶν πασχουσῶν ἐξ ἀφροδισίων νοσημάτων ἱεροδούλων καὶ ἐχορήγουν βεβαιώσεις ὑγείας, ἐνῶ διήρκει ἡ θεραπεία των, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μεταδίδουν ἀσθενείας.' Ἡ Ὑπηρεσία Ἐλέγχου Ἠθῶν τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας κατὰ τὰ ἔτη ἐκεῖνα τῆς πρώτης ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ἀπησχολήθη πολλάκις μὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ ἀνεκάλυψε τοιαύτας πλαστὰς βεβαιώσεις καὶ γνησίας ἀκόμη ἀσυνειδήτων ἰατρῶν. Ἀλλὰ μὲ τὰς τοιούτου εἴδους βεβαιώσεις, παρ' ὅλην τὴν μείωσιν τοῦ κρυφίου ἑταιρι-

σμοῦ, ἀπότοκον τῆς καταργήσεως τοῦ διακανονιστικοῦ συστήματος, ἐπῆλθεν ἀνησυχαστικὴ αὔξησις τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων.

Ἄλλη ἀτέλεια τοῦ νόμου ἐκείνου ἦτο ὅτι, ἐνῶ φαινομενικῶς κατήργησε τοὺς μὲ πολλὰς τροφίμους οἴκους ἀνοχῆς, διὰ νὰ καταργήσῃ τὴν «ἀνεγνωρισμένην» μαστρωπείαν τῆς «μαμᾶς» ἢ «ματρώνας» ἐπὶ τῶν ἱεροδούλων καθιέρωσε τόν, ὀλιγομελῆ οἶκον ἀνοχῆς καὶ αὐτὸ διότι ἐπέτρεψε τὴν συνοίκησιν δύο μαζὶ ἑταιρῶν εἰς τὸ ἴδιον διαμέρισμα. Καὶ καθὼς εἴδομεν εἰς τὰ ἑξακόσια περίπου διαμερίσματα τῶν Ἀθηνῶν, τὰ ὁποῖα ἐνοικιάσθησαν παρὰ ἑταιρῶν, ἐξεδίδοντο ὄχι διπλάσιαι, ἀλλὰ χίλιαι τετρακόσιαι πλέον γυναῖκες μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου καὶ αὐτὸ διότι κρυφίως ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ἔμενον καὶ τρεῖς γυναῖκες καὶ περισσότεραι ἀκόμη. Καὶ ἀποτέλεσμα ἦτο ἡ μία πόρνη νὰ γίνεται μαστρωπὸς μιᾶς ἢ δύο νεωτέρων τῆς ἡλικίας της συνοίκων συναδέλφων της, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐλάμβανε καὶ πάλιν τὸ ἥμισυ τῶν πορνικῶν εἰσπράξεων διὰ τὸ δωμάτιον τὸ ὁποῖον ὑπενοικίαζεν εἰς αὐτὰς καὶ διὰ τὴν τροφὴν τὴν ὁποίαν τὰς παρεῖχε. Μὰ τί ἄλλο ἔκαμεν ἡ διευθύντρια τῶν παλαιῶν οἴκων ἀνοχῆς ; Καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἱερόδουλον μαστρωπὸν τῶν ἄλλων ἐνεφανίσθησαν καὶ πάλιν ἕνα πλῆθος ὑπανθρώπων σωματεμπόρων, διὰ νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὰ δυστυχῆ αὐτὰ πλάσματα.

Ἄλλο φοβερὸν ποὺ ἔκαμεν ὁ ἐν σπουδῇ γενόμενος ἐκεῖνος νόμος περὶ καταργήσεως τοῦ διακανονιστικοῦ συστήματος ἦτο ὅτι ἄφινε πλήρη ἐλευθερίαν εἰς τὴν ἱερόδουλον εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ διαμερίσματός της μὲ ἐλαχίστους περιορισμούς. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε νὰ ἐνοικιάσουν αὗται, ἀντὶ μεγάλου ἐνοικίου ἢ καὶ νὰ ἀγοράσουν ἀκόμη διαμερίσματα μέσα εἰς πολυκατοικίας εἰς τὰς ὁποίας ἐκάθηντο τίμιαι οἰκογένειαι. Καὶ φαντασθῆτε τί ἐγένετο ὅταν οἱ εἰσερχόμενοι τὰς νύκτας ἐκτύπων τὸ κουδούνι τοῦ ἀπέναντι διαμερίσματος ἢ τῶν διαμερισμάτων τῶν ἄλλων ὀρόφων καὶ ἐπέμενον νὰ τοὺς ἀνοίξουν, ἐκστομίζοντες ὅταν ἦσαν μεθυσμένοι καὶ διαφόρους βωμολοχίας, τὰς ὁποίας ἤκουον αἱ γυναῖκες, αἱ θυγατέρες καὶ τὰ μικρὰ τῶν ἐνοίκων. Ἐπίσης φαντασθῆτε τί ἐγένετο ὅταν ἐνέσκηπτον ἀγήματα ξένων στόλων ἀπὸ ναύτας καὶ κατωτέρους βαθμούχους, διατελοῦντας ἐν κραιπάλῃ μέθης. Ἀνεστατώνετο ὄχι μόνον ἡ πολυκατοικία, ἀλλὰ καὶ ἡ συνοικία ὁλόκληρος καὶ ἔπρεπε νὰ καταφθάσῃ ἡ ἀστυνομικὴ περίπολος τοῦ ξένου πολεμικοῦ διὰ νὰ περισυλλέξῃ τοὺς ἐν κραιπάλῃ μέθης διατελοῦντας.

Ὅλοι οἱ διοικηταὶ καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Ὑπηρεσίας Ἐλέγχου Ἠθῶν, ἀπὸ τοῦ 1955 καὶ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 1962, εἶχον ἐκθέσει εἰς τοὺς προϊσταμένους των ὅλα αὐτά, τὰ ἐκ τῆς κακῶς ἐννοουμένης ἐλευθερίας τῶν ἐλευθερίων γυναικῶν, προκύψαντα κακὰ καὶ οἱ διοικηταὶ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας κ.κ. Θ. Ρακιντζῆς, ὁ ἤδη Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, πρῶτος, ὁ κ. Ε. Καραμπέτσος, ὁ ἤδη ἐπιθεωρητὴς τοῦ Σώματος καὶ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Ἀθηνῶν καὶ ὁ ἤδη διοικητὴς κ. Ι. Καραχάλιος, καθ' ὃ διάστημα εἶχεν ἀναπληρώσει τὸν προηγούμενον, εἶχον ὑποβάλει ἐπανειλημμένως ἀναφορὰς καὶ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ὑγιεινῆς, τονίζοντες τὴν ἀνησυχαστικὴν ἐξάπλωσιν τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων, μὲ τὴν περίφημον ἐξέτασιν τῶν κοινῶν γυναικῶν καὶ τὴν μὴ ἀποστολὴν τῶν πασχουσῶν ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ νοσοκομεῖον Συγγροῦ, ἀλλὰ τὴν δῆθεν ὑποβολήν τους εἰς «κατάλληλον θεραπείαν» ἀπὸ τοὺς προσωπικοὺς των ἰατρούς, καὶ πρὸς τὸ Ὑφυπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, τονίζοντες τὴν ἀνακύψασαν μαστρωπείαν τῆς μιᾶς ἱεροδούλου ἐπὶ τῆς ἄλλης τῆς συνοικούσης ἢ τῆς τρίτης, τῆς ἐμφανιζομένης ὡς ἐπισκεπτρίας φίλης, τὴν αὔξησιν τῆς σωματεμπορίας καὶ τὴν ἀναστάτωσιν χιλίων διακοσίων πολυκατοικιῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τὰ ἐνοικιαζόμενα ἢ πωλούμενα εἰς ἱεροδούλους διαμερίσματα. Καὶ αἱ διαμαρτυρίαι καὶ αἱ ἀναφοραὶ αὗται ἐτελεσφόρησαν, διότι μετὰ πενταετίαν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ πρώτου νόμου, τοῦ καθιερώσαντος τὸ καταργητικὸν σύστημα, ἐθεσπίσθη ὁ νέος ἰσχύων τοιοῦτος, τὸ Ν.Δ. 4095 τοῦ 1960.

Μὲ τὸ νομοθετικὸν αὐτὸ διάταγμα ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ κακῶς κείμενα τοῦ πρώτου καταργήσαντος τὸ διακανονιστικὸν σύστημα νόμου διωρθώθησαν καὶ πρωταρχικῶς ἀπηγορεύ-

θη ἡ συνοίκησις δύο ἱεροδούλων, δι' οὓς λόγους ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν. Ἐπίσης πλέον ἀπηγορεύθη ἡ ἐνοικίασις διαμερισμάτων εἰς πολυκατοικίας καὶ ὡρίσθη ὅτι τοῦ λοιποῦ αἱ κοιναὶ γυναῖκες ἔπρεπε νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς ἀνεξάρτητα διαμερίσματα, ἔχοντα ἰδιαιτέραν εἴσοδον καὶ μὴ συγκοινωνοῦντα ὁπωσδήποτε μὲ τὴν ἄνωθεν αὐτῶν πολυκατοικίαν, ὥστε ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ ἐνοχλοῦνται οἱ ἔνοικοι τῶν ἄλλων διαμερισμάτων, ὅπως ἐγένετο προηγουμένως. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον ὅλων ἦτο τὸ ὅτι ἐτέθη τέρμα πλέον εἰς τὴν βιομηχανίαν τῶν ἑτοίμων καὶ πλαστῶν ἰατρικῶν βεβαιώσεων. Ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου αἱ ἱερόδουλοι προσέρχονται καὶ ἐξετάζονται ὑποχρεωτικῶς ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς τοῦ ὑγειονομικοῦ κέντρου τοῦ νομοῦ, ἀπὸ μονίμους δηλαδὴ κρατικοὺς ὑπαλλήλους ἰατρούς, οἱ ὁποῖοι καὶ ὑπογράφουν τὰ βιβλιάρια ὑγείας καὶ ἀποστέλλουν τὰς ἀσθενεῖς πρὸς θεραπείαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον Συγγροῦ.

Ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς πλέον τοῦ ἀνωτέρω νομοθετικοῦ διατάγματος ἐλειτούργησαν καὶ λειτουργοῦν ἤδη ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ κατόπιν ἀδείας τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, ἡ ὁποία ἐξετάζει τὴν καταλληλότητα αὐτῶν ἀπὸ ἀπόψεως οἰκήματος εἰσόδου καὶ μὴ παρενοχλήσεως περιοίκων, 230 περίπου πορνεῖα, εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, ἐντὸς ἑκάστου τῶν ὁποίων ἐκδίδεται ἀνὰ μία καὶ μόνον κοινὴ γυνή.

Μὲ τὸν νέον νόμον, καὶ παρὰ τὰς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐφαρμογῆς του προκυψάσας δυσχερείας, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν ἐξεύρεσιν καταλλήλων οἰκημάτων, δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι τὸ καταργητικὸν σύστημα ἐπέτυχε πλήρως εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ Ὑπηρεσία μάλιστα Ἐλέγχου Ἠθῶν τὸ κρίνει ὡς ἓν ἐκ τῶν ἀρίστων, διότι ἐξασφαλίζει καὶ τὸν ἀστυνομικόν, ἀλλὰ καὶ τὸν ὑγειονομικὸν ἔλεγχον καὶ συγχρόνως ἀνυψώνει κάπως τὴν γυναῖκα καὶ ἐξαλείφει ἀπὸ αὐτὴν σταδιακῶς τὸ συναίσθημα τῆς κατωτερότητος ὑπὸ τοῦ ὁποίου αὕτη κατείχετο, διαβιοῦσα ἀγεληδὸν καὶ δίκην σκλάβας εἰς τοὺς καταργηθέντας οἴκους ἀνοχῆς, ἐν μέσῳ ἄλλων πορνῶν. Καὶ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἔστω καὶ βραδείας ἐξυψώσεώς της εἶναι ἡ βαθμηδὸν ἀπαλλαγή της ἀπὸ τοὺς ἐκμεταλλευτάς της σωματεμπόρους.

Πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἰσχύων σήμερον νόμος 4095 ἔχει ἀρκετὰς ἀτελείας καὶ ἡ Ἀστυνομία προσπαθεῖ νὰ διαφωτίσῃ τοὺς ἁρμοδίους διὰ τὴν ἐξάλειψίν των, διὰ νεωτέρου συμπληρωματικοῦ νομοθετήματος. Αἱ ἀτέλειαι αὐταί, προελθοῦσαι κυρίως ἐκ τῆς σπουδῆς μετὰ τῆς ὁποίας συνετάχθη καὶ ἐνεκρίθη διὰ νομοθετικοῦ διατάγματος ὁ ἰσχύων νόμος, συνίστανται εἰς τὸ ὅτι δι' αὐτοῦ δὲν ἀναφέρεται οὐδὲ λέξις περὶ τῆς ἡλικίας τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχῃ ἡ ἑταιριζομένη διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἄσεμνος καὶ νὰ λάβῃ ἄδειαν ἐλευθέρας ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός της, ἀπολαύουσα καὶ τῆς ἀστυνομικῆς προστασίας, ὑπάρχουν δὲ παραδείγματα ὅτι ἐχορηγήθησαν ἀπὸ τὴν ἁρμοδίαν ἐπιτροπὴν ἄδειαι εἰς γυναῖκας αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχον ἀκόμη συμπληρώσει τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἐνῶ πρέπει νὰ θεσπισθῇ διὰ νόμου ὅτι χορηγεῖται ἄδεια μόνον εἰς τὰς ἐνηλίκους. Ἡ Ὑπηρεσία Ἐλέγχου Ἠθῶν φρονεῖ ὅτι ἡ ἱερόδουλος πρέπει νὰ εἶναι τοὐλάχιστον 21 ἐτῶν ὅταν θὰ λάβῃ μίαν ἀπόφασιν νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἄσεμνον βίον καὶ ὑποστηρίζει, δικαιώτατα κατὰ τὴν γνώμην μου, ὅτι πρέπει νὰ θεσπισθῇ καὶ ὡς ποινικὸν ἀδίκημα, μὲ βαρεῖαν ποινήν, ὁ ἑταιρισμὸς ἀνηλίκου νέας, διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν στρατολογίαν νεαρῶν κορασίδων μὲ τὰ ὁποῖα ἐμπλουτίζονται τὰ μυστικὰ διαφθορεῖα. Ἄλλως τε ἀφοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 1352 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος μία νέα δὲν δύναται νὰ συνάψῃ νόμιμον γάμον ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἀσκοῦντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνήλικος, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ δύναται νὰ ἐκλέγῃ ὡς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα ἰσόβιον τὴν πορνείαν ;

Ἐπίσης διὰ νέου νόμου πρέπει νὰ ὁρισθῇ ὅτι ἀπαγορεύεται εἰς τὰς ἀσκούσας τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἱεροδούλου νὰ προσλαμβάνουν ὡς ὑπηρετρίας καὶ θυρωροὺς ἀνηλίκους νέας καὶ κορασίδας ἀκόμη, διότι αὗται διδάσκονται ἐκεῖ τὸν ἑταιρισμὸν καὶ θᾶττον ἢ βράδυον διαφθείρονται. Ἀκόμη θὰ πρέπει νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ χρησιμοποίησις κινηλί-

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ ΦΡΙΤΣ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

Ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

Ὁ Β' παγκόσμιος πόλεμος ἔγραψε κι' αὐτὸς τὶς σελίδες του στὴν ἱστορία, σελίδες μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα ποὺ ἐγνώρισε ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης.

Στὸ πέρασμά του σκόρπισε τὴ φρίκη, τὴν ἀγωνία, τὸν τρόμο, τὸ θάνατο στὸν ἄμαχο πληθυσμὸ ποὺ δὲν ἔφταιγε σὲ τίποτε, σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ δυσκολεύεται νὰ συλλάβῃ ἡ ἀνθρώπινη φαντασία.

Γι' αὐτὸ οἱ Ναζὶ καὶ οἱ φασίστες, ποὺ ἦσαν οἱ πρωτεργάτες τοῦ πολέμου αὐτοῦ, θὰ ἔχουν αἰώνια στὴν ἀνθρώπινη συνείδησι τὸ στίγμα τοῦ ἐνόχου γιὰ τὰ ἀκατονόμαστα ἐγκλήματά τους. Λεηλασίες, ἐμπρησμοί, φυλακίσεις, ἀναγκαστικὴ δουλειά, τουφεκισμοί, χωρὶς δικαστήρια, καὶ ἐκτελέσεις μὲ ψεύτικες ἀποφάσεις τῶν στρατοδικείων. Αὐτὰ ἐγνώρισε ὁ ἄμαχος πληθυσμὸς στὶς κατεχόμενες χῶρες καὶ ἀκόμα χειρότερα στὴ πατρίδα μας, γιατὶ ὥρθωσε τὸ μικρὸ ἀνάστημά της γιὰ νὰ ἀντισταθῇ.

Ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων μεγάλων καὶ μικρῶν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τοὺς κομματικοὺς στρατοὺς τοῦ Χίτλερ καὶ τοῦ Μουσολίνι. Χειρότερο ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ ἐγνώρισε ἡ πατρίδα μας ἦταν τὸ φάσμα τοῦ θανάτου ἀπὸ τὴν πείνα. Ἀκόμα ἀντηχοῦν στ' αὐτιά μας οἱ σπαρακτικὲς ἐκεῖνες φωνὲς «πεινῶ», «πεινῶ-πεθαίνω» ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες σκελετωμένες σκιὲς ποὺ γύριζαν στοὺς δρόμους καὶ πολλὲς φορὲς οἱ φωνὲς αὐτὲς ἐπνίγονταν μέσα στὸ σκληρὸ «ράους» τοῦ κατακτητοῦ.

Τὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸ κόμμα διάλεξε τὶς πιὸ σκληρὲς καὶ ἐγκληματικὲς φυσιογνωμίες ἀπὸ τὸν κομματικὸ στρατὸ τῶν Ἐς-Ἐς καὶ τοὺς ἐξαπέλυσε στὶς κατεχόμενες χῶρες γιὰ τρομοκρατία καὶ ἐγκλήματα. Ἔτσι νόμιζαν οἱ Ναζὶ καὶ οἱ φασίστες ὅτι θὰ μπορέσουν νὰ κερδίσουν δύο στοιχεῖα ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἐκστρατεία τους.

Πρῶτον ἤθελαν νὰ σπάσουν τὰ νεῦρα καὶ τὸν ἐγωισμὸ τῶν λαῶν ποὺ εἶχαν καταλάβει, γιὰ νὰ μένουν ἀνενόχλητοι καὶ νὰ συνεχίσουν τὸν πόλεμο, καὶ δεύτερον μὲ σκλάβους νὰ ἀντικαταστήσουν τὰ ἐργατικὰ χέρια ποὺ τοὺς ἔλειπαν ἀπὸ τὴν πολεμική τους παραγωγή.

Στὴν Κρήτη καὶ στὴν Μακεδονία, μεταξὺ ἄλλων, ἔπεσε ὁ κλῆρος νὰ στείλουν ἕνα

δων ὡς θυρωρῶν καὶ ὑπηρετῶν εἰς τὰ πορνεῖα. Τέλος νὰ ρυθμισθῇ καὶ τὸ ζήτημα τῆς δυνατότητος τῆς ἀντικαταστάσεως ἀσθενούσης ἢ ἀπούσης γυναικὸς ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα, κατόπιν αἰτήσεως τῆς ἐνδιαφερομένης καὶ διὰ χορηγήσεως ἀδείας τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς.

Ὁ ἀναγνώστης τῆς παρούσης μελέτης θὰ διερωτηθῇ τί ἀπέγιναν ἀπὸ τὰς 1400 ἄλλοτε ἑταίρας τῶν Ἀθηνῶν αἱ ὑπόλοιποι 1170, αἱ ὁποῖαι μετήρχοντο τὸ ἐπάγγελμα κατὰ τὴν πενταετίαν ἀπὸ τοῦ 1955-1960 ; Αἱ πλεῖσται, μὴ εὑρίσκουσαι οἰκήματα πληροῦντα τὰς προϋποθέσεις τοῦ νόμου εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἔλαβον τὴν ἄγουσαν πρὸς τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν καὶ πάλιν νὰ ἀκμάζουν, μόλις ἔλλειψεν ὁ βραχνὰς τοῦ ἀπαισίου συμμοριτοπολέμου καὶ ἐκεῖ ἀσκοῦν τὸ ἐπάγγελμά των, ἄλλαι ἐγκατέλειψαν τὸν ἄσεμνον βίον καὶ ἔχουσαι σχηματίσει ἀρκετὴν προῖκα ἐνυμφεύθησαν. Καὶ τέλος ἑκατὸν περίπου ἀπὸ αὐτὰς ἢ καὶ περισσότεραι, παραμείνασαι ἄνευ «ἐπαγγελματικῆς στέγης» ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ νέου νόμου, ἤρχισαν νὰ ἐκδίδωνται ὡς ἐλευθεριάζουσαι εἰς τὰ διάφορα λαϊκὰ ξενοδοχεῖα τῆς πρωτευούσης καὶ τοῦ Πειραιῶς, καθὼς καὶ εἰς τὰ ὕποπτα κέντρα τῶν προαστίων, ἀπεινῶς διωκόμεναι ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐλέγχου Ἠθῶν.

Εἰς τὸ προσεχὲς τὸ τέλος καὶ τὰ συμπεράσματα τῆς μελέτης. *(Συνεχίζεται)*

λοχία, τὸν Φρὶτς Σοῦμπερτ, ἄνθρωπο σκληρὸ καὶ αἱμοχαρῆ, ποὺ ἀπὸ τὰ λίγα περιστατικὰ ποὺ θ' ἀναφέρω γιὰ τὴν δρᾶσι του θ' ἀντιληφθῆ ὁ ἀναγνώστης τὴν συμφορὰ καὶ τὸ πένθος ποὺ ἐξαπέλυσε στὸν ἄμαχο πληθυσμὸ τοῦ τόπου μας.

Ὁ Σοῦμπερτ ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου εἶχε ἀναμιχθῆ στὴ γερμανικὴ κατασκοπεία καὶ ὑπηρέτησε στὸ κλιμάκιο τῶν Βαλκανίων. Μετὰ τὴν ἄνοδο τοῦ Χίτλερ στὴν ἀρχή, ὁ Σοῦμπερτ προσεχώρησε στὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸ κόμμα καὶ παρέμεινε ὡς πράκτωρ τῆς νεοσυσταθείσης γερμανικῆς κατασκοπείας A.S.T. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου ἐπεστρατεύθη στὸν κομματικὸ στρατὸ τῶν Ἐς-Ἐς μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ λοχίου καὶ ἀκολούθησε τὶς γερμανικὲς δυνάμεις μέχρι τῆς καταλήψεως τῆς νήσου Κρήτης, τὸν Μάϊο τοῦ 1941.

Στὴν Ἑλλάδα ἐγνωρίσθη μὲ κάποια συμπατριώτισσά του νοσοκόμο τὴν Hildegard ποὺ ὑπηρετοῦσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σ' ἕνα γερμανικὸ νοσοκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν. Μεταξύ τους ἀνεπτύχθη ἕνας σφοδρὸς ἔρωτας ὁ ὁποῖος κατέληξε σὲ γάμο. Ἡ ἐκστρατεία ὅμως τῆς Κρήτης τοὺς ἐχώρισε προσωρινά, γιατὶ ὁ Σοῦμπερτ ἦταν ἀπαραίτητος στὴ μεγαλόνησο, ὅπως μᾶς ὡμολόγησε κατὰ τὴν σύλληψί του. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1941 τοῦ ἀνετέθη ἀπὸ τὸν στρατηγὸ τοῦ Φρουρίου Κρήτης Μπροῦνο Μπρόγιερ ἡ ἵδρυσις ἑνὸς τάγματος ἀπὸ στρατιῶτες τῶν Ἐς-Ἐς, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ κόμματος ἀπὸ τὸ Βερολῖνο. Στὸ τάγμα αὐτὸ ἡ διοίκησις ἔδωσε τὸ ὄνομα «Σῶμα λοχίου Σοῦμπερτ».

Ὁ Σοῦμπερτ μὲ τοὺς ἄνδρες του ἀνέλαβε νὰ ἐπιβάλη τὴν τάξι ποὺ εἶχε διασαλευθῆ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴ μεγαλόνησο. Ἀπὸ τότε ἀρχίζουν τὰ ἀκατονόμαστα ἐγκλήματα ποὺ διέπραξε στὴν Κρήτη. Φόνους, ἐμπρησμοὺς καὶ κάθε λογῆς φρικιαστικὸ ἔγκλημα ἄφηνε στὸ πέρασμά του.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ Σοῦμπερτ ἦταν τέτοια ὥστε κανεὶς δὲν εἶχε τὴν δύναμι νὰ ἐμποδίση τὶς ἀποφάσεις του, παρὰ μόνο τὸ Βερολῖνο. Κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ στρατηγοὶ τοῦ Φρουρίου Κρήτης Φρειδερεῖκος Ἀντρέ, Μύλλερ καὶ Μπρόγερ, ὅπως ὡμολόγησαν κατὰ τὴν ἀπολογία των στὸ δικαστήριο ἐγκληματιῶν πολέμου Ἀθηνῶν τὴν 21-8-1947, γιὰ νὰ ξεφύγουν τὶς εὐθύνες εἶπαν πὼς ἦταν ἀνίκανοι νὰ καθυποτάξουν τὸν Σοῦμπερτ. Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος Ἑλλήνων πολιτῶν κάθε φύλου καὶ ἡλικίας στὴ μεγαλόνησο ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴ θέλησί του. Ὁ Σοῦμπερτ ἄφησε γιὰ πολλὰ χρόνια νὰ φαίνεται ἀνεξήτιλο τὸ πέρασμά του στὴν Κρήτη καὶ στὴν Μακεδονία, ποὺ ἐνέσπειρε τὸν θάνατο καὶ τὴν φρίκη.

***

Πέρασε ὁ πόλεμος κι' ἦρθε ἡ ἀπελευθέρωσις. Τὸ κράτος ἄρχισε νὰ ἀνασυγκροτῆται καὶ οἱ διάφορες ὑπηρεσίες ἔπαιρναν τὴ προπολεμική τους ὄψι. Στὸ Κέντρο Ἀλλοδαπῶν, ποὺ ὑπηρετοῦσα τότε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν συνηθισμένη τρέχουσα δουλειά, μᾶς ἀπασχολοῦσαν οἱ ἀνακρίσεις κατασκόπων, δοσιλόγων καὶ ἐκείνων ποὺ δούλεψαν οἰκονομικῶς μὲ τὸν ἐχθρό. Μαζὶ μ' αὐτοὺς εἴχαμε τὴ διαλογὴ τῶν ὁμήρων ποὺ εἶχαν ἐπιστρατευθῆ βιαίως ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς κατὰ τὴν κατοχή.

Κατὰ ἑκατοντάδες ἔφθαναν καθημερινῶς στὸν Πειραιᾶ ὅμηροι Ἕλληνες καὶ ξένοι ἀπὸ τὴν Γερμανία μὲ κάθε συγκοινωνιακὸ μέσον ποὺ διέθεταν τότε οἱ σύμμαχοι.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 4ης Σεπτεμβρίου 1945 ὁ προϊστάμενος τῆς ὁμάδος μου μὲ κάλεσε στὸ γραφεῖο μου.

—Γιὰ πές μου Δουκάκη ποιοὶ ἀστυνομικοὶ ἔχουν σειρὰ ἄδειο στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Ἐλευσῖνος ;

—Ὁ ὑπαρχιφύλαξ Ἀναστασιάδης Νικόλαος φέρεται ὡς ἐπὶ κεφαλῆς στὴν κατάστασι μὲ ἄλλους πέντε ἀστυφύλακες, τοῦ ἀπήντησα.

—Καλά, αὐτὸς εἶναι ἔξυπνος καὶ θὰ τὰ καταφέρη νὰ τακτοποιήση τοὺς ὁμήρους ποὺ φθάνουν ἄδειο ἀπὸ τὴν Γερμανία.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωὶ ὁ ὑπαρχιφύλαξ Ἀναστασιάδης μὲ τὸ καμιόνι τοῦ Τμήματος πῆρε τοὺς ἀστυφύλακες καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο τῆς Ἐλευσῖνος. Ἐκεῖ ὁ προϊστάμενος ὑπαστυνόμος ἐτοποθέτησε σὲ διάφορες δουλειὲς τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς ἀστυ-

νομικούς. Ἕνα ἀστυφύλακα σκοπὸ πύλης τοῦ ἀεροδρομίου, τοὺς ἄλλους στὰ γραφεῖα καταχωρήσεως δελτίων καὶ ὁ ὑπαρχιφύλαξ Ἀναστασιάδης στὸν ἔλεγχο ἐπιβατῶν.

Τὸ ἀεροπλάνο ἔφθασε, προσεγειώθη στὴν πλατφόρμα τοῦ ἀεροδρομίου καὶ ὁ πιλότος παρέδωσε στὸν ὑπαστυνόμο τὴν κατάστασι τῶν ἐπιβατῶν καὶ ἕνα φάκελλο τῆς ἐπιτροπῆς παλιννοστήσεως ὁμήρων. Ὁ ὑπαστυνόμος ἐκάλεσε τὸν Ἀναστασιάδη, τοῦ παρέδωσε τὴν κατάστασι καὶ τὸν διέταξε νὰ κάμη ἐκεῖνος τὸν ἔλεγχο.

Μπῆκαν στὴν γραμμὴ οἱ ἐπιβάτες ὅμηροι καὶ ὁ Ἀναστασιάδης ἄρχισε νὰ διαβάζη τὴν ὀνομαστικὴ κατάστασι. Ἕνας-ἕνας ποὺ ἄκουε τὸ ὄνομά του ἔλεγε «παρὼν» καὶ ὡδηγεῖτο στὸ παραπλεύρως γραφεῖο. Μετὰ ἀπὸ μερικὰ ὀνόματα, φώναξε ὁ Ἀναστασιάδης :

—Τάκης Κωνσταντινίδης.

—Παρών, ἀποκρίθηκε κάποιος ἀπὸ τὴ σειρά.

Ἦταν ἕνας μικροῦ ἀναστήματος ἄνθρωπος, ἀδύνατος, ὠχρός, φαλακρός καὶ μὲ μυωπικὰ γυαλιά.

—Ἐσὺ ἀπὸ ποιό μέρος εἶσαι ; τὸν ρώτησε ὁ ὑπαρχιφύλαξ.

—Ἕλληνας, τοῦ ἀπήντησε ψυχρὰ ὁ Κωνσταντινίδης. Εἶμαι ἀπὸ τὸ Βέροια.

Στὸν Ἀναστασιάδη κτύπησε ἄσχημα στ' αὐτί του ἡ ἀπάντησις τοῦ ὁμήρου Ἕλληνος. Γύρισε καὶ τὸν κοίταξε μὲ περιέργεια κατὰ πρόσωπο. Κάτι πονηρεύτηκε, γιατὶ τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση καθαρὰ τὴ γλῶσσα μας.

—Κάθισε ἐκεῖ, τοῦ εἶπε καὶ τοῦ ἔδειξε τὸν ἀπέναντι πάγκο στὸ γραφεῖο.

Ὅταν τελείωσε τὰ ὀνόματα ἀπὸ τὴν ὀνομαστικὴ κατάστασι, ὁ Ἀναστασιάδης θέλησε νὰ μάθη περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ τὸ ποιός ἦταν ὁ Κωνσταντινίδης. Ἐπαιρνε ἕνα-ἕνα χωριστὰ τοὺς ὁμήρους καὶ τοὺς ρωτοῦσε ἂν ξέρουν τίποτε γιὰ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Μόνο μιὰ γυναίκα βρέθηκε νὰ ξέρη λίγα πράγματα γιὰ τὴν καταγωγή του.

Αὐτὴ ἦταν ἡ Ἄννα Πίντερ ἀπὸ τὴν Αὐστρία. Μιὰ εἰκοσάχρονη κοπέλλα, ὡραία σὰν ἄγγελος. Ἦταν χορεύτρια τοῦ κρατικοῦ μπαλλέτου τῆς Βιέννης, ὅπως μᾶς εἶπε ἡ ἴδια καὶ γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Ρώσων, ὅπως ἔλεγε, παντρεύθηκε κάποιο δικό μας. Αὐτὴ ἡ κοπέλλα, μὲ τὰ παρεφθαρμένα ἑλληνικά της, ἀπεκάλυψε στὸν Ἀναστασιάδη πὼς ὁ Κωνσταντινίδης δὲν ἦταν Ἕλληνας.

—Εἶναι Γερμανὸς ποὺ ὑπηρέτησε στὴν Κρήτη στρατιώτης. Περισσότερα δὲν ξέρω.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ Ἀναστασιάδης μὲ τοὺς ἀστυφύλακές του ἦρθε στὸ Τμῆμα καὶ μὲ τοὺς σαράντα ὁμήρους τοῦ ἀεροπλάνου. Οἱ περισσότεροι ἦσαν Ἕλληνες μὲ τὶς Γερμανίδες γυναῖκες τους, ποὺ τοὺς εἶχε παντρέψει ὁ Ἕλλην ἀρχιμανδρίτης τοῦ Μονάχου.

Ὁ Ἀναστασιάδης πέρασε ἀμέσως στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου Βαλσαμῆ καὶ τοῦ παρουσίασε τὸν Κωνσταντινίδη.

—Εἶναι Γερμανός, ὅπως ἔμαθα, τοῦ ἀνέφερεν.

Ὁ ἀστυνόμος Βαλσαμῆς τὸν διέταξε νὰ καθίση σ' ἕνα κάθισμα καὶ τὸν ρώτησε.

—Ἀπὸ ποῦ εἶσαι καὶ πῶς λέγεσαι ;

Μὲ τὰ λίγα ἑλληνικὰ ποὺ ἤξερε τοῦ ἀπήντησε ψυχρὰ καὶ μὲ ἀπάθεια.

—Κωνσταντινίδης, ἀπὸ τὸ Βέροια.

—Πολὺ καλά, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος καὶ διέταξε νὰ τὸν κλείσουν στὸ κρατητήριο.

Τὸ ἴδιο βράδυ μὲ κάλεσε ὁ ἀστυνόμος στὸ γραφεῖο του καὶ ἀρχίσαμε τὸν ἔλεγχο τῶν ὁμήρων. Ἕναν-ἕναν ποὺ τελειώναμε τοὺς στέλναμε ἄλλους στὰ σπίτια τους καὶ ἄλλους σὲ στρατόπεδα συγκεντρώσεως.

Δυὸ μέρες περίπου κράτησε ἡ ἀνάκρισις τῶν 40 ὁμήρων καὶ ἦρθε ξανὰ ἡ σειρὰ τοῦ Κωνσταντινίδη. Ὁ Κωνσταντινίδης ὅμως εἶχε κλειδώσει τὸ στόμα του κυριολεκτικὰ καί, παρ' ὅλη τὴν ἐξαντλητικὴ ἀνάκρισι, δὲν ἀπαντοῦσε.

(Συνεχίζεται)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ «Ἡ Ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ταραχώδους αὐτῆς περιόδου, ὁ νεαρὸς Χοῦβερ συνέχιζε νὰ συγκεντρώνῃ πληροφορίες περὶ τῆς δράσεως τῶν κομμουνιστῶν. Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1922 ἔλαβε μία ἀναφορά: «Τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα Ἀμερικῆς ἔχει σύσκεψι στὸ Μπρίτζμαν Μπέριεν Κάουντυ τοῦ Μίτσιγκαν. Τρεῖς ὑπάλληλοι τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν τοῦ Σικάγου, κατάλληλα προφυλασσόμενοι, παρακολουθοῦν ὡρισμένα πρόσωπα ποὺ ἔχουν λάβει μέρος στὴ σύσκεψι».

«Τὰ ὡρισμένα αὐτὰ πρόσωπα» ἦσαν τρεῖς ἀντιπρόσωποι τῆς Τρίτης Διεθνοῦς ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ μαζὶ μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς κομμουνιστὰς μέσα σὲ μιὰ δασώδη περιοχὴ τῆς Λέϊκ Μίτσιγκαν. Ἡ συγκέντρωσις εἶχε σκοπὸ νὰ ἀποφασισθῆ ἐὰν θὰ διατηροῦσαν τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα στὴν παράνομο δρᾶσι ἢ θὰ τὸ καταργοῦσαν καὶ θὰ ἐργάζονταν σχηματίζοντες ἕνα Ἑνιαῖο Μέτωπο. Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τῆς Μόσχας, οἱ βασικὲς ἀρχὲς τοῦ Μαρξισμοῦ-Λενινισμοῦ ἐξυπηρετοῦντο καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις, καὶ μὲ τὴν νόμιμη καὶ μὲ τὴν παράνομη καὶ μυστικὴ ὀργάνωσι. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες ἡ συνεδρίασις τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος συζητοῦσε καὶ μελετοῦσε ὅλες τὶς λεπτομέρειες, ἐνῶ οἱ πράκτορες τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν τοὺς παρακολουθοῦσαν ἐξ ἀποστάσεως μέσα ἀπὸ τὸ δάσος. Οἱ ἡγέτες αὐτοὶ δὲν ἦταν ἀκόμα καλὰ κατατοπισμένοι γιὰ τὴν αὐστηρὴ προσήλωσι στὴ γραμμὴ τοῦ κόμματος καὶ ἐλάμβανον τώρα τὰ σχετικὰ μαθήματα.

Ἡ συνεδρίασις τοῦ Μπρίτζμαν διαλύθηκε πανικόβλητη, ὅταν ὁ Γουίλλιαμ Φόστερ, ἐνῶ διέσχιζε τὸ δάσος, ἔπεσε πάνω σὲ δύο πράκτορες τοῦ Γραφείου. Τότε δόθηκε τὸ σῆμα κινδύνου καὶ οἱ σύνεδροι σκόρπισαν. Μερικοὶ συνελήφθηκαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τοῦ Μίτσιγκαν καὶ ὡδηγήθηκαν στὸ δικαστήριο μὲ τὴν κατηγορία τῆς παραβάσεως τῶν συνδικαλιστικῶν νόμων τῆς πολιτείας.

Ἡ συνέλευσις τοῦ Μπρίτζμαν κατέδειξε τὴν σταθερὴ ἀπόφασι τῶν κομμουνιστῶν νὰ ἐξεύρουν καὶ νὰ χρησιμοποιήσουν νέας μεθόδους γιὰ νὰ προσβάλουν τὴ ζωὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ. Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1923, τὸ παράνομο κομμουνιστικὸ κόμμα συγχωνεύθηκε μὲ τὸ νόμιμο ἐργατικὸ κόμμα, τὸ ὁποῖο εἶχε ἱδρυθῆ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς περὶ τὰ τέλη τοῦ 1921. Στὴν πραγματικότητα καὶ τὰ δύο κόμματα ἦσαν τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Ὅταν ὅμως οἱ κομμουνισταὶ σκόρπισαν ἀπὸ τὴν συνέλευσι τοῦ Μπρίτζμαν, ἄφησαν πίσω τους μία λεπτομερῆ ἱστορία τοῦ παρανόμου κομμουνισμοῦ, μαζὶ μὲ ἕνα κατάλογο ὅλων ἐκείνων ποὺ μετεῖχαν στὴ συνέλευσι.

Στὶς 4 Μαρτίου 1921 ἐξελέγη ὡς εἰκοστὸς ἔνατος Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὁ Γουῶρρεν Χάρντιγκ. Αὐτὸς μάζεψε γύρω του τοὺς φίλους του ἀπὸ τὸ Ὀχάϊο, τοὺς ὁποίους εἶχε γνωρίσει σὰν ἐκδότης τοπικῆς ἐφημερίδος καὶ σὰν πολιτικός. Ἦταν οἱ φίλοι του μὲ τοὺς ὁποίους ἔπαιζε πόκερ, ἀλλὰ συνάμα ἀποτελοῦσαν τὸ πολιτικὸ στρατηγεῖο του (ἐπιτελεῖο). Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τὸν εἶχαν βοηθήσει στοὺς νικηφόρους ἀγῶνες, ποὺ τὸν ὡδήγησαν στὸν Λευκὸ Οἶκο.

Ἔτσι, δὲν ἐπροξένησε ἔκπληξι ὅταν ὁ Χάρντιγκ διώρισε ὡς Ὑπουργὸ Δικαιοσύνης τὸν παλιό του φίλο ἀπὸ τὸ Ὀχάϊο, Χάρρυ Ντώγκερτυ. Τὰ ἑπόμενα ὅμως τρία χρόνια ἦταν γεμᾶτα ἐκπλήξεις. Οἱ ἐκπλήξεις αὐτὲς παρ' ὀλίγον νὰ διέλυαν τὸ Γραφεῖο Ἐρευνῶν καὶ ταυτοχρόνως νὰ στεροῦσαν τὴ χώρα ἀπὸ ἱκανοὺς ἄνδρες στὶς καίριες κρατικὲς θέσεις, ποὺ κατελήφθησαν ἀπὸ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφάνηκαν ἀντάξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ λαοῦ.

Πρὶν ἔλθη στὴν ἐξουσία ὁ Χάρντιγκ, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύ-

νης, ποὺ ἦταν ὀπαδοὶ τῆς παλαιᾶς κυβερνήσεως, προσπαθοῦσαν νὰ μαντεύσουν ποιοὶ ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἀπολύονταν κατὰ τὴν ἀνασύνταξι τοῦ διοικητικοῦ προσωπικοῦ. Ἐπὶ ὀκτὼ χρόνια οἱ Δημοκρατικοὶ ἐπηρέαζαν τὰ Ὑπουργεῖα. Τώρα, ὕστερα ἀπὸ ἔντιμη πολιτικὴ νίκη, εἶχαν οἱ Ρεμπουπλικᾶνοι σειρά.

Μέσα στὴν ὁμίχλη τῆς ἀβεβαιότητος αὐτῆς, ὁ Φλὺνν προσπάθησε νὰ διαλύσῃ τὶς ἀμφιβολίες του περὶ παραμονῆς του ὡς Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν καὶ στὸ μέλλον. Στὸν Ντώγκερντυ ἀπεστάλησαν ἐπαινετικὲς ἐπιστολὲς γιὰ τὸν Φλὺνν ὄχι μόνον ἀπὸ μέλη τοῦ Κογκρέσσου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τέσσερες ὁμοσπονδιακοὺς δικαστάς, ποὺ συνιστοῦσαν τὴν παραμονὴ τοῦ Φλύνν.

Ὁ Φλὺνν εἶχε δίκαιο ν' ἀνησυχῇ γιὰ τὴ θέσι του. Φῆμες κυκλοφοροῦσαν ὅτι ὡς Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν θὰ διωρίζετο ὁ διάσημος διεθνὴς ἀστυνομικὸς Γουίλλιαμ Μπέρνς. Ὁ Μπέρνς εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὴν πόλι μαζὶ μὲ τὸν Ντώγκερντυ καθὼς καὶ μὲ παράγοντες τοῦ Λευκοῦ Οἴκου. Ἦταν παιδικὸς φίλος τοῦ Ντώγκερντυ ἀπὸ τὸ Ὀχάϊο καὶ εἶχε γίνει διάσημος ὡς Πρόεδρος τοῦ Διεθνοῦς Ἀστυνομικοῦ Πρακτορείου ποὺ ἔφερε τὸ ὄνομά του.

Οἱ συνεργάτες τοῦ Μπέρνς τοῦ παρέσχον τὴν ὑποστήριξί τους. Ὁ ὑποδιευθυντὴς μιᾶς τραπέζης τοῦ Σικάγου ἀπέστειλε μιὰ ἐπιστολὴ στὸ Λευκὸ Οἶκο ποὺ ἔλεγε ὅτι «κανένας ἄλλος ἄνδρας τῆς εἰδικότητός του στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες δὲν ὑποστηριζόταν ἀπὸ τοὺς τραπεζιτικοὺς ὀργανισμούς, ὅσον ὁ Γουίλλιαμ Μπέρνς...».

Οἱ φῆμες ἄρχισαν νὰ παριστάνουν γιγάντιο τὸν μελλοντικὸ ρόλο τοῦ Μπέρνς στὴν κυβέρνησι. Δὲν θὰ ἦταν ἁπλῶς Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν, ἀλλὰ ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς ὅλων τῶν ἀνακριτικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς χώρας. Ἡ ἐφημερὶς «Τραπεζιτικὸς» τοῦ Σικάγου, ἔγραφε:

«Γενικὴ χαρὰ ἐπικρατεῖ καθ' ὅλο τὸ μῆκος τῆς λεωφόρου Πενσυλβάνια, ὕστερα ἀπὸ τὴν εἴδησι ὅτι ὁ Πρόεδρος Χάρντιγκ θὰ διορίσῃ τὸν Γουίλλιαμ Μπέρνς ὡς Ἀρχηγὸ ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν καὶ μυστικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ κράτους. Ὁ Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης, Ντώγκερντυ, ὁ ὁποῖος γνωρίζει ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὸν Μπέρνς καὶ τὸν ἔχει χρησιμοποιήσει σὲ πολλὲς εἰδικὲς περιπτώσεις, εἶναι ὁ ἀνάδοχος τῆς ἀστυνομίας. Οἱ μεγάλες ἐπιχειρήσεις καὶ εἰδικὰ αὐτὲς ποὺ ἐλέγχονται ἀπὸ ὡρισμένους τραπεζιτικοὺς οἴκους τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐνδιαφέρονται καὶ ἐργάζονται ὑπὲρ τοῦ Μπέρνς. Οἱ Ἐργατικοὶ εἶναι κατὰ τοῦ Μπέρνς, ἀλλὰ ὅσοι ὅμως εἶναι ἐκτὸς τῆς «Ἑνώσεως» εἶναι ὑπὲρ αὐτοῦ».

Οἱ Ἐργατικοὶ ἦταν πράγματι κατὰ τοῦ Μπέρνς. Ἡ Ἕνωσις Μεταφορῶν καὶ ἡ Γενικὴ Ἐργατικὴ Συνομοσπονδία τῆς Νέας Ὑόρκης ἔγραψαν πρὸς τὸν Πρόεδρο Χάρντιγκ καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ ἀναθέσῃ τὴ δουλειὰ αὐτὴ σ' ἕνα ἄνδρα «ὁ ὁποῖος νὰ εἶναι ἀμέμπτου ἤθους». Ἕνας Καναδὸς δημοσιογράφος διετύπωνε τὴν κατηγορία ὅτι τὸ Διεθνὲς Ἀστυνομικὸ Πρακτορεῖο τοῦ Γουίλλιαμς Μπέρνς στὸν Καναδᾶ, ἔστελνε ἐπιστολὲς στοὺς βιομηχάνους καὶ τοὺς προσέφερε, ἐπ' ἀμοιβῇ, τὶς ὑπηρεσίες του, νὰ κατασκοπεύῃ δηλαδὴ τοὺς ἐργάτες τῶν βιομηχανικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ νὰ τοὺς ἐνημερώνῃ «ὅταν, ποῦ καὶ πῶς οἱ ἐργάτες θὰ δημιουργοῦσαν ταραχές». Κατηγοροῦσε ἐπίσης τοὺς πράκτορες τοῦ Μπέρνς ὅτι ἐσκεμμένως ὑποδαύλιζαν τοὺς ἐργάτες καὶ τοὺς παρακινοῦσαν γιὰ ταραχές.

Μιὰ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Πρόεδρο ὑπενθύμισε τὸ σκάνδαλο τοῦ 1912, κατὰ τὸ ὁποῖο ὁ Μπέρνς καὶ οἱ ἄνδρες του εἶχαν κατηγορηθῇ ἀπὸ τὸν τότε Ὑπουργὸ Δικαιοσύνης Τζὼρτζ Γουίκερσχαμ, ὅτι εἶχαν στείλει στὴν ἕδρα ἐνόρκων «καταδίκους». Ἡ ἀναφορὰ τοῦ Γουίκερσχαμ, σχετικῶς μὲ τὴν ὑπόθεσι αὐτή, εἶχε ἐπισημανθῇ στὴν ἐπιστολή. Ἴσως ἡ ἀναφορὰ αὐτὴ νὰ μὴν ἔφθασε ποτὲ στὰ χέρια τοῦ Χάρντιγκ. Διαβιβάσθηκε ἀπὸ τὸν Γραμματέα τοῦ Χάρντιγκ, μαζὶ μὲ ἄλλες διαμαρτυρίες, στὸν Ντώγκερντυ, στὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης.

Οἱ διαμαρτυρίες ὅμως δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ Ντώγκερντυ, μ' ἕνα

τηλεγράφημά του μὲ ἡμερομηνία 18-8-1921, καθήρεσε τὸν Φλύνν. Τὴν ἴδια μέρα διωρίζετο στὴ θέσι του ὁ Μπέρνς, ὁ ὁποῖος τηλεγραφοῦσε στὸν Ντώγκερντυ : «Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ λόγια γιὰ νὰ ἐκφράσω πλήρως τὴν ἐκτίμησί μου γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη νὰ μοῦ ἀναθέσετε τὴ θέσι αὐτή...». Ὁ Φλύνν διαμαρτυρήθηκε ἰσχυριζόμενος ὅτι ἐπαύθη παρανόμως καὶ ὅτι δὲν τοῦ ἔδωσαν ἐξηγήσεις γιὰ τοὺς λόγους ποὺ τὸν ἀπέλυσαν.

Μὲ τὶς μεταβολὲς ποὺ ἔκαμε ὁ Ντώγκερντυ στὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, ὁ 26ετὴς Ἐντγκαρ Χοῦβερ μετατέθηκε ἀπὸ τὴν θέσι του καὶ βρέθηκε εἰδικὸς βοηθὸς τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης γιὰ τὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦσαν τὸ Γραφεῖον Ἐρευνῶν. Ἔτσι τὴν 21η Αὐγούστου 1921 ὁ Χοῦβερ συμπεριελαμβάνετο στὴν δύναμι τοῦ Γραφείου, μὲ ἐτήσιες ἀποδοχὲς 4.000 δολλάρια.

Τὸ παλαιὸ ἀρχεῖο τοῦ Γραφείου Ἀναζητήσεων ἀνταναχλᾶ τὴ μεγάλη πολιτικὴ ἐξάρτησί του στὴν ἐργασία του κατὰ τὴν περίοδο τῆς κυβερνήσεως Χάρντιγκ. Ἕνα ὑπόμνημα ποὺ ἐστάλη πρὸς τὸν Μπὲρνς ἀπὸ ἕνα Γερουσιαστή, κατέκρινε δριμύτατα τὴν κομματικὴ ἐξάρτησι τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν. Τὰ ὀνόματα τῶν Ρεμπουπλικάνων κατεγράφοντο χωρὶς παρατηρήσεις, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν Δημοκρατικῶν ὑπῆρχαν σημειώσεις ὡς λ.χ. «γαμβρὸς γερουσιαστοῦ τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος, δρᾶ ἐνεργῶς ὑπὲρ τοῦ κόμματος», «τοποθετηθεὶς ἀπὸ τὸν Γερουσιαστὴ Α.», «Δημοκρατικὸς μὲ δράσι» κλπ.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1921 διωρίσθηκε ὑπάλληλος τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν ὁ περιβόητος ἀστυνομικὸς Γκάστον Μήνς, ποὺ ὅπως διαπιστώθηκε γρήγορα, ἦταν στενὸς φίλος καὶ εὐνοούμενος τοῦ Μπέρνς. Ὁ Χοῦβερ ὅμως ἤρθε σὲ ρῆξι μὲ τὸν Μήνς, σχεδὸν ἀμέσως, γιατὶ δὲν τοῦ ἄρεσαν οἱ σπάταλες διαθέσεις καὶ ἡ ἠθικὴ ὑπόστασις τοῦ Μήνς.

Ὁ Μήνς —κατὰ τὸν χρόνο ποὺ ἦταν ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης— σύχναζε σ' ἕνα ἰδιωτικὸ γραφεῖο ποὺ τὸ διηύθυνε ἕνας «μυστηριώδης ἄνθρωπος», ποὺ ἔφερε τὸ κοινὸ ὄνομα Τζὲς Σμίθ. Ὁ Μήνς καὶ ὁ Σμὶθ τὰ πήγαιναν πολὺ καλὰ καὶ φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε ἀλληλοκατανόησις. Ὁ Μήνς ἤξερε ὅτι ὁ Σμὶθ δὲν ἦταν ἕνας τυχαῖος φίλος.

Ὁ Τζὲς Σμὶθ ἦταν ὁ στενώτερος φίλος τοῦ Χάρρυ Ντώγκερντυ καὶ κατοικοῦσε μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένεια τοῦ Ντώγκερντυ στὸ ξενοδοχεῖο Γουώρτμαν Πάρκ. Παρ' ὅλο ὅτι δὲν κατεῖχε ἐπίσημη θέσι στὴν κυβέρνησι, κυκλοφοροῦσε ἡ φήμη ὅτι ὁ Τζὲς Σμὶθ ἦτανὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε μεγάλη ἐπιρροὴ σὲ πρόσωπα ποὺ κατεῖχαν ὑψηλὲς κυβερνητικὲς θέσεις. Ἦταν γνωστὸν ὅτι ἦταν προσωπικὸς φίλος τοῦ Προέδρου καὶ τῆς κυρίας Χάρντιγκ καὶ πολλὲς φορὲς παρευρισκόταν μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων τῶν κοινωνικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ Λευκοῦ Οἴκου. Διεξῆγε μιὰ μεγάλη προσωπικὴ καὶ ἡμιεπίσημη ἀλληλογραφία ἀπὸ τὸ γραφεῖο του παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Δικαιοσύνης. Ἐλέγετο ὅτι ἐχρησιμοποιοῦσε τὸν Μήνς γιὰ ἐμπιστευτικὲς ἀναζητήσεις ἀτόμων καὶ πραγμάτων ποὺ ἐνδιέφεραν τὸν Ντώγκερτυ.

Ὁ «Ἥλιος» τῆς Νέας Ὑόρκης ἔγραφε τὰ κατωτέρω γιὰ τὸν Μήνς :

«Ὁ Μὴνς εἶναι τώρα πολὺ καιρὸ τὸ ἀντικείμενο σχολίων ἀπὸ τὸν τύπο... Τὸ 1916 ἦταν πράκτωρ τῶν Γερμανῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐπληρώνετο γιὰ νὰ σαμποτάρῃ τὸ ἀγγλικὸ ἐμπόριο. Τὸ 1917 κατηγορήθηκε ὅτι δολοφόνησε μιὰ πλούσια χήρα, τὴν Μὼντ Κίγκ, ἡ ὁποία εὑρέθη νεκρὴ ἀπὸ σφαῖρα πιστολιοῦ, ἐνῷ βρισκόταν στὴν Βόρειο Καρολίνα μαζὶ μὲ τόν... Μήνς. Ὁ Μήνς ἀθωώθηκε καὶ ἀπηλλάγη γιὰ τὸ ἔγκλημα αὐτό, γιὰ νὰ παραπεμφθῇ σὲ ἄλλη δίκη μὲ τὴν κατηγορία ὅτι συνέταξε πλαστὴ διαθήκη ἡ ὁποία θὰ μετεβίβαζε τὴν περιουσία τῆς Κὶγκ στ' ὄνομά του. Καὶ ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ βρίσκομε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ὑπάλληλο τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης...».

Ἐπὶ ἔτη ὁ Μήνς κυτηγοῦσε τοὺς κατασκόπους, τοὺς ἀπατεῶνες καὶ τοὺς διεθνεῖς κλέπτες. Ὅλοι αὐτοὶ τώρα συνεσπειρώθηκαν ἐναντίον του γιὰ νὰ ματαιώσουν τὶς ἔντιμες ἐπιδιώξεις του, ἰσχυρίζετο ὁ Μήνς. Κάποτε εἶχε ἀνακαλύψει ἕνα ὁλόκληρο φορ-

τίο ἀπὸ ἔγγραφα, ποὺ περιεῖχαν σπουδαῖα μυστικὰ γιὰ τὴν ἄμυνα τῆς Ἀμερικῆς, τὰ ὁποῖα ὅμως τοῦ «ἐκλάπησαν» ἀπὸ ξένους πράκτορας πρὶν προλάβη νὰ τὰ παραδώση στὴν Στρατιωτικὴ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν. Τὸ λάθος στὴν ἱστορία αὐτὴ ὠφείλετο στὸ ὅτι τὰ δέματα αὐτὰ εἶχαν τὸ ἴδιο βάρος μὲ ἄλλα κοινὰ δέματα ὅταν παρεδίδοντο χωρὶς ἔγγραφο, ὅπως ἐγίνετο σὲ παρόμοιες περιπτώσεις ποὺ ὑπετίθετο ὅτι περιεῖχαν μυστικὰ ἔγγραφα. Ὁ Μήνης δὲν εἶχε ἐφωδιασθῆ ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία Στρατοῦ μὲ συστατικὴ ἐπιστολὴ γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό.

Ὁ Μπὲρνς ὑπερασπίσθηκε μὲ πεῖσμα τὸν παλιό του φίλο κατὰ τῶν συκοφαντῶν του. Λίγο μετὰ τὴν τοποθέτησι τοῦ Μήνης στὸ Γραφεῖο Ἐρευνῶν, ἐλήφθη μιὰ ἀναφορὰ ἑνὸς εἰσαγγελέως, ποὺ εἶχε διεξάγει τὴν ἀνάκρισι στὴν ὑπόθεσι τοῦ Μήνης καὶ τῆς δολοφονίας τῆς Κίγκ, ὁ ὁποῖος διαμαρτυρόταν πρὸς τὸν Ὑπουργὸ Δικαιοσύνης καὶ τὸν Μπέρνς, ὅτι ὁ Μήνης τὸν εἶχε ἀπειλήσει χρησιμοποιώντας «τραχεῖα καὶ αἰσχρὴ γλῶσσα». Ὁ Μπὲρνς ἀπάντησε στὸν εἰσαγγελέα ὅτι «ἀδικεῖ μεγάλως τὸν Μήνης», γιατὶ ἀπὸ τὸ «ἐπίσημο ἡμερολόγιο» τοῦ Μήνης δὲν προέκυπτε ὅτι εἶχε πραγματοποιήσει τὴν ἐπίσκεψι καὶ τὶς ἀπειλὲς γιὰ τὶς ὁποῖες τὸν κατηγοροῦσε.

Καὶ ἄλλα ὅμως πάρα πολλὰ ἄτομα ὑπέβαλαν ἐρωτήσεις γιὰ τὸν Μπὲρνς καὶ τὸν Ντώγκερτυ, ποὺ ἔφερναν σὲ ἀμηχανία τὸν Μπέρνς, ὁ ὁποῖος ἔλυσε τὸ πρόβλημα κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο : Ὁ Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης περιώρισε τὸν Μήνης ὡς ἁπλὸ ὑπάλληλο τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν μέχρι «νεωτέρας ἀποφάσεως» (9-2-1922) καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Μπὲρνς κατεχώρησε τὸν Μήνης ὡς πληροφοριοδότη στὴ δύναμι τοῦ Γραφείου, ὅπου αὐτὸς συνέχισε τὴ δουλειά του, ὅπως καὶ πρίν.

Ἡ χώρα ἦταν ἀκόμα ἄρρωστη καὶ ὑπέφερε ἀπὸ τὸν ὑψηλὸ πυρετὸ ποὺ τῆς κατέλιπε ἡ προπολεμικὴ περίοδος ἀναρχίας. Οἱ ἄεργοι κυκλοφοροῦσαν κατὰ ἑκατομμύρια στοὺς δρόμους. Ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες τὰ συνθήματα τοῦ Χάρντιγκ «ἀποκατάστασις τῆς ὁμαλότητος» ἄρχισαν νὰ χλευάζωνται ἀπὸ τοὺς Δημοκρατικούς. Τὸ Ἔθνος ὁλόκληρο κατεφέρετο κατὰ τοῦ Χάρντιγκ, γιὰ τοὺς νόμους του περὶ αὐξήσεων τῶν φορολογικῶν εἰσφορῶν.

Ἀπὸ ἐργατικῆς πλευρᾶς, ἡ ἀγανάκτησις διωγκώνετο συνεχῶς καὶ ἀναταραχὴ ἐπεκράτει στὶς τάξεις τῶν σιδηροδρομικῶν. Ἡ κρατικὴ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων ἐργατῶν τῶν σιδηροδρόμων ἐλάττωσε κατὰ 12 % τοὺς μισθοὺς ὅλων σχεδὸν τῶν σιδηροδρομικῶν κατὰ τὸ ἔτος 1921 καὶ μετὰ ματαίωσε μιὰ ἀπεργία τους, μὲ τὴν διαβεβαίωσι ὅτι, γιὰ ἕνα ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα, δὲν θὰ προέβαινε σὲ περαιτέρω μείωσι τῶν μισθῶν.

Τὸ κρατικὸν εἰσόδημα ὅμως ἄρχισε νὰ ἐλαττώνεται συνεχῶς καὶ ἡ Διεύθυνσις Σιδηροδρόμων ζήτησε νὰ ἀνακουφισθῆ καὶ πάλιν μὲ τὴν περικοπὴ τῶν μισθῶν. Τὴν 6η Ἰουνίου 1922, ἡ κρατικὴ ἐπιτροπὴ ἀνήγγειλε ὅτι οἱ σιδηροδρομικοὶ θὰ ὑφίσταντο καὶ ἄλλη μείωσι τοῦ μισθοῦ των κατὰ 12 %. Τὴν 1η Ἰουλίου, ἀπήργησαν 400.000 σιδηροδρομικοί. Οἱ «Τέσσερες μεγάλες» συνάδελφοι ἑνώσεις (τῶν ὁδηγῶν) δὲν ἀπήργησαν.

Ἡ διεύθυνσις τῶν Σιδηροδρόμων ἀποφάσισε νὰ στερήση τὰ δικαιώματα πολυετοῦς ὑπηρεσίας, σὲ ὅσους εἶχαν ἀπεργήσει, ὅταν θὰ ἐπανήρχοντο γιὰ νὰ ἀναλάβουν ἐργασία. Ὁ Πρόεδρος Χάρντιγκ προσπάθησε νὰ ματαιώση τὴν ἀπεργία δίνοντας μιὰ λύσι, ἀλλὰ ἡ προσπάθειά του ἀπέτυχε, λόγῳ τοῦ θέματος τῆς ἀπωλείας τῶν δικαιωμάτων πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ἕνα θέμα ποὺ ἐρχόταν νὰ ἐπισκιάση τὴν ἀρχικὴ αἰτία τῆς ἀπεργίας, τὴν περικοπὴ τῶν μισθῶν.

Ταραχὲς σημειώθηκαν. Οἱ ἀπεργοσπάστες κτυπήθηκαν. Οἱ ἀπεργοὶ ἐπετέθησαν κατὰ τῶν φυλάκων τῶν σιδηροδρόμων, ἄνθρωποι σκοτώθηκαν, γέφυρες ἀνατινάχθηκαν καὶ μηχανὲς ἀχρηστεύθηκαν. Ἡ κυκλοφορία τῶν συρμῶν ἐλαττώθηκε καὶ ἡ οἰκονομία τοῦ ἔθνους ἐκινδύνευε νὰ στραγγαλισθῆ.

(Συνεχίζεται)

Ο ΝΕΟΣ ΚΩΔΙΞ
ΟΔΙΚΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΚΑΝΟΝΕΣ ΟΔΗΓΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Ἄρθρον 75.

Οἱ χρησιμοποιοῦντες πᾶσαν ὁδὸν ὑποχρεοῦνται ὅπως συμμορφῶνται πρὸς τὰ ἐν τοῖς ἑπομένοις ἄρθροις ὁριζόμενα, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀκωλύτου καὶ ἀκινδύνου κυκλοφορίας.

Ἄρθρον 76.

Ταχύτης.

1. Ὁ ὁδηγὸς ὑποχρεοῦται νὰ ρυθμίζῃ τὴν ταχύτητα τοῦ ὀχήματός του ἀναλόγως τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν, ἰδίᾳ ὡς ἐκ τοῦ τύπου τοῦ ὀχήματος, τοῦ συστήματος τροχοπεδήσεως, ἢ τοῦ βάρους καὶ τοῦ εἴδους τοῦ φορτίου του καὶ ἐκ τῶν εἰδικῶν χαρακτηριστικῶν καὶ συνθηκῶν τῆς ὁδοῦ, τῆς κινήσεως, τῶν καιρικῶν συνθηκῶν καὶ ἐνδεχομένων περιορισμῶν, κατὰ τρόπον ὥστε τοῦτο νὰ μὴ ἀποτελῇ κίνδυνον διὰ τὴν ἀσφάλειαν προσώπων, ζώων ἢ πραγμάτων ἢ αἰτίαν ἀταξίας καὶ ἐν γένει παρακωλύσεως τῆς κυκλοφορίας, κατὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν ὁδῶν.

2. Ἰδιαιτέρως ὁ ὁδηγὸς παντὸς ὀχήματος ὑποχρεοῦται νὰ μετριάζῃ τὴν ταχύτητα αὐτοῦ εἰς τὰ τμήματα τῆς ὁδοῦ μὲ περιωρισμένον πεδίον ὁρατότητος, εἰς τὰς στροφάς, πλησίον τῶν σχολείων, ὡς καὶ πλησίον σταθμεύοντος λεωφορείου, πλησίον τῶν διασταυρώσεων καὶ διακλαδώσεων τῶν ὁδῶν, εἰς τὰς ἀποτόμους κατωφερείας, κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, εἰς περίπτωσιν ὁμίχλης, κονιορτοῦ, βροχῆς, χιόνος καὶ γενικῶς ὅταν τὸ ὁδόστρωμα εἶναι ὀλισθηρόν.

Ἐπίσης κατὰ τὴν διέλευσιν ἐκ στενῶν διόδων καὶ ἐφ' ὅσον ἡ διασταύρωσίς του μὲ ἄλλα ὀχήματα καθίσταται δυσχερής, ὅταν εὑρίσκωνται ζῶα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δεικνύοντα σημεῖα ταραχῆς ἐπὶ τῇ προσεγγίσει του, κατὰ τὴν διέλευσιν ἀπὸ κατωκημένας περιοχὰς καὶ ἂν πεζοὶ εὑρίσκωνται ἐπὶ τῆς τροχιᾶς του βραδύνουν νὰ ἀπομακρυνθοῦν, ὡς καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην εἰδικὴν περίπτωσιν, ἐπιβάλλουσαν μετριασμὸν ταχύτητος.

3. Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ὁδηγοὺς νὰ συναγωνίζωνται ἀλλήλους εἰς ταχύτητα.

4. Εἰς τὴν τήρησιν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ὑποχρεοῦνται καὶ οἱ ὁδηγοὶ ζώων ἕλξεως, φόρτου, ἱππασίας.

5. Ὅστις παραβαίνει τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου τιμωρεῖται διὰ προστίμου πεντακοσίων ἕως πέντε χιλιάδων μεταλλικῶν δραχμῶν.

Ἄρθρον 77.

Ὅρια ταχύτητος.

1. Ἐντὸς κατῳκημένων περιοχῶν τὸ ὅριον ἀνωτάτης ταχύτητος τῶν ὀχημάτων εἶναι 50 χιλιόμετρα καθ' ὥραν.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Συγκοινωνιῶν ἢ αἱ ὑπὸ τούτου ἐξουσιοδοτούμεναι ἀρχαὶ δύνανται, δι' ἀποφάσεώς των, ἐὰν ὑφίστανται εἰδικαὶ συνθῆκαι, νὰ μειώνουν τὸ ὅριον τοῦτο εἰς 40 χιλιόμετρα καθ' ὥραν.

2. Ἐκτὸς κατῳκημένων περιοχῶν ἐπὶ ὁδῶν ἢ τμημάτων αὐτῶν δύναται νὰ καθο-

ρίζηται μέγιστον ἢ ἐλάχιστον ὅριον ταχύτητος δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν ἢ τῶν ὑπὸ τούτου ἐξουσιοδοτημένων ἀρχῶν.

Αἱ κατὰ τὰς ἀνωτέρω παραγράφους ἀποφάσεις τίθενται ἐν ἰσχύι ἀπὸ τῆς τοποθετήσεως ἐπὶ τῶν ὁδῶν τῶν εἰδικῶν περὶ ὁρίων ταχύτητος πινακίδων. Πινακίδες ὁρίων ταχύτητος τοποθετοῦνται ὑποχρεωτικῶς καὶ εἰς τὰς κατῳκημένας περιοχάς.

3. Ἐκτὸς κατῳκημένων περιοχῶν διὰ τὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα μικτοῦ βάρους ἀνωτέρου τῶν 5 τόννων τὸ μέγιστον ὅριον ταχύτητος εἶναι 60 χιλιόμετρα καθ' ὥραν. Διὰ τὰ λοιπὰ φορτηγὰ καὶ λεωφορεῖα ἐν γένει τὸ μέγιστον ὅριον ταχύτητος εἶναι 70 χιλιόμετρα ὡριαίως.

4. Δι' ὀχήματα ἔμφορτα ἐπικινδύνων ἐμπορευμάτων καὶ διὰ φορτηγὰ ὀχήματα μεταφέροντα πρόσωπα, τὸ ἀνώτατον ὅριον ταχύτητος ἐντὸς κατῳκημένων περιοχῶν εἶναι 40 χιλιόμετρα, ἐκτὸς δὲ κατῳκημένων περιοχῶν εἶναι 50 χιλιόμετρα καθ' ὥραν.

5. Διὰ μοτοποδήματα, ἀγροτικὰ μηχανήματα καὶ μηχανήματα ἔργων, τὸ μέγιστον ὅριον ταχύτητος εἶναι 40 χιλιόμετρα καθ' ὥραν, ἂν δὲ τὰ μηχανήματα ἔργων, τὰ ἀγροτικὰ τοιαῦτα ἢ τὰ ὑπ' αὐτῶν ρυμουλκούμενα στεροῦνται ἐλαστικῶν ἐπισώτρων, τὸ μέγιστον ὅριον ταχύτητος εἶναι 15 χιλιόμετρα καθ' ὥραν.

6. Ὁ Ὑπουργὸς Συγκοινωνιῶν ἢ αἱ ἐξουσιοδοτημέναι ὑπὸ τούτου ἀρχαὶ εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις δύνανται, δι' ἠτιολογημένων ἀποφάσεών των, νὰ καθορίζουν ὅρια ταχύτητος ἀνώτερα ἢ κατώτερα τῶν ὡς ἄνω ὁριζομένων.

7. Ἐν πάσῃ περιπτώσει οὐδεὶς δύναται νὰ ὁδηγῇ ὄχημα εἰς ταχύτητα τόσον μικράν, ὥστε νὰ ἐμποδίζῃ τὴν κανονικὴν κίνησιν, ἐκτὸς ἐὰν λόγοι ἀσφαλείας ἐπιβάλλουν τοῦτο.

8. Ἐπὶ τῶν λεωφορείων καὶ τῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων, περὶ ὧν ἡ παράγραφος 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου, καὶ εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος αὐτῶν ἀναγράφεται ὑποχρεωτικῶς, διὰ στοιχείων ὕψους 15 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, μέλανος χρώματος ἐπὶ λευκῆς κυκλικῆς ἐπιφανείας, ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἐπιτρεπομένου μεγίστου ὁρίου ταχύτητος αὐτῶν.

Ἡ αὐτὴ ὑποχρέωσις ὑφίσταται καὶ ἐπὶ παντὸς ρυμουλκουμένου.

9. Εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις ἔνθα καθορίζονται ὅρια ταχύτητος ἰσχύουσι καὶ αἱ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 76 καθοριζόμεναι ὑποχρεώσεις.

10. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν δύναται νὰ ἐπιβάλλεται, ἐπὶ σκοπῷ ἐλέγχου τῶν στοιχείων πορείας (διανυθέντα χιλιόμετρα, χρόνος καὶ διακοπαὶ πορείας, ταχύτης) τῶν φορτηγῶν καὶ λεωφορείων αὐτοκινήτων, ὑποχρεωτικὸς ἐφοδιασμὸς αὐτῶν δι' αὐτομάτου συσκευῆς καταγραφῆς τῶν στοιχείων τούτων.

Ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει καθορίζονται ὁ τύπος καὶ αἱ τεχνικαὶ προδιαγραφαὶ τῆς ἀνωτέρω συσκευῆς, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη λεπτομέρεια ἀναγκαία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως.

11. Ὅστις ὑπερβαίνει τὸ ἐπιτρεπόμενον ἀνώτατον ὅριον ταχύτητος μέχρις 20 χιλιομέτρων ὡριαίως, τιμωρεῖται διὰ προστίμου μέχρι χιλίων μεταλλικῶν δραχμῶν, ἂν δὲ ὑπερβαίνῃ τοῦτο πλέον τῶν 20 χιλιομέτρων τιμωρεῖται διὰ προστίμου πεντακοσίων τοὐλάχιστον μεταλλικῶν δραχμῶν ἢ διὰ κρατήσεως.

Ὁ παραβαίνων τὰς λοιπὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου τιμωρεῖται διὰ προστίμου μέχρι δύο χιλιάδων μεταλλικῶν δραχμῶν.

Ἄρθρον 78.

Ὁδήγησις πρὸς τὰ δεξιὰ—Λωρίδες κυκλοφορίας.

1. Οἱ ὁδηγοὶ ὀχημάτων ὑποχρεοῦνται ὅπως κυκλοφορῶσιν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τῆς ὁδοῦ καὶ εἰς τὸ δεξιὸν ἄκρον αὐτῆς, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ὁδὸς εἶναι ἐλευθέρα. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ὁδηγοὺς τῶν ἄνευ μηχανῆς ὀχημάτων καὶ ζώων. Οἱ ὁδηγοὶ τῶν τελευταίων τούτων, ἐὰν ὑπάρχῃ προέκτασις (ἔρεισμα) τῆς ὁδοῦ, ὑποχρεοῦνται νὰ ὁδηγοῦν ταῦτα ἐπ' αὐτῆς.

2. Ἡ παράβασις τῶν διατάξεων τῆς προηγουμένης παραγράφου θεωρεῖται ἰδιαιτέρως ἐπιβαρυντικὴ κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ὅταν τὸ ὄχημα διαγράφῃ καμπύλην ἢ βαίνῃ ἐπὶ τμήματος ὁδοῦ μὲ κυρτὴν ἀλλαγὴν κλίσεων περιωρισμένης ὁρατότητος, ἐξαιρουμένων τῶν περιπτώσεων καθ' ἃς ἐπιτρέπεται ἡ εἰς παραλλήλους στοίχους κυκλοφορία.

3. Ἐπὶ ὁδῶν διηρημένων εἰς λωρίδας κυκλοφορίας, δι' ὁριζοντίου σημάνσεως (διαγραμμίσεως), τὰ ὀχήματα ὑποχρεοῦνται νὰ κινοῦνται κατὰ τὸ δυνατὸν ἐντὸς τῶν ὁρίων μιᾶς λωρίδος καὶ εἰς τὸ μέσον αὐτῆς.

Ἀλλαγὴ λωρίδος ἐπιτρέπεται, ὑπ' εὐθύνῃ πάντοτε τοῦ ὁδηγοῦ, ἀφοῦ προηγουμένως οὗτος βεβαιωθῇ ὅτι δὲν θὰ παρακωλύσῃ ἢ προκαλέσῃ κίνδυνον εἰς τὴν κυκλοφορίαν, τηρουμένης πάντως τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 86, παραγρ. 1 τοῦ παρόντος.

4. Ἐπὶ ὁδῶν διπλῆς κατευθύνσεως, διηρημένων διὰ σημάνσεως εἰς δύο λωρίδας κυκλοφορίας, δέον ὅπως χρησιμοποιῆται ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς κινήσεως λωρίς. Ἐπὶ διηρημένων εἰς τρεῖς λωρίδας δέον ὅπως χρησιμοποιῆται ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς κινήσεως λωρίς, τῆς κεντρικῆς προοριζομένης διὰ τὴν ὑπέρβασιν (προσπέρασμα), καὶ ἐπὶ διηρημένων εἰς δύο λωρίδας δι' ἑκάστην κατεύθυνσιν δέον ὅπως χρησιμοποιῆται ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ λωρίς, τῆς ἀριστερᾶς προοριζομένης διὰ τὴν ὑπέρβασιν.

5. Ἐπὶ ὁδῶν μοναδικῆς κατευθύνσεως (μονοδρόμων), διηρημένων εἰς τρεῖς τοὐλάχιστον λωρίδας κυκλοφορίας, ἢ ὁδῶν διπλῆς κατευθύνσεως, διηρημένων εἰς τρεῖς τοὐλάχιστον λωρίδας δι' ἑκάστην κατεύθυνσιν, ἐπιτρέπεται ἡ κυκλοφορία εἰς παραλλήλους σειρὰς (στοίχους). Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν τὰ βραδυποροῦντα ὀχήματα ὑποχρεοῦνται νὰ κινοῦνται εἰς τὴν δεξιὰν λωρίδα.

6. Οἱ ὁδηγοὶ προκειμένου νὰ προβῶσιν εἰς ἀλλαγὴν κατευθύνσεως πρὸς τὰ δεξιὰ ὑποχρεοῦνται νὰ κινηθῶσιν ἐγκαίρως πρὸς τὸ δεξιὸν ἄκρον τοῦ ὁδοστρώματος τῆς ἀκολουθουμένης ὁδοῦ. Διὰ τὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀλλαγὴν κατευθύνσεως ὑποχρεοῦνται ὅπως, ἀφοῦ πλησιάσωσι προοδευτικῶς πρὸς τὸν ἄξονα τῆς ὁδοῦ, πραγματοποιήσωσι τὴν στροφὴν περὶ τὸ κέντρον τῆς διασταυρώσεως, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατόν, χωρὶς νὰ ἐμποδισθῇ καὶ ἡ ἀντιθέτου κατευθύνσεως κυκλοφορία.

7. Εἰς περίπτωσιν ὁδῶν μοναδικῆς κατευθύνσεως (μονοδρόμων), διὰ τὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ στροφὴν δέον ὅπως πλησιάζωσιν ἐγκαίρως εἰς τὸ ἀριστερὸν ἄκρον τοῦ ὁδοστρώματος.

8. Πᾶσα κατασκευή, νησίς, στήλη διασταυρώσεως, μνημεῖον ἢ ἔργον ἀποτελοῦν ἐμπόδιον εἰς τὴν κατ' εὐθεῖαν κίνησιν τῶν ὀχημάτων, δέον νὰ παρακάμπτεται πρὸς τὰ δεξιά, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατὸν ἐκτὸς ἀντιθέτου σημάνσεως.

9. Ὅστις παραβαίνει τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου τιμωρεῖται διὰ προστίμου τοὐλάχιστον πεντακοσίων μεταλλικῶν δραχμῶν.

Ἄρθρον 79.

Προτεραιότης.

1. Εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν οἱ ὁδηγοὶ ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐπιδεικνύωσιν ἰδιαιτέραν ἐπιμέλειαν καὶ προσοχήν.

2. Εἰς τὰς διασταυρώσεις ἡ προτεραιότης ὁρίζεται διὰ σημάνσεως.

Εἰς τὰς ἄνευ σημάνσεως διασταυρώσεις ἡ προτεραιότης ἀνήκει εἰς τὸν ἐκ δεξιῶν προερχόμενον.

α) Οἱ κινούμενοι ἐπὶ ἀρτηριῶν ἔχουσι προτεραιότητα ἔναντι τῶν κινουμένων ἐπὶ τῶν παρόδων αὐτῶν.

β) Ἐπὶ κυκλικοῦ κόμβου τὴν προτεραιότητα ἔχουν οἱ κινούμενοι ἐντὸς αὐτοῦ ἔναντι τῶν εἰσερχομένων.

γ) Οἱ ἐκτὸς κατωκημένων περιοχῶν κυκλοφοροῦντες ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν ὁδῶν ἔ-

χουσι τὴν προτεραιότητα, ἐκτὸς ἐάν, μετ' ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, ὁρίζεται διὰ σημάνσεως ἄλλως.

δ) Εἰς περίπτωσιν ἐμποδίου ἐπὶ τοῦ ὁδοστρώματος οἱ κυκλοφοροῦντες πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἄνευ ἐμποδίου τμήματος τῆς ὁδοῦ ἔχουσι τὴν προτεραιότητα, ἐξαιρέσει ὁδοῦ μεγάλης κλίσεως, ὁπότε τὴν προτεραιότητα ἔχουσιν οἱ ἀνερχόμενοι.

ε) Οἱ ἐκκινοῦντες ἢ οἱ πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁσάκις τοῦτο ἐπιτρέπεται, κινούμενοι δέον ὅπως παραχωροῦν τὴν προτεραιότητα εἰς τοὺς ὑπολοίπους.

στ) Εἰς τὰς διαβάσεις σιδηροδρομικῶν ἢ τροχιοδρομικῶν γραμμῶν ἡ προτεραιότης ἀνήκει εἰς τὰ ἐπ' αὐτῶν κυκλοφοροῦντα ὀχήματα.

3. Ὁ παραβαίνων τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου τιμωρεῖται διὰ προστίμου τοὐλάχιστον πεντακοσίων μεταλλικῶν δραχμῶν.

Ἄρθρον 80.

Ὑπέρβασις (προσπέρασμα).

1. Ὑπέρβασις προπορευομένου ὀχήματος ἐπιτρέπεται μόνον ὅταν τὸ πεδίον ὁρατότητος ἐπιτρέπῃ τοῦτο ἄνευ κινδύνου, ὅταν ὑπάρχῃ ἐπαρκὴς ἐλεύθερος χῶρος καὶ ὅταν τις ἐκ τῶν ἀκολουθούντων δὲν ἤρχισεν ἐκτελῶν παρόμοιον χειρισμόν.

2. Ἡ ὑπέρβασις ἐπιτρέπεται κατὰ κανόνα πρὸς τὰ ἀριστερά. Μετὰ τὴν ὑπέρβασιν ὁ ὁδηγὸς ὑποχρεοῦται νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ ὄχημα εἰς τὸ δεξιὸν κατὰ τρόπον ἀποκλείοντα κίνδυνον δι' ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ὑπερέβη.

3. Ὁ ὁδηγὸς ὡς ἀντιληφθῆ ὅτι τὸ ἀκολουθοῦν ὄχημα προτίθεται νὰ τὸν ὑπερβῇ, ὑποχρεοῦται ὅπως βαίνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν πλησιέστερον πρὸς τὸ δεξιὸν τῆς ὁδοῦ καὶ μὴ αὐξάνῃ τὴν ταχύτητα.

4. Εἰς τὰς ὁδοὺς τριῶν λωρίδων κυκλοφορίας ἡ ὑπέρβασις ἐπιτρέπεται μόνον ὅταν ἡ μεσαία λωρὶς δὲν ἔχῃ ἤδη καταληφθῆ ὑπὸ ἀντιθέτως ἐρχομένου ὀχήματος.

5. Ἡ ὑπέρβασις ἐπιτρέπεται πρὸς τὰ δεξιὰ ὅταν ὁ προπορευόμενος ἔχῃ δώσει σῆμα ὅτι προτίθεται νὰ στρέψῃ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἢ ὅταν ἐπιτρέπεται ἡ κυκλοφορία εἰς σειρὰς παραλλήλους (στοίχους).

6. Ἡ ὑπέρβασις τῶν τροχιοδρόμων ἐπιτρέπεται μόνον πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ὅταν τὸ πλάτος τοῦ ὁδοστρώματος τὸ ἐπιτρέπῃ. Τοῦτο ἀπαγορεύεται ὅταν οἱ τροχιοδρόμοι εὑρίσκωνται ἐν στάσει πρὸς ἐπιβίβασιν ἢ ἀποβίβασιν ἐπιβατῶν καὶ δὲν ὑφίσταται νησὶς ἀσφαλείας.

7. Ἀπαγορεύεται ἡ ὑπέρβασις εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις:

α) Πρὸ ἢ ἐπὶ τῶν καμπυλῶν.

β) Εἰς τμήματα ὁδῶν μὲ κυρτὴν ἀλλαγὴν κλίσεων περιωρισμένης ὁρατότητος.

γ) Ὅταν τοῦτο ἐπιβάλλεται ἀπὸ εἰδικὰς πινακίδας ἢ τὴν σήμανσιν τοῦ ὁδοστρώματος.

δ) Καθ' ὃν χρόνον τὸ προπορευόμενον ὑπερβαίνει ἕτερον ὄχημα, ἐξαιρέσει τῆς ὑπάρξεως τριῶν τοὐλάχιστον λωρίδων κατὰ κατεύθυνσιν.

ε) Τῶν σταθμευόντων ὀχημάτων πρὸ ἰσοπέδων διαβάσεων.

στ) Πλησίον τῶν μὴ φυλασσομένων ἰσοπέδων διαβάσεων.

ζ) Ὀχήματος τὸ ὁποῖον ἐστάθμευσε διὰ νὰ διευκολύνῃ διάβασιν τῶν πεζῶν.

η) Οἱ ὑπὸ στοιχεῖα α, β καὶ γ περιορισμοὶ δὲν ἰσχύουσι προκειμένου περὶ ὁδῶν, δύο κεχωρισμένων κατὰ κατεύθυνσιν ὁδοστρωμάτων ἢ περὶ ὁδοστρώματος μὲ τοὐλάχιστον δύο λωρίδας κυκλοφορίας δι' ἑκάστην κατεύθυνσιν πορείας ἢ περὶ μονοδρόμων.

8. Ὅστις παραβαίνει τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου τιμωρεῖται διὰ προστίμου τοὐλάχιστον πεντακοσίων μεταλλικῶν δραχμῶν ἢ διὰ κρατήσεως, ἢ καὶ δι' ἀμφοτέρων τῶν ποινῶν τούτων.

(Συνεχίζεται)

ΛΕΛΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

Τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ

Γράφει στὸ θαυμαστὸ βιβλίο του «Τὸ χρονικὸ τῆς σκλαβιᾶς» ὁ κ. Χρ. Ζαλοκώστας, τὰ πρῶτα μεταπελευθερωτικὰ χρόνια. «Λέλα Καραγιάννη! Μορφὴ ἱστορικὴ ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ μπορεῖ νὰ λαξεύῃ ἡ ἑλληνικὴ φυλή, ἀλησμόνητα μεγάλες. Κάποτε θὰ τῆς στήσουμε ἄγαλμα-καμάρι γιὰ τὶς Ἑλληνοποῦλες.....».

Καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἀγάλματος, τῆς ἀποκαλύψεως τῆς προτομῆς μᾶλλον στὴν ὁδὸν Τοσίτσα, ἦλθε αὐτὲς τὶς ἡμέρες, τὸ πρωινὸ τῆς 9ης Ἰουνίου. Σύσσωμος ἡ ἐπίσημος Πολιτεία ἀπεκάλυψε διὰ τῆς πριγκιπίσσης Εἰρήνης τὴν προτομὴ τῆς ἡρωίδος καὶ τὸ Ἔθνος ἀπένειμε τὸν ὀφειλόμενο φόρο τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης σ' ἐκείνη τὴν Σπαρτιάτισσα, ἐκείνη τὴν Σουλιώτισσα καὶ πραγματικὴ ἀπόγονο τῆς Μπουμπουλίνας τοῦ '21 —ἐκ μητρὸς— ποὺ ἔδωσε τὰ πάντα στὸν ἀγώνα τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως καὶ τελικὰ τὴν ζωή της. Ἂς δοῦμε λοιπὸν σὲ μιὰ πολὺ σύντομη ἀναδρομὴ τὸ τιτάνειο ἔργο ποὺ μετέβαλλε τὴν Λέλα Καραγιάννη σὲ θρῦλο καὶ ἔκαμε νὰ χυθοῦν ποταμοὶ μελάνης στὴν ἐξιστόρηση μιᾶς δράσεως ποὺ ἐγγίζει τὰ ὅρια τοῦ ὑπερφυσικοῦ.

***

Βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ σιδερόφρακτες μεραρχίες τοῦ Χίτλερ εἰσέβαλαν στὴν Ἑλλάδα. Ἡ Λέλα Καραγιάννη, κάθε πρωὶ ποὺ κατεβαίνει στὴν πλατεῖα Ἀμερικῆς νὰ πάρῃ τὸ τράμ, βλέπει τὴν γερμανικὴ σημαία νὰ κυματίζῃ στὴν Ἀκρόπολη καὶ ἀνατριχιάζει. Βλέπει καὶ ἕνα Γερμανὸ στρατιώτη κάποιο πρωί, τὸ πέμπτο τῆς γερμανικῆς κατοχῆς, νὰ δέρνῃ ἀλύπητα ἕνα παιδάκι ἐκεῖ στὴν στάση τῆς πλατείας. Χωρὶς κανεὶς νὰ καταλάβῃ καλὰ-καλὰ τί ἔγινε, ὁ στρατιώτης κυλιέται στὴν ἄσφαλτο καὶ τὸ παιδὶ σώζεται. Εἶχε ἐπιτεθῆ ἡ Καραγιάννη, εἶχε ἀπωθήσει μὲ δύναμη τὸν Γερμανὸ καὶ ἐξαφανιζόταν πρὸς τὰ δυτικά, κρατώντας τὸ παιδί.

Ἀπὸ τὴν ὕπαιθρο, πολλοὶ Ἕλληνες στρατιῶτες ὁδεύουν ἀκόμα πρὸς τὰ σπίτια τους. Ἄλλοι ἐξακολουθοῦν τὶς μάχες μαζὶ μὲ τοὺς Βρεταννούς, ποὺ ὑποχωροῦν γιὰ τὴ Μέση Ἀνατολή. Παντοῦ ἡ ἀπόγνωση, παντοῦ ἡ φοβέρα τῆς σκλαβιᾶς ποὺ καταπλακώνει τὰ στήθη τῶν Ἑλλήνων.

Ἕνας νέος σωριάζεται σὰν μεθυσμένος σὲ στύλο τοῦ τράμ, τὸ ἀπόγευμα τῆς 10ης Μαΐου 1941 καὶ ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Καραγιάννη. Εἶναι ψηλός, ξανθός, μὲ ροῦχα ποὺ δὲν φαίνονται δικά του. Μοιάζει πληγωμένος καὶ μὲ πολλὴ προσπάθεια ἀγωνίζεται νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ τρέξῃ. Ἡ Καραγιάννη τὸν παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρό της, τὸ ἀλάνθαστο ἔνστικτό της τὴν προειδοποιεῖ πὼς κάτι σοβαρὸ συμβαίνει καὶ ἀποφασίζει : Στέλνει μιὰ κόρη της καὶ τὸν φέρνει στὸ σπίτι ὅπου διαπιστώνει πὼς εἶναι ὁ Αὐστραλὸς στρατιώτης Τζὼν Οὐίλσων, βαρειὰ πληγωμένος, ποὺ ὡς τότε κρυβόταν σ' ἕνα βαρέλι νεροῦ κάποιας οἰκοδομῆς.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἡ Καραγιάννη ἀποφασίζει νὰ κάμῃ ὠργανωμένη ἀντίσταση. Τὸ ὅραμα τῆς πατρίδος τὴν συνεπαίρνει, ξυπνᾶ μέσα της τὴν προγονικὴ Μπουμπουλίνα καὶ φέρνει τὴν μεγάλη ἀπόφαση τῆς θυσίας. Κρύβει ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη τὸν Αὐστραλὸ στρατιώτη, τὸν περιθάλπει καὶ μὲ τὸν καιρὸ τὸν γιατρεύει. Καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο βράδυ ὀργανώνει τὸ πρῶτο κλιμάκιο ἀντιστάσεως, μὲ μέλη τὸν ἄνδρα της Νῖκο Καραγιάννη καὶ τὰ ἑπτὰ παιδιά τους : τὴν Ἰωάννα, τὴν Ἡλέκτρα, τὸν Γεώργιο, τὸν Βύρωνα, τὸν Νέλσωνα, τὴν Νεφέλη καὶ τὴν Ἑλένη.

Πόσος ρομαντισμὸς καὶ πόση ἀγάπη πρὸς τὴν Ἑλλάδα τῆς οἱασδήποτε ἐποχῆς κρυβόταν στὴν καρδιὰ τῆς Καραγιάννη, φανερώνεται ἀπὸ τὰ ὀνόματα ποὺ ἔδωσε ἡ ἡρωίδα στὰ παιδιά της. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ὡστόσο, ποὺ τόσες ἄλλες μάννες στὴ θέση τῆς Καραγιάννη θὰ προσπαθοῦσαν νὰ τὰ κρατήσουν μακρυὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνο, ἀπετέλεσαν

μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς τὴν πρώτη ἐθνικὴ ὀργάνωση ἀντιστάσεως μὲ τὸν τίτλο «Μπουμπουλίνα». Ἀργότερα, ἡ ὀργάνωση θὰ διευρυνθῆ μὲ τόσους ἄλλους Ἕλληνες πατριῶτες καὶ θὰ λάβη τὴν ὀνομασία « Ἑλληνικὴ Σιωπηλὴ Στρατιά».

Ἀπὸ τὴν 10η Μαΐου 1941 ἡ Λέλα Καραγιάννη ἀρχίζει τὴν μεγάλη καὶ πρώτη ἀντίσταση τῆς φυλῆς κατὰ τὴν ἐπάρατο κατοχή. Ὁ Οὐΐλσων ποὺ σώθηκε καὶ ἤξερε ποῦ ἐκρύβοντο ἄλλοι πατριῶτες του, τοὺς εἰδοποιεῖ καὶ τοὺς φέρνει στὸ σπίτι τῆς Καραγιάννη. Ἐκεῖνοι φέρνουν πάλι ἄλλους γνωστούς, πλέον ἀπὸ τριάντα, καὶ ἕνας ἀριθμὸς περίπου πενῆντα Αὐστραλῶν καὶ Βρεταννῶν κρύβεται ἀπὸ τὴν ἡρωίδα στὸ δικό της σπίτι καὶ σὲ σπίτια ἄλλων φιλικῶν της οἰκογενειῶν. Μιὰ πληροφορία ποὺ φθάνει στὴν Καραγιάννη ὁμιλεῖ γιὰ συγκέντρωση τῶν Ἄγγλων αἰχμαλώτων τῆς Κρήτης σὲ στρατόπεδο τῆς Κοκκινιᾶς. Καὶ τὴν ἑπομένη, ἕνας ἔμπιστος τοποθετεῖται στὸ σπίτι τοῦ ἀρτοποιοῦ Παπαβασιλείου, ποὺ βρισκόταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, ἕνας ἔμπιστος ποὺ μὲ ναυτικὰ σχήματα πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους κατορθώνει νὰ συνεννοηθῆ γιὰ τὴν σωτηρία τους: Σιγὰ-σιγὰ οἱ αἰχμάλωτοι φυγαδεύονται ὅλοι, ντυμένοι ἐργάτες κι' ἀκόμα μὲ γερμανικὰ στρατιωτικὰ καμιόνια. Τόπος ἀποβιβάσεως ἡ ὁδὸς Σωκράτους, ὅπου μία κυρία τοὺς παραλαμβάνει. Ἡ κυρία εἶναι ἡ Λέλα Καραγιάννη, ποὺ βάζοντάς τους νὰ τὴν ἀκολουθοῦν ἀραιά, ὥστε ἂν συλληφθῆ κανένας νὰ ἔχουν τὸν καιρὸ νὰ διαφύγουν οἱ ἄλλοι, ὁδηγεῖ τοὺς Ἄγγλους στὴν ὁδὸν Φυλῆς 266 καὶ σὲ ἄλλα δύο σπίτια τῆς ὁδοῦ Ρόδου. Τόσο τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Φυλῆς ὅσο καὶ τὰ δύο τῆς ὁδοῦ Ρόδου τὰ ἔχει ἐνοικιάσει μὲ χρήματά της ἡ Καραγιάννη καὶ τὰ ἔχει μεταβάλλει σὲ εἰδικὰ καταφύγια τῶν συμμάχων Βρεταννῶν, ἐνῶ τριάντα ἀκόμα ἐφεδρικὰ δωμάτια ἔχουν στὴν διάθεσή της φιλικά της πρόσωπα. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς ἡ Καραγιάννη διαθέτει τρεῖς δικούς της γιατροὺς καὶ μὲ τὶς κόρες της ἐξασφαλίζει τὴν διατροφή τους.

Ἄλλη πληροφορία ποὺ φθάνει στὴν Καραγιάννη ἀποκαλύπτει ὅτι κοντὰ στὰ Μέγαρα καὶ στὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἱεροθέου κρύβονται εἴκοσι Ἄγγλοι. Δὲν διστάζει τότε νὰ μεταμφιεσθῆ σὲ χωρική, νὰ πάρη στὸν ὦμο ἕνα σάκκο γεμᾶτο τρόφιμα καὶ νὰ φθάση κάποιο μεσημέρι στὴ μονή. Παρουσιάζεται στὴν ἡγουμένη καὶ τῆς δίνει τὰ τρόφιμα, ἐκείνη φοβεῖται παγίδα μὰ τελικὰ πείθεται ἀπὸ τὰ καθαρὰ μάτια τῆς Καραγιάννη. Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα ἡ ἡγουμένη βλέπει νὰ ξανάρχεται τὸ μεσημέρι ἡ Καραγιάννη στὸ μοναστήρι, αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως μεταμφιεσμένη σὲ γρηὰ ζητιάνα, ξυπόλυτη καὶ ἐξουθενωμένη ἀπὸ τὴ ζέστη τοῦ Ἰουνίου καὶ μὲ ἕνα μεγαλύτερο σάκκο μὲ τρόφιμα στὸν ὦμο. Παίρνει ξανὰ τὰ τρόφιμα ἡ ἡγουμένη, σταυροκοπεῖται καὶ κλαίει ἀπὸ συγκίνηση. Ἀλλὰ λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ἡ ἴδια ἡγουμένη βλέπει νὰ φθάνη στὸ μοναστήρι μία λιμουζίνα καὶ νὰ κατεβαίνη μία ὡραία Ἀθηναία κι' ἕνας ἀξιοπρεπὴς ἡλικιωμένος. Στὸ πρόσωπο τῆς ἀριστοκρατικῆς γυναίκας ἡ ἡγουμένη ἀναγνωρίζει τότε τὴν χωρικὴ καὶ τὴν ζητιάνα, ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ τῆς ἀποκαλύπτει πὼς ὀνομάζεται Λέλα Καραγιάννη καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τὴν ὁδηγήση στὸ μέρος ποὺ κρύβονται οἱ Ἄγγλοι. Τοὺς πηγαίνει σ' ἕνα σπήλαιο, κοντὰ στὴ μονή, καὶ ἡ Καραγιάννη συνεννοεῖται μέσω τοῦ συνοδοῦ της, ἑνὸς ἀγγλομαθοῦς πατριώτου, σχετικὰ μὲ τὶς ἀνάγκες τους καὶ τὸν τρόπο διασώσεώς τους. Καὶ ἐπὶ δύο μῆνες οἱ εἴκοσι Ἄγγλοι συντηροῦνται μὲ τρόφιμα καὶ φάρμακα ποὺ στέλνει ἡ μεγάλη ἐκείνη Ἑλληνίδα, ὥσπου ὕστερα ἀπὸ ἀνεπιτυχῆ ἔρευνα τῶν Γερμανῶν στὴ μονὴ καὶ τοὺς γύρω χώρους—ἀποδίδεται σὲ θαῦμα τὸ ὅτι οἱ Γερμανοὶ δὲν ἀνεκάλυψαν τὸ σπήλαιο μὲ τοὺς Ἄγγλους— οἱ καλόγρηες τοὺς φυγάδευσαν στὰ Γεράνεια. Ἐκεῖ, στὰ Γεράνεια, περιέθαλψαν τοὺς Ἄγγλους οἱ βοσκοὶ ἀδελφοὶ Σταμούλη μέχρις ὅτου ἔγινε κατορθωτὸ νὰ φθάσουν στὸ ἄσυλο τῆς Καραγιάννη, τῆς ὁδοῦ Φυλῆς. Δυστυχῶς, ἀπὸ ἐπιπολαιότητα ἑνὸς Αὐστραλοῦ τῆς ὁμάδος τῶν εἴκοσι, οἱ ἀδελφοὶ Σταμούλη συνελήφθησαν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ ἐξετελέσθησαν.

Τὸ πλῆθος τῶν Βρεταννῶν, ποὺ ἡ Καραγιάννη ὑπέθαλπε καὶ ἐφυγάδευε, ἔγινε πολὺ μεγάλο μὲ τὸν καιρό. Ἀναγκάζεται ἡ ἡρωίδα τότε νὰ ὀργανώση εἰδικὸ τμῆμα γιὰ τὴν φυγάδευσή τους στὴ Μέση Ἀνατολή. Μὲ χρήματα ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο τοῦ ἀν-

δρός της καὶ μὲ ὅ,τι πῆρε ἀπὸ τὴν πώληση τῶν κοσμημάτων της ἀγοράζει ἕνα καΐκι καὶ τὸ ἐμπιστεύεται στὸν πατριώτη Ἠλία Χρυσίνη. Ἡ πρώτη φυγάδευση γίνεται πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρεια μὲ μύριους κινδύνους (1). Ἐπακολουθοῦν ἄλλες φυγαδεύσεις, εὐτυχῶς ἐπιτυχεῖς ὅλες, καὶ τὸ Κάϊρο δὲν παύει νὰ στέλνει μηνύματα θερμῶν εὐχαριστιῶν καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν Καραγιάννη καὶ τοὺς συνεργάτες της.

Ὅταν ἡ φυγάδευση τῶν Ἄγγλων ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ γίνεται πολὺ ἐπικίνδυνη, ἡ Καραγιάννη ὀργανώνει τὴν φυγὴ μέσω Ραφήνας. Δυστυχῶς, ἕνας Ἄγγλος στρατιώτης, ποὺ συνελήφθη καὶ ὑπεβλήθη σὲ μαρτύρια, λιποψύχησε καὶ κατέδωσε τὴν ἡρωίδα, πρᾶγμα ποὺ εἶχε ὡς συνέπεια νὰ ἐγκλεισθῇ στὶς φυλακὲς Ἀβέρωφ μὲ τὸν ἄνδρα της ἀπὸ τοὺς Ἰταλούς. Στοὺς ἑπτὰ μῆνες ποὺ παραμένει στοῦ Ἀβέρωφ ὅμως ἀποκτᾶ μεγάλη πεῖρα ἀπὸ τὴν γνωριμία της μὲ σαμποτὲρ πατριῶτες, κατασκόπους, προδότες κ.λ. Κατορθώνει, ἀπὸ τὴν φυλακή, νὰ συνεργασθῇ μὲ ὑπαλλήλους καὶ νὰ φυγαδευθοῦν πολλοὶ Ἕλληνες πατριῶτες καὶ ξένοι· καὶ ἀκόμη νὰ εἰδοποιῇ τοὺς συνεργάτες της ποιοί εἶναι προδότες, τί χρειάζονται οἱ φυλακισμένοι γιὰ νὰ δραπετεύσουν καὶ ἄλλα πολλά. Τελικά, ἀφοῦ δὲν προέκυψαν ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα εἰς βάρος της ἀποφυλακίζεται, ὁπότε ἀρχίζει τὸ δεύτερο μέρος τῆς γιγαντιαίας δράσεώς της: Μὲ μιὰ καταπληκτικὴ ἱκανότητα νὰ πείθη ἀξιωματικοὺς τοῦ ἐχθροῦ νὰ συνεργάζωνται μαζί της, καλεῖ στὸ σπίτι της τὸν Ἰταλὸ ὑπολοχαγὸ Τζὶμ Καλάρα, ποὺ τὴν συνέλαβε καὶ τὴν ἔκλεισε στὶς φυλακὲς Ἀβέρωφ, καὶ κατορθώνει νὰ τὸν πείση νὰ συνεργασθοῦν. Ἀπὸ τὸ Κομάντο Πιάτσα ποὺ ὑπηρετοῦσε ὁ Καλάρα διοχετεύονται στὴν Καραγιάννη ἄφθονες πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὰ σχέδια τοῦ κατακτητοῦ. Πρὸς τὴν κατεύθυνση προσεταιρισμοῦ ἀξιωματικῶν τοῦ ἐχθροῦ κατορθώνει ἀκόμα νὰ πείση γιὰ συνεργασία τὸν Γερμανὸ λοχαγὸ Φρὶτς Λίντερ, μέσω τοῦ πατριώτη ξεναγοῦ Ἠλία Σκηνίτη. Ἡ συνεργασία της μὲ τὸν Λίντερ, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὴν Κομαντατούρ, κράτησε ὡς τὸ 1944, ὁπότε τὰς Ες-Ες ἀντελήφθησαν τὴν δράση του καὶ τὸν ἐξετέλεσαν μαζὶ μὲ τὸν πατριώτη Ἠλία Σκηνίτη. Μεγάλο πλῆθος ἀπὸ πίνακες μὲ ὀνόματα καταδοτῶν ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ Γερμανοί, μυστικὰ σχέδια τῶν κινήσεων τοῦ ἐχθροῦ, καθὼς καὶ ἡ πληροφορία ὅτι πέντε Βούλγαροι κατάσκοποι, ἐφωδιασμένοι μὲ πλαστὰ ἔγγραφα καὶ πα-

Ἡ Α.Β.Υ. ἡ πριγκίπισσα Εἰρήνη ἀποκαλύπτει τὴν προτομὴ τῆς ἡρωίδος Καραγιάννη.

1. Ἐπὶ τῆς φυγαδεύσεως αὐτῆς γράφει ὁ κ. Χρ. Ζαλοκώστας στὸ «Χρονικὸ τῆς σκλαβιᾶς»; «Πρὶν ξεκινήσουν ἀπὸ τὴν Φρεατύδα, ἕνας ἀστυφύλακας τῆς Ἀγορανομίας τοὺς ζητάει τὴ διατακτικὴ γιὰ τὸ πετρέλαιο τῆς μηχανῆς τους. Τὸ πετρέλαιο εἶναι λαθραῖο, καὶ ὁ ἀστυφύλακας τραβᾶ τὸν καπετάνιο στὸ Τμῆμα. Ἐκεῖ ὁ Χρυσίνης ὁμολογεῖ τὴν ἀλήθεια στὸν Ἀστυνόμο, ριψοκινδυνεύοντας τὰ πάντα. Μὰ ὅλοι μάχονται στὴν Ἑλλάδα τὸν κατακτητή. Ὄχι μόνο τοῦ ἐλευθερώνει τὸ πετρέλαιο ὁ Ἀντυνόμος, ἀλλὰ πάει μόνος του στὸ καΐκι, καί, σὰν βλέπει πὼς ἔχουν μαζί τους λίγες τροφές, τοὺς προσθέτει φαγώσιμα ποὺ θὰ τοὺς σώσουν, γιατὶ φουρτούνα στὸ Κρητικὸ πέλαγος τοὺς καθυστέρησε πολλὲς μέρες στὴ θάλασσα. Ἕνα βράδυ ἡ Καραγιάννη ἀκούει ἀπὸ τὸ Κάϊρο τὸ σύνθημα ποὺ εἶχαν συμφωνήσει νὰ τῆς δώσουν μόλις φτάνανε: «Εὐχαριστοῦμε τὸ ἄρωμα». Ἄρωμα ἦταν ἡ Καραγιάννη, σωστὸ μύρο ψυχῆς...».

ρουσιαζόμενοι ὡς Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ δροῦν στὸ Κάϊρο, πληροφορία ποὺ διεβιβάσθη στὸ συμμαχικὸ στρατηγεῖο Μέσης Ἀνατολῆς καὶ ἔγινε κατορθωτὸ νὰ ἐξουδετερωθοῦν οἱ πέντε κατάσκοποι, ὀφείλονται μὲ πάρα πολλὰ ἀκόμη στὴ συνεργασία τῆς Καραγιάννη μὲ τὸν Λίντερ. Τὸ ἴδιο, σημαντικὲς πληροφορίες καὶ διάσωση ἑκατοντάδων Ἑλλήνων πατριωτῶν προέκυψαν ἀπὸ τὴν συνεργασία τῆς Καραγιάννη μὲ τὸν ὑπολοχαγὸ Χορστάϊν τῆς G.F.P., ποὺ κρατοῦσε τὰ μυστικὰ τῶν ἀνακρίσεων καὶ παρέδιδε στὴν ἡρωίδα ὁλόκληρες δικογραφίες. Τὸ ἴδιο ἀκόμη ἔγινε μὲ τὸν ὑπολοχαγὸ Μάρκοβιτς, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὴν γερμανικὴ ἀεροπορία καὶ τῆς παρέδιδε σχεδιαγράμματα τῶν ἀεροδρομίων καὶ ἄλλα μυστικά. Ὁ μεγάλος βομβαρδισμὸς τοῦ ἀεροδρομίου Τατοΐου ἀπὸ τὴν συμμαχικὴ ἀεροπορία καὶ ἡ καταστροφὴ μεγάλων ποσοτήτων βενζίνης ποὺ ἦταν κρυμμένη ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς στὸ δάσος τῆς Βαρυμπόμπης, ὀφείλονται μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα στὴν συνεργασία Καραγιάννη-Μάρκοβιτς. Ἄλλη συνεργασία τῆς Καραγιάννη μὲ κάποιον Τσεχοσλοβάκο λοχαγό, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ γκαράζ αὐτοκινήτων τοῦ ἐχθροῦ, φέρνει σαμποτάζ τῶν κινητήρων μὲ εἰδικὴ σκόνη ποὺ ἔστελνε τὸ στρατηγεῖο Μ. Ἀνατολῆς, ἐνῶ ἄλλες ἀκόμη συνεργασίες μὲ τὸν λοχαγὸ Τόμαν τῆς Γκεστάπο καὶ τὸν Ἰταλὸ ὑπολοχαγὸ Πάολο Βιντσέντσο τοῦ Κομάντο Κάπα τῆς φέρνουν κάθε βράδυ ἀντίγραφα μυστικῶν διαταγῶν, σχέδια συλλήψεων πατριωτῶν, κινήσεων στὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀφρικὴ κ.λ. κ.λ.

Τὸ ἔτος 1943, ἡ Λέλα Καραγιάννη ἔχει ἀνεβῆ σὲ δυσθεώρητα ὕψη ἡρωισμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως. Ἔχει συλληφθῆ καὶ ἐγκλεισθῆ στὶς φυλακὲς ἐπὶ ἑπτάμηνον ὅπως εἴπαμε, ἔχουν συλληφθῆ καὶ ὑποστῆ βασανιστήρια οἱ δύο κόρες της, ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Ἠλέκτρα, ἔχει συλληφθῆ ὁ υἱός της Γεώργιος—ἀλλὰ ἔχει κατορθώσει νὰ ἀποδράση ἀπὸ τὰ κρατητήρια τῆς Γκεστάπο καὶ γι' αὐτὸ ἔχει ἐπικηρυχθῆ ἔναντι μεγάλου ποσοῦ—ἔχει συλληφθῆ καὶ ὁ ἄνδρας της. Αἰτία τῆς συλλήψεως τῶν δύο θυγατέρων της καὶ τοῦ υἱοῦ της εἶναι ὁ πρῶτος Ἄγγλος ποὺ διέσωσε, ὁ Τζὶμ Οὐίλσων, ποὺ συνελήφθη μεθυσμένος ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ μεθυσμένος κατέδωσε. Εὐτυχῶς ποὺ ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν μέθη του ὁ Ἄγγλος ἐκεῖνος ἀρνήθηκε τὰ πάντα παρὰ τὰ ἀφάνταστα μαρτύριά του, πρᾶγμα ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀπελευθερωθοῦν οἱ δύο κόρες της. Καὶ αἰτία τῆς συλλήψεως τοῦ ἀνδρός της εἶναι ὁ ἴδιος ἐκεῖνος Ἄγγλος ποὺ λιποψύχησε καὶ κατέδωσε καὶ τὴν ἰδία. Ὅλα αὐτὰ ἔχουν ὁπλίσει μὲ ἀφάνταστη πεῖρα, μὲ γρανίτη ψυχισμοῦ καὶ ἡρωισμοῦ τὴν Λέλα Καραγιάννη. Ἡγεῖται τώρα, ἀρχὲς τοῦ 1943, ἑκατὸν εἴκοσι μελῶν τῆς «Ἑλληνικῆς Σιωπηλῆς Στρατιᾶς» καὶ νέα περίοδος ἀρχίζει: Ντύνεται ἀνδρικὰ καὶ κατεβαίνει στὸ ἀεροδρόμιο Ἑλληνικοῦ γιὰ νὰ διοργανώση μεγάλο σαμποτάζ. Τὸ σαμποτὰζ ἐπιτυγχάνει καὶ τὸ Κάϊρο πανηγυρίζει. Παράλληλα, οἱ πληροφορίες τοῦ γαμβροῦ της Σ. Κρασᾶ γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἀράξου, ποὺ διεβίβασε ἡ Καραγιάννη στὴν Μ. Ἀνατολή, ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ὁλοκληρωτικὴ καταστροφὴ τοῦ ἀεροδρομίου ἀπὸ τὴν Ρ.Α.Φ. Ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Ἄραξο, πληροφορεῖται ἡ Καραγιάννη, οἱ Γερμανοὶ κτίζουν μετεωρολογικὸ σταθμὸ καὶ ἐγκαθιστοῦν συνεργεῖον ραδιοκαθοδηγήσεως ἀεροπλάνων. Περιμένει νὰ τελειώσουν οἱ ἐγκαταστάσεις καὶ εἰδοποιεῖ τὸ Κάϊρο, ποὺ μιὰ νύκτα ἀνατινάζει τὰ πάντα στὸν ἀέρα... Στὶς 17 Αὐγούστου στέλνει στὸ Κάϊρο τὴν ἀκριβῆ θέση ποὺ κατέλαβε ἕνα γερμανικὸ ὑποβρύχιο γιὰ ἐπισκευὴ στὸ Ναύσταθμο· τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα τὸ ὑποβρύχιο καταστρέφεται ἀπὸ τὴν Ρ.Α.Φ. καὶ πάλιν. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς, πληροφορεῖται ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἱδρύουν εἰδικὰ τάγματα γιὰ τὴν καταπολέμηση τῶν ἀνταρτῶν, ὁπότε κατορθώνει καὶ τοποθετεῖ ἀνθρώπους της γιὰ νὰ τὴν ἐνημερώνουν ἀπὸ τὴν ὕπαιθρο καὶ νὰ στέλνουν καὶ ὁπλισμὸ στὶς ὁμάδες της. Εἰδοποιεῖ ἀργότερα τὸν συνταγματάρχη Ψαρρὸ τοῦ 5/42 συντάγματος Εὐζώνων ὅτι οἱ Γερμανοί, παρὰ τοὺς διεθνεῖς κανονισμούς, μεταχειρίζονται ἑλληνικὲς καὶ ἀγγλικὲς στολὲς γιὰ νὰ ἐξαπατοῦν τοὺς ἀντάρτες, πρᾶγμα ποὺ σώζει τὸν θρυλικὸ συνταγματάρχη ἀπὸ βέβαιη ἐξόντωση στὴν Ρούμελη. Ἀποκαλύπτει ἀκόμα πρώτη αὐτὴ στὴν Μ. Ἀνατολὴ ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἑτοιμάζουν τὸ

μυστικὸ ὅπλο ΥΙ, ἐκεῖνο ποὺ κατέστρεψε τὸ Σίτυ τοῦ Λονδίνου, πληροφορία ὅμως ποὺ οἱ Βρεταννοὶ δὲν τῆς ἔδωσαν τὴν ἀπαιτουμένη προσοχὴ ἢ δὲν πρόφθασαν νὰ ἀντιδράσουν. Ἀκόμη ἀποκαλύπτει τὸ σχέδιο ἐξοντώσεως τῶν Ἑβραίων στὴν Ἑλλάδα καὶ πλέον ἀπὸ ἑκατὸ Ἰουδαίους κρύβει καὶ τοὺς φυγαδεύει στὴν Τουρκία. Καὶ ἄλλες, καὶ ἄλλες ἀκόμα ἀποκαλύψεις καὶ πλῆθος μηνύματα καὶ σαμποτὰζ διαδέχονται ἀλλεπάλληλα τὶς ἡμέρες τῆς Καραγιάννη, ποὺ δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ περιλάβουμε στὶς λιγοστὲς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ μας.

Τὸ 1944 βρίσκει τὴν Λέλα Καραγιάννη στὶς ἐπάλξεις τῆς ἀντιστάσεως ἀκόμη. Ἔχει ὅμως πάθει ὑπερκόπωση ἀπὸ τὴν τρίχρονη μάχη πρὸς τὴν θηριωδία τοῦ Χίτλερ, ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες μὲ τὴν θαυμαστὴ ζωντάνια της, ἀπὸ τοὺς κινδύνους καὶ τὶς συγκινήσεις. Ἀπὸ τὴν ὑπερκόπωση βρέθηκε ἕνα βράδυ λιποθυμισμένη καὶ τὴν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Ἐκεῖ τὴν βρῆκε ἡ μεγάλη ἀγγελία πὼς οἱ Γερμανοὶ συνέλαβαν συνεργάτες της, ὁπότε ντύνεται πάλι ζητιάνα καὶ τρέχει νὰ εἰδοποιήσῃ ὅσους μπορεῖ. Ἡ πρόνοια, τὸ ἀλάνθαστο ἔνστικτο ποὺ ἔκανε νὰ εἰδοποιῆ ἡ Καραγιάννη τοὺς συνεργάτες της, ἀπεδείχθη ὅλες τὶς φορὲς πραγματικὴ σωτηρία, περισσότερο ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ γιατὶ οἱ Γερμανοὶ ἀνεκάλυψαν τὸ ἀρχεῖο της στὴν ὁδὸν Ἱπποκράτους 6. Ὕστερα ἀπὸ προδοσία συλλαμβάνονται τὰ τέσσερα παιδιά της, ἡ Ἰωάννα, ἡ Ἠλέκτρα, ὁ Βύρων καὶ ἡ Νεφέλη, στὶς 10 Ἰουλίου, καὶ τὴν ἑπομένη συλλαμβάνεται καὶ ἡ ἰδία στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό. Μεταφέρεται στὸ Χαϊδάρι καὶ ὕστερα ἀπὸ βασανιστήρια δύο μηνῶν, βασανιστήρια φρικώδη καὶ ἐξοντωτικὰ ποὺ ξεπερνοῦν κάθε φαντασία καὶ χρειάζονται πολλὲς σελίδες γιὰ νὰ περιγραφοῦν στὴν περίπτωση Καραγιάννη, ὁδηγεῖται στὸ Δαφνὶ μὲ πολλοὺς συνεργάτες της καὶ πλῆθος ἄλλο πατριωτῶν γιὰ ἐκτέλεση. Μπροστὰ στὰ πολυβόλα ἐμψυχώνει ὅλους φωνάζοντας : «Περήφανοι σὰν Ἕλληνες παιδιά, μπροστὰ στὸ χάρο!» Ὕστερα, σὰν γνήσια ἀπόγονος Σουλιωτισσῶν βάζει τὶς γυναῖκες νὰ πιαστοῦν γιὰ τὸ χορὸ τοῦ Ζαλόγγου. Ἀρχίζει τὸ τραγούδι «ἔχε γειὰ καημένε κόσμε», ἡ Καραγιάννη κάνει τὰ πρῶτα βήματα καὶ ἀπὸ τὰ στήθη τῶν ἀνδρῶν ἀκούγεται αὐθόρμητα ἡ κραυγή: «Ζήτω ἡ Ἑλλάς!» Οἱ Γερμανοὶ θορυβοῦνται ἀπὸ τὸ θέαμα, τρομοκρατοῦνται ἀκόμη διότι ἕνας νεαρὸς δέκα ἐννέα χρονῶν, ὁ Γιάννης Χιούπης, ὁρμᾶ καὶ παίρνει ἕνα πολυβόλο ποὺ στρέφει κατεπάνω τους, καὶ τὰ βόλια θερίζουν. Ἡ Καραγιάννη μὲ ἄλλες ἓξ γυναῖκες καὶ ἑξῆντα πέντε ἄνδρες ἔπεσαν μὲ τὶς πρῶτες ριπὲς τοῦ μαύρου ἐκείνου πρωινοῦ τῆς 8ης Σεπτεμβρίου 1944.

Ἐκείνη ἡ ἡμέρα ἦταν ἡ τελευταία τῶν ἐκτελέσεων. Καὶ ἡ Καραγιάννη ἔπεσε μὲ ἀσύλληπτο ἡρωισμό, τελευταία αὐτὴ ἀπὸ τὰ τόσα θύματα τῆς ἀντιστάσεως, μιᾶς ἀντιστάσεως ποὺ πρώτη ἀπ' ὅλους ἄρχισε. Οἱ Ἄγγλοι τὴν ὠνόμασαν «ἀδελφὴ Κάβελ τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου» καὶ οἱ Γερμανοὶ «μεγαλύτερη κατάσκοπο τῶν Βαλκανίων». Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν τὴν ἐτίμησε μεταθανατίως μὲ τὸ βραβεῖον Ἀρετῆς καὶ Αὐτοθυσίας, τὴν 30ὴ Δεκεμβρίου 1947, καὶ ἡ Βρεταννικὴ Κυβέρνηση τῆς ἀπένειμε τὴν Βασιλικὴν Εὔφημον Μνείαν, τὴν 12η Μαρτίου 1948, γιὰ τὴν πολύτιμη βοήθεια στοὺς Βρεταννοὺς στρατιῶτες. Καὶ ἡ Ἑλλάδα, ἡ χώρα ποὺ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃ νὰ γεννᾶ τοὺς ἥρωας καὶ νὰ διδάσκῃ τὴν αὐτοθυσία καὶ τὴν αὐταπάρνηση στὸν βωμὸ τῆς ἐλευθερίας, θὰ τὴν εὐγνωμονῆ καὶ θὰ τὴν θαυμάζῃ ὅσον ὑπάρχουν Ἕλληνες καὶ ὅσον ὁ Παρθενὼν καὶ ὁ Ὄλυμπος θὰ συμβολίζουν τὸ πνεῦμα καὶ τὸν ἡρωισμό.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ

«... Σώπασε κυρὰ Δέσποινα, σώπασε καὶ μὴν κλαῖς
πάλι μὲ χρόνια μὲ καιροὺς πάλι δικά μας θἄναι...»

29 Μαΐου 1453. Ἡ Κωνσταντινούπολη, ἡ πρωτεύουσα τοῦ Βυζαντίου, καταλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Οἱ καμπάνες τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἔπαυσαν νὰ χτυπᾶνε. Μιὰ ἀποφράδα Τρίτη, ἡ καρδιὰ τῆς ἐπταλόφου τοῦ Βυζαντίου, τῆς νέας Ρώμης, ἔπαυσε νὰ χτυπάη. Πληγώθηκε θανάσιμα ἀπὸ τοὺς ἐπιδρομεῖς. Ἡ Πόλη, τὸ καύχημα τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, ὕστερα ἀπὸ πολυήμερη ἄμυνα, παραδόθηκε. Δὲν μπόρεσε περισσότερο νὰ ἀντέξη.

29 Μαΐου 1453-29 Μαΐου 1963. Πεντακόσια δέκα χρόνια πέρασαν. Ἐπιβλητικὰ καὶ φέτος γιορτάσθηκε ἡ ἱστορικὴ ἐπέτειος τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ σκέψεις μας ἂς γυρίσουν γιὰ λίγο πίσω κι' ἂς φέρουμε στὶς θύμησές μας τὸ θρῦλο τοῦ μαρμαρωμένου βασιλιᾶ. Ἂς ξεφυλλίσουμε τὶς χρυσὲς σελίδες τῆς τρισχιλιετοῦς ἱστορίας μας κι' ἂς σταθοῦμε γιὰ λίγο στὴν ἅλωση τῆς Πόλης.

***

Ἀπὸ αἰῶνες πρὶν οἱ Τοῦρκοι εἶχαν ἐπισημάνει τὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τοῦτο γιατί, γιὰ νὰ στεργιώσουν τὸ πρόσφατο κράτος των, εἶχαν ἀνάγκη ἑνὸς στρατηγικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ κέντρου, ὅπως ἦταν ἡ Βασιλεύουσα τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Ἔτσι ἀπὸ τὸν 11ον αἰῶνα εἶχαν ἀρχίσει τὴν πολεμική τους. Οἱ Βυζαντινοὶ ἀσχολούμενοι μὲ ἐπιτυχία στὸ ἐμπόριο ταξίδευαν στὴν Εὐρώπη, στὴν Ἀσία, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν Ἰνδιῶν. Οἱ Τοῦρκοι, γιὰ νὰ ἐμποδίζουν τὴ μετακίνηση αὐτὴ τῶν Ἑλλήνων, ἔφραζαν τοὺς σπουδαιότερους ἐμπορικοὺς δρόμους.

Τὴν προσπάθεια αὐτὴ τῶν Τούρκων, συμπλήρωσαν οἱ Λατῖνοι τὸν 12ο καὶ 13ον αἰῶνα. Στὴ μείωση τῆς ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς κινήσεως τοῦ Βυζαντίου συνετέλεσε κατὰ πολὺ καὶ ἡ δημιουργία τοῦ νέου μεγάλου γειτονικοῦ κράτους τῶν Σέρβων. Μὲ τὰ δεδομένα αὐτὰ οἱ οἰκονομικὲς συνθῆκες τῆς Πόλης, δυὸ αἰῶνες πρὶν ἀπὸ τὴν ἅλωση, εἶχαν μεταβληθῆ σημαντικά. Ἡ Κωνσταντινούπολη ἔπαυσε νἄναι πλέον, ὅπως ἄλλοτε, «ἡ κλεὶς διὰ τὴν Ρωμανίαν ὅλην».

Τὸν 13ον αἰῶνα ἡ φυλὴ τῶν Ὀγούζων Τούρκων, ἐμφανίζεται ὡς τουρκικὸ κράτος στὴν βορειοδυτικὴ Φρυγία. Τὸ νέο αὐτὸ κράτος ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὀσμὰν (ἐξ οὗ καὶ Ὀθωμανοί) ἐπεξετάθηκε πρὸς τὴν παραμεθόρια περιοχὴ τοῦ Βυζαντίου. Τὶς βλέψεις τῶν Ὀθωμανῶν γιὰ τὴν Πόλη συγκράτησε γιὰ λίγο ἡ κατὰ τὸ 1403 ἐμφάνιση τῶν Μογγόλων. Μὲ τὴν πάροδο τῶν χρόνων, διάφοροι ἀρχηγοὶ τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους ἔβλεπαν μὲ ἁρπακτικὸ μάτι τὴν Κωνσταντινούπολη. Ὁ Μουρὰτ Β' (1421 — 1451), ποὺ διαδέχθηκε τὸ Μωάμεθ Α', καίτοι ἐπεδίωξε νὰ πραγματοποιήση τὸ παλιὸ ὄνειρο τῶν Ὀθωμανῶν, δὲν τὸ κατώρθωσε. Πέτυχε ὅμως νὰ καταλάβη σημαντικὲς πόλεις, ὅπως τὴν Θεσσαλονίκη, τὰ Ἰωάννινα, τὴν Κόρινθο καὶ τὴν Πάτρα. Μ' αὐτὲς τὶς νῖκες προετοίμασε τὸ ἔδαφος γιὰ τὸ γυιό του καὶ διάδοχο, Μωάμεθ Β', ὁ ὁποῖος μόλις ἀνῆλθε στὴν ἀρχὴ ἄρχισε νὰ σχεδιάζη τὴν πολιορκία τῆς Πόλης.

Γιὰ νὰ εἶναι ὅμως βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν σχεδίων του ἄρχισε νὰ παίρνη δραστικὰ μέτρα. Χίλιοι ἐργάτες καὶ ἄλλοι τόσοι οἰκοδόμοι συγκεντρώθηκαν στὸν Μαρμαρᾶ, δηλαδὴ στὴν εὐρωπαϊκὴ παραλία τῆς εἰσόδου τοῦ Βοσπόρου, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ κτίσουν μεγάλο φρούριο, στὸ ὁποῖο ὁ Μωάμεθα Β' σκόπευε νὰ τοποθετήση πυροβόλα. Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1452 τὸ κάστρο ὠρθώθηκε τελειωμένο καὶ ὠνομάσθηκε Μπογὰ-Κεσέν, δηλαδὴ «Λαιμοκοπεύς», ἤτοι, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἱστορικὸς Δούκας, «κοπεὺς τῶν

κυμάτων». Τὸ φρούριο αὐτὸ παρεῖχε τὴν δυνατότητα στοὺς Τούρκους νὰ περάσουν στρατεύματά τους ἀπὸ τὴν Ἀσία στὴν ἀπέναντι Εὐρώπη, ἐμποδίζοντας παράλληλα κάθε προετοιμασία τῶν Βυζαντινῶν, γιατὶ σταματοῦσε τὴν ἐπικοινωνία αὐτῶν μὲ τὴν Θράκη.

Φθινόπωρο τοῦ 1452. Ἡ πρόσφατη ἀνακάλυψη τῆς πυρίτιδος καθὼς καὶ τὰ νέα πυροβόλα ὅπλα ἄλλαξαν τὴν ὡς τότε τακτικὴ τοῦ πολέμου. Ὁ αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος καὶ ὁ λαὸς τῆς Πόλης μαθαίνοντας τὶς προετοιμασίες τῶν Τούρκων ἄρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν γιὰ τὴν τύχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ ἱστορικὸς Δούκας μᾶς πληροφορεῖ ὅτι κάποιος τεχνίτης καὶ ἐπιδέξιος κατασκευαστὴς τῶν νέων πυροβόλων, ὀνόματι Οὐρβανός, ὁ ὁποῖος παλαιότερα εἶχεν ἐργασθῆ γιὰ τὸ Παλαιολόγο καὶ ἐγνώριζε ἀρκετὰ καλὰ τὴν ὀχύρωση τῆς Πόλης, αὐτομόλησε πηγαίνοντας στὸν Μωάμεθ Β΄, ποὺ τοῦ ἀνέθεσε τὴν κατασκευὴ μιᾶς τεραστίας βομβάρδας, τῆς «Βασιλικῆς», δηλαδὴ ἑνὸς πυροβόλου μεγάλου διαμετρήματος. Συγχρόνως χιλιάδες ἀνδρῶν τοῦ πεζικοῦ, ποὺ ἦλθαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀσία, ἔπαιρναν θέσεις γύρω ἀπὸ τὴν Πόλη.

Ὁ Κωνσταντῖνος, ἀντιλαμβανόμενος τὴν δεινὴ θέση ποὺ βρισκόταν καὶ γνωρίζοντας τὴν πενιχρότητα τῶν οἰκονομικῶν του, ζήτησε τὴν βοήθεια τῶν χριστιανῶν βασιλέων τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ Πάππα. Τὴν τραγικὴ κατάσταση τῶν Βυζαντινῶν ἐπεδείνωσαν περισσότερο οἱ διάφορες ἐσωτερικὲς θρησκευτικὲς διαμάχες μεταξὺ ἑνωτικῶν καὶ ἀνθενωτικῶν. Ἡ Γαλλία, ἡ Ἰταλία, ἡ Ἱσπανία καὶ ἡ Γερμανία, γιὰ ἐσωτερικοὺς λόγους, δὲν μπόρεσαν νὰ στείλουν βοήθεια στὸν Κωνσταντῖνο. Μόνον οἱ Βενετοί, μὲ μικρὴ βοήθεια, ὁ Γενουάτες μὲ 700 στρατιῶτες καὶ ὁ Πάπας μὲ 200 πολεμιστές, ὑπὸ τὸν καρδινάλιο Ἰσίδωρο, βοήθησαν τὸν Παλαιολόγο. Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1452, πρὶν ἀκόμα τελειώσῃ τὸ κάστρο τοῦ Μαρμαρᾶ, ἐξ αἰτίας ἑνὸς μικροῦ ἐπεισοδίου Ἑλλήνων καὶ Τούρκων στρατιωτῶν, οἱ τελευταῖοι κατέστρεψαν τὸ χωριὸ Ἐπιβάτα καὶ κατέσφαξαν τοὺς κατοίκους του. Ἔτσι δόθηκε τὸ σύνθημα τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Τέσσερες χιλιάδες ἐνιακόσιοι ἑβδομῆντα τρεῖς ντόπιοι καὶ δυὸ χιλιάδες ξένοι πολεμισταὶ ἦσαν οἱ μόνοι ποὺ θὰ ἀντιμετώπιζαν τὶς ἑκατὸν ἑξῆντα χιλιάδες τῶν Τούρκων. Ἡ τακτικὴ πολιορκία τῆς Πόλης ἄρχισε τὴν 7 Ἀπριλίου 1453. Μέχρι τὴν 12 Ἀπριλίου οἱ Τοῦρκοι τακτοποιοῦσαν τὶς πολιορκητικὲς των μηχανὲς ἀπέναντι στὰ ἀδύνατα κυρίως σημεῖα τῶν τειχῶν. Ἀπὸ τὴ μέρα αὐτή, μέχρι καὶ τῆς ἁλώσεως, τὸ πυροβολικὸ τῶν πολιορκητῶν ἔβαλλε καθημερινὰ κατὰ τῆς Βασιλευούσης. Ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες οἱ Ἕλληνες διαπίστωσαν τὴν ἀδυναμία τῶν τειχῶν νὰ προστατεύσουν τὴν Πόλη. Ὁ λαὸς μαζὶ μὲ τοὺς μαχητὰς μὲ μεγάλο κόπο προσπαθοῦσαν νὰ φτειάξουν τὰ ρήγματα. Οἱ Ἕλληνες πυροβοληταί, καθοδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Γερμανὸ μηχανικὸ-πυροτεχνίτη Ἰωάννη Γράντ, πέτυχαν νὰ κτυπήσουν τὴν «Βασιλική». Ὅταν οἱ Τοῦρκοι μὲ μιὰ βόμβα τῆς τρομερῆς βομβάρδας ἀνέτρεψαν τὸν πύργο τοῦ Ἁγίου Ρωμανοῦ, οἱ Ἕλληνες χρησιμοποίησαν τὸ ὑγρὸ πῦρ. Οἱ φλόγες σκέπασαν τὴν βομβάρδα. Ὁ Μωάμεθ Β΄ θαύμασε τὴν τόλμη, τὴν εὐστοχία καὶ τὴν ἱκανότητα τῶν «δυσεβῶν, οἵτινες ἐν μιᾷ νυκτὶ τοσαῦτα κατώρθωσαν».

Παρὰ τὶς ὑπέρτερες δυνάμεις τῶν ἐπιτιθεμένων, οἱ Ἕλληνες κατώρθωσαν νὰ ταλαιπωρήσουν ἀρκετὰ τὸν Τοῦρκο ἡγεμόνα. Τὴν νύχτα τῆς 21/22 Μαΐου βλέποντας ὁ Μωάμεθ ὅτι τὰ δύο πρῶτα στάδια τῆς στρατηγικῆς του δὲν ἔφεραν ἀποτέλεσμα, ἔθεσε σὲ ἐφαρμογὴ τὸ τρίτο καὶ σπουδαιότερο. Μεγάλος σανιδωτὸς δρόμος τοποθετήθηκε στὰ ὑψώματα ποὺ βρίσκονταν στὸ Γαλατᾶ, τὸ Πέραν καὶ τὸ Διπλοκιόνιο. Ὁ δρόμος αὐτός, ἀλλειμμένος μὲ λιπαρὲς οὐσίες, χρησίμευσε γιὰ τὴν ὀλίσθηση, ἀπὸ τοῦ Βοσπόρου στὸν Κεράτιο κόλπο, 70 τουρκικῶν πλοίων. Ἔτσι ἄρχισε καὶ ἡ πολιορκία τῆς Πόλης ἀπὸ τὴν θάλασσα.

Τὰ τρόφιμα καὶ τὰ ἐφόδια μέρα μὲ τὴ μέρα λιγόστευαν. Ἡ Πόλη, τὸ καύχημα τῶν χριστιανῶν, κλεισμένη ἀπὸ παντοῦ, μὲ τέσσερες πύργους κατεστραμμένους καὶ μὲ

σοβαρὰ ρήγματα στὰ τείχη, περνάει ἐφιαλτικὲς στιγμές, ψυχορραγεῖ. Ὁ Μωάμεθ εἶναι κατενθουσιασμένος. Ὡς μέρα τῆς μεγάλης ἐπιθέσεώς του ὁρίζει τὴν 28/29 Μαΐου. Μὲ πρεσβευτὰς ποὺ στέλνει στὸν αὐτοκράτορα Παλαιολόγο, ζητάει νὰ τοῦ παραδοθῇ ἡ Πόλη, ὑποσχόμενος στὸ μὲν Κωνσταντῖνο τὴν ἡγεμονία τῆς Πελοποννήσου, στοὺς δὲ κατοίκους ἀσφάλεια ζωῆς καὶ περιουσίας. Οἱ ἀμυνόμενοι ὅμως, ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, προτίμησαν τὸν θάνατο ἀπὸ τὴν ἀτιμωτικὴ ζωή. Ὁ αὐτοκράτορας ἀπάντησε ὡς ἑξῆς : «κοινῇ γὰρ γνώμῃ πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανούμεθα, μὴ φειδόμενοι τῆς ζωῆς ἡμῶν, τὴν δὲ πόλιν οὐ δίδομεν».

Ὁ Κωνσταντῖνος ΙΑ', διαισθανόμενος τὴ μεγάλη συμφορὰ ποὺ πλησίαζε, ὁρίζει μεγάλη λειτουργία στὴν Ἁγία Σοφία. Εἶναι ἡ τελευταία λειτουργία της. Μεταλαμβάνει τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ ἀπευθύνει συγκινητικὸ λόγο στοὺς μαχητάς του, στὴν ἀνδρεία τῶν ὁποίων ἀναθέτει τὴν σωτηρία τῆς Πόλης, «τῆς χαρᾶς πάντων τῶν Ἑλλήνων». Κλαίοντας χαιρετάει τοὺς συμπολεμιστάς του, τοὺς λειτουργοὺς καὶ τοὺς δικούς του καὶ φεύγοντας γυρίζει ὅλη τὴ νύκτα τῆς 28/29 Μαΐου ἀπὸ φυλάκιο σὲ φυλάκιο, ἐμψυχώνοντας τοὺς μαχητάς.

Σὰν ἄρχισε ἡ τελευταία ἐχθρικὴ ἐπίθεση ὁ Παλαιολόγος βρίσκεται στὴν Πύλη τοῦ Ρωμανοῦ, ὅπου ἦταν καὶ τὸ ἀσθενέστερο σημεῖο, λόγω τῆς κατωφερείας τῶν τειχῶν. Μάχεται ὡς κοινὸς πολεμιστής. Ὕστερα ἀπὸ ἀλλεπάλληλες σφοδρὲς ἐπιθέσεις τῶν πολιορκητῶν καὶ ἐνῶ ξημέρωνε, οἱ Τοῦρκοι ἦσαν κύριοι τῆς καταστάσεως. Ὁ αὐτοκράτορας ἀγωνίζεται στὴ θέση του. Στὶς ὀχτὼ ἡ ὥρα, οἱ πολιορκηταὶ ὁρμοῦν κατὰ τοῦ Παλαιολόγου, ὁ ὁποῖος βλέποντας ὅτι ἔφθανε τὸ τέλος του φώναξε : «ἀγαπῶ νὰ ἀποθάνω ἢ νὰ ζήσω». Κι ἐνῶ οἱ γύρω του τὸν ἐγκαταλείπουν, ἀναστέναξε καὶ εἶπε : «Δὲν ὑπάρχει εἷς χριστιανὸς ὅπως μοῦ κόψῃ τὴν κεφαλήν»; Πρὶν τελειώσῃ τὴν φράση του δυὸ ξιφιὲς τὸν ἔρριξαν νεκρό, ἀντάμα μὲ τἄλλα πτώματα τῶν στρατιωτῶν του.

Ὁ Κωνσταντῖνος ΙΑ' , ὁ Παλαιολόγος, ἔπεσε. Μαζὶ μ' αὐτὸν καὶ ἡ Πόλη.

Τρεῖς μέρες κράτησαν οἱ σφαγές, οἱ λεηλασίες, οἱ βιαιοπραγίες καὶ οἱ αἰχμαλωσίες. Λέγεται ὅτι ἑξῆντα χιλιάδες Ἕλληνες καὶ Λατῖνοι αἰχμαλωτίσθηκαν. Ἀρκετοὶ ἀπ' αὐτοὺς πωλήθηκαν στοὺς Ἑβραίους. Ἡ Πόλη ἐρημώθηκε. Τὸ μεγαλεῖο καὶ ἡ αἴγλη τῆς ἐπταλόφου ἀνῆκαν πλέον στὸ παρελθόν.

Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΞΟΡΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Κι' ἀκόμα ἀεροζυγιάζονταν ὁ ἀϊτὸς μὲ τὰ φτερά του...
.....
Καὶ τοῦ μιλᾶ κι' ὁ Κρούταγος, τῆς Βουργαριᾶς ὁ τσάρος.
—Ποιός εἶσαι, ἐσὺ ὁ περήφανος, ὁ ἀρχοντομαθημένος ;
—Ὁ γιὸς τῆς χήρας εἶμ' ἐγώ, μονάκριβή της κλήρα.
—Πές μου, καὶ ποιός ὁ τόπος σου, πῶς τὸ λὲν τὸ χωριό σου;
—Μακεδονίτης εἶμ' ἐγώ, καὶ τὸ χωριό μου ἡ Νίκη.
—Ἔρχεσαι στὸ παλάτι μου, παιδόπουλο δικό μου,
νὰ μοῦ βαστᾶς τὴ βέργα μου, τἄρματα νὰ μοῦ ζώνης,
νὰ μοῦ βοηθᾶς τὸ ντύσιμο, νὰ μοῦ σελλώνης τὸ ἄτι,
νἄχης περίσια ἀγαθά, καντάρια τὸ χρυσάφι ;

—Πολλοί σου οἱ χρόνοι, ρήγα μου, κι' ἡ χάρη σου μεγάλη,
μὰ ὅπου τὸ χῶμα ἀσκλάβωτο, καὶ τὸ παλάτι μου εἶναι,
δουλεύω μόνο ὅπ' ἀγαπῶ κι' ὅπου μὲ λαχταρᾶνε,
κι' ἐγὼ εἶμαι τὸ παιδόπουλο στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου.
Ρήγα, βαρειὰ εἶν' ἡ βέργα σου γιὰ τὰ δικά μου χέρια
κι' ὄντας μοῦ τύχη ἁρματωσιά, τὴ ζώνω τοῦ κορμιοῦ μου.
Ἡ μάννα μου δὲ μ' ἔμαθε τὴν Τέχνη τῆς στολίστρας
καὶ μέσα στὸ χρυσάφι σου τὸν ὕπνο μου θὰ χάσω.
.....
Κι' ἀκούστη τότε ἕνα πουλὶ κρυμμένο σ' ἕνα δένδρο,
κι' ἀκούστη καὶ τραγούδαγε πασίχαρο τραγούδι·
δὲν κελαηδᾶ σὰν τὸ πουλί, σὰν ἄνθρωπος μιλάει :

«—Ψὲς πού γλυκοκοιμήθηκα, μέσ' στὄνειρό μου τί εἶδα ;
Τῆς Πόλης εἶδα τὸ ἱερό, τὸ μέγα τὸ Παλάτι,
καὶ τῆς αὐλῆς τοῦ παλατιοῦ κατάμεσα ἕνα δέντρο,
δέντρο κυπαρισσόδεντρο, χρυσὰ εἴταν τὰ κλαδιά του,
χρυσὰ τὰ φύλλα του, χρυσὴ καὶ ἡ ρίζα καὶ ἡ κορφή του,
καὶ στὴν κορφὴ καθότανε περήφανος λεβέντης,
γειά σου χαρά σου, γιέ μου ἐσύ, τῆς Χήρας τὸ καμάρι!
Περηφανέψου, Ἀνατολή, καὶ ζηλοφθόνα Δύση,
κι' ἐσύ, Κωνσταντινούπολη, βάλε τὰ γιορτερά σου.
Γένος μακεδονίτικο φυτρώνει καὶ καρπίζει,
βλαστοὺς καὶ παραβλάσταρα ξαπλώνει βασιλιάδες,
κι' εἶναι τῆς χήρας τὸ παιδὶ τὸ πρωτοβλάσταρό του.
Ἀνοίγει καὶ ἡ Χρυσόπορτα διάπλατη καὶ προσμένει
τοὺς βασιλιάδες, νὰ διαβοῦν μὲ τὶς χρυσὲς κορῶνες.
Σκίστε τὴ γῆ καὶ μέσα της κρυφτῆτε ντροπιασμένοι,
Σαρακηνοὶ καὶ Νορμανοὶ καὶ Βούργαροι καὶ Ροῦσοι!...».

***

Τὸ μεγαλειῶδες ἔπος τῆς «Φλογέρας τοῦ Βασιλῆ» ἀποτελεῖται ἀπὸ δώδεκα Λόγους, ὅπως καὶ τὸ ἄλλο ἔπος τοῦ «Δωδεκάλογου τοῦ Γύφτου». Πρὶν προχωρήσουμε στὴν ἀνάλυση τῆς ἐπικῆς αὐτῆς συμφωνίας πρέπει νὰ σημειώσουμε πὼς μεγάλο ρόλο στὴν ἔμπνευση τῆς «Φλογέρας τοῦ Βασιλῆ» ἔπαιξαν οἱ μελέτες ποὺ εἶχαν γίνει τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πάνω στὰ ἀκριτικὰ τραγούδια, καὶ γενικώτερα στὸν ἀστείρευτο πλοῦτο τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν. Ἦταν εὐτύχημα γιὰ ὁλόκληρο τὸν Ἑλληνισμὸ ποὺ οἱ μελέτες ἐκεῖνες ἐδικαίωσαν μὲ τὴν σύγχρονη ἐπιστήμη τὸν μεσαιωνικὸ καὶ τὸν νεώτερο Ἑλληνισμό. Σημαντικὴ γιὰ τὸ ζωντάνεμα ὁλοκλήρου τοῦ μεσαιωνικοῦ κόσμου στὴν «Φλογέρα τοῦ Βασιλῆ» ὑπῆρξε γιὰ τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ ἡ ἄποψη σημαντικῆς μερίδας τῆς ἐπιστήμης, πὼς στὰ πρωτοφανέρωτα τὸ 1875 στὸ ἑλληνικὸ κοινὸ ἀκριτικὰ τραγούδια ὁ Διγενὴς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Βασίλειο Βουλγαροκτόνο. Αὐτὸν τὸν Βουλγαροκτόνο, αὐτὸν τὸν Διγενῆ, ποὺ πάνω του στηρίχθηκε ὁλόκληρος ὁ μεσαιωνικὸς καὶ νεώτερος ἑλληνισμὸς γιὰ νὰ ζήσει καὶ νὰ ξαναστήσει τὰ πεπρωμένα τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας, θὰ βάλει ὁ ποιητὴς νὰ ξεσηκώσει τὸν ἑλληνισμὸ τοῦ δέκατου ἕνατου καὶ τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα γιὰ τὸ νέο ἀνέβασμα. Στὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ ἥρωα θὰ τοποθετήσει ὁ Παλαμᾶς τὴ βαλσαμωμένη καὶ ἀσκούριαστη ἀπ' τὸ χρόνο «Φλογέρα τοῦ Βασιλῆ» γιὰ νὰ ξεσηκώνει, ὅποτε τὸ φέρνει ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ μοῖρα, τὸ ἑλληνικὸ Ἔθνος γιὰ νέες κατακτήσεις καὶ καινούργια ἐπιτεύγματα. Κατὰ κοινὴν ὁμολογία λοιπόν, ὅποιος ὑποστηρίζει πὼς ἡ «Φλογέρα τοῦ Βασιλῆ» δὲν σφυρηλάτησε τὰ ἑλληνικὰ νειάτα γιὰ νὰ ξαναστήσουν δυὸ χρόνια μετὰ τὴν ἔκδοσή της μιὰ ἀπὸ τὶς ἐνδοξότερες ἐποχὲς τοῦ Γένους, ὅπως κι' ὅποιος βεβαιώνει ὅτι οἱ μετέπειτα νίκες μας στὰ τόσα μέχρι σήμερα ἀνεβάσματα δὲν χρωστᾶνε σημαντικὰ μέρη στὸν Κωστῆ Παλαμᾶ, αὐτὸς θὰ βρίσκεται ὁπωσδήποτε μακριὰ ἀπὸ τὰ ἐθνικὰ ἰδανικὰ τοῦ κάθε πραγματικοῦ Ἕλληνα. Τί τὸ ὁμορφώτερο στὴν ἑλληνικὴ ποίηση ἀπὸ τοὺς δώδεκα Λόγους τῆς ἡρωικῆς καὶ ἔνδοξης αὐτῆς συμφωνίας καὶ τί τὸ ἀγνότερο γιὰ τὴν κάθε ἑλληνικὴ ψυχή. Τὸ ζωγράφισμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ μεσαίωνα, τῆς γραφικῆς Προποντίδος ποὺ ἑνώνει δύο κόσμους τόσο ὅμοιους στὴν ἐποχὴ τῶν Βυζαντινῶν καὶ τόσο ἀνόμοιους κατόπιν, ὁ ὕμνος γιὰ τὶς νίκες τοῦ Βουλγαροκτόνου ποὺ πρέπει νὰ ἐπαναληφθοῦν στὶς ἑλληνικὲς χῶρες, τὸ ὅραμα τῆς μελλοντικῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἀθήνα τοῦ Περικλῆ καὶ ἡ Ἀθήνα τοῦ μεσαίωνα καὶ τοῦ σήμερα, ὁ ὕμνος στὴν Παναγία ὡς σύμβολο τοῦ μεσαιωνικοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, καί, τέλος, οἱ ἀγῶνες τοῦ Διγενῆ τῆς κάθε ἐποχῆς, ὅλα τοῦτα βγαίνουν φωτεινὰ καὶ καθοδηγοῦν τὸ νεώτερο γένος τῶν Ἑλλήνων μὲ τὸν ἦχο τῆς μαγικῆς «Φλογέρας τοῦ Βασιλῆ». Καὶ ὅλα αὐτὰ σ' ἕνα ἁρμονικὸ σύμπλεγμα μὲ τὸ προηγούμενο ἔπος τοῦ Παλαμᾶ, μὲ τὸν «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου», καὶ τὴν ἁρμονία καὶ τὸν ρυθμὸ φανερωμένα μόνο μὲ μουσικὰ σύμβολα. Ἐδῶ ἡ φλογέρα, ἐκεῖ τὸ βιολί. Καὶ τὰ δύο ἔπη συναντῶνται στὸ μεσουράνημα τῆς κεντρικῆς παλαμικῆς ἰδέας, ποὺ συνοψίζει ὁ ἀθάνατος λόγος τοῦ ποιητῆ :

Κι' ἂν πέσαμε σὲ πέσιμο πρωτάκουστο
καὶ σὲ γκρεμὸ κατρακυλίσαμε
ποὺ πιὸ βαθὺ καμμιὰ φυλὴ δὲν εἶδε ὡς τώρα,
εἶναι γιατὶ μὲ τῶν καιρῶν τὸ πλήρωμα
ὅμοια βαθὺ ἕν' ἀνέβασμα μᾶς μέλλεται
πρὸς ὕψη οὐρανοφόρα.

***

Χρονολογικά, ὁ Παλαμᾶς τοποθετεῖ τὸ σάλπισμα τῆς «Φλογέρας τοῦ Βασιλῆ» ἑκατὸ χρόνια μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Βασιλείου Βουλγαροκτόνου. Ἀφορμὴ γιὰ τὸ ἔπος στάθηκε κάποια παράδοση ποὺ μᾶς ἄφησαν οἱ βυζαντινοὶ χρονογράφοι καὶ ἱστορικοί.

Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση, στὸν καιρὸ τοῦ αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Παλαιολόγου, ποὺ πολιορκοῦσε τὴν φραγκοκρατούμενη πόλη, ἀξιωματικοὶ τοῦ βυζαντινοῦ στρατοῦ ἔχουν μαζευτεῖ καὶ διασκεδάζουν σὲ ἕνα ἐρειπωμένο μοναστῆρι ἔξω ἀπὸ τὴν Πόρτα Ξαφνικά, βλέπουν ἕνα πρωϊνὸ κάποιο μνῆμα τοῦ μοναστηριοῦ ὁλάνοιχτο καὶ στὸ πλάϊ του ἀκουμπισμένο σκελετὸ ἀνθρώπου, μὲ μιὰ φλογέρα στὸ στόμα. Μπαίνουν στὸν τάφο καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴ μαντεύουν πὼς ὁ σκελετὸς μὲ τὴν φλογέρα εἶναι ὁ νεκρὸς τοῦ πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια πεθαμένου Βασιλείου Βουλγαροκτόνου. Νοιώθουν φόβο καὶ σεβασμὸ τότε γιὰ τὸν ἔνδοξο αὐτοκράτορα καὶ προσκυνοῦν τὸ λείψανο.

Μέχρι τὸ σημεῖο αὐτό, οἱ στίχοι τοῦ ποιητῆ εἶναι σύμφωνοι μὲ τὰ παραδομένα ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς ἱστορικοὺς(1). Ἡ παράδοση σταματάει στὸ προσκύνημα τοῦ σκελετοῦ γιὰ νὰ δώσει τὴ θέση της σὲ ἄλλη παράδοση ποὺ ὁμιλεῖ γιὰ τὸν τρόμο τῶν φράγκων ὅταν ἔμαθαν τὴν εὕρεση τοῦ μνημείου τοῦ Βουλγαροκτόνου. Καὶ ὕστερα σὲ ἄλλη παράδοση ποὺ θέλει τοὺς Φράγκους νὰ ἐγκαταλείπουν τὴν Πόλη, κυκλωμένοι ἀπὸ τὸ φάντασμα τοῦ Βουλγαροκτόνου ποὺ πλανιέται τὶς νύχτες στὸ παλάτι, στὰ στενὰ καὶ στὸν ἱππόδρομο.

Ὁ Παλαμᾶς ἀκολουθεῖ τὴν πρώτη παράδοση. Ἂς δοῦμε στὸν π ρ ῶ τ ο Λόγο τὴ ζωγραφιὰ τῆς Πόλης τῆς φραγκοπατημένης :

Ἡ Πόλη, νάτην! Πέρα ἐκεῖ στὸν ἐπικὸ τὸν Κάμπο.

Ὑψώνοντας τὸ λάβαρο τὸ σταυροφόρο, νάτος,
ἀδικητὴς φονιᾶς τοῦ ἀθῴου ρηγόπουλου, κι' ὁ ἴδιος
τὸ χέρι ἑνὸς ἐκδικητῆ στὸ θέλημα τῆς Μοίρας,
πλάκωσε ὁ γιὸς τῆς μάννας γῆς τῆς φραγκοπατημένης.
Ὁ Ρήγας τῆς Ἀνατολῆς, τῆς Πόλης κληρονόμος
ξεκάμπισε καὶ τέντωσε στοῦ Γαλατᾶ τὸ κάστρο,
κι' ἡ τέντα του ἄσπρη, πλουμιστὴ μὲ κόκκινα ἀϊτοπούλια.
Στενὰ τριγῦρο καὶ νησιά, σκάλες, χωριὰ καὶ χῶρες,
τὸν ξέρουν, τόνε μελετᾶν καὶ τόνε καρτεράνε,
κι' ἡ Εὐρώπη μ' ὅλα τάρματα κ' ἡ Ἀσία μ' ὅλα τὰ κάστρα·
μὲ τὄνομά του πέτονται, μὲ τὄνομά του τρέμουν,
ὅσο νὰ ρθῆ ἡ τρανὴ στιγμὴ νὰ τὸ βροντοτινάξουν
ἀστροπελέκι τὄνομα καὶ ἀνατολῆς καὶ δύσης,
Παλαιολόγος, ἐδῶ, ἐκεῖ, παντοῦ, Παλαιολόγος.
. . . . . .

(Συνέχίζεται)

1. **Παχύμερης,** Βυζαντινὸς ἱστορικὸς τοῦ 12ου αἰῶνος : «...Ὁ ρ ῶ σ ι ν α ἴ φ ν η ς κ α τ ὰ γ ω ν ί α ν ἱ σ τ ά μ ε ν ο ν ἀ ν δ ρ ὸ ς π ά λ α ι τ ε θ ν ε ὼ τ ο ς λ ε ί ψ α ν ο ν ὁ λ ό κ λ η ρ ο ν κ α ὶ τ ὸ ν π ᾶ ν ὁ λ ο μ ε λ έ ς, γ υ μ ν ὸ ς ἐ ς π ό δ α ς ἐ κ κ ε φ α λ ῆ ς. Εἶ χ ε δ ὲ κ α ὶ ἐ π ὶ σ τ ό μ α τ ο ς κ α λ ά μ η ν π ο ι μ ε ν ι κ ῆ ς σ ύ ρ ι γ γ ο ς, ε ἰ ς χ λ ε ύ η ν τ ι ν ῶ ν ο ὕ τ ω π ο ι η σ ά ν τ ω ν, ο ἷ ς ἔ μ ε λ λ ε θ ρ ε μ μ ά τ ω ν. Ὡ ς δ ὲ δ ι η π ό ρ ο υ ν, ὁ ρ ῶ σ ι ν ἐ κ δ ε ξ ι ῶ ν κ ε ν ή ρ ι ο ν, κ α ὶ ἐ π ' α ὐ τ ο ῦ γ ε γ ρ α μ μ έ ν ο υ ς σ τ ί χ ο υ ς, δ η λ ο ῦ ν τ α ς τ ὸ ν κ ε ί μ ε ν ο ν Β α σ ί λ ε ι ο ν ε ἶ ν α ι τ ὸ ν Β ο υ λ γ α ρ ο κ τ ό ν ο ν ἐ κ ε ῖ ν ο ν».

Τὸ παγκόσμιον συνέδριον τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας[1]

Τὸ πρῶτον παγκόσμιον συνέδριον ἐπὶ θεμάτων τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας, τὸ ὁποῖον συνῆλθε ἀπὸ 16 ἕως καὶ τῆς 19 Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ἐν Λονδίνῳ ἐτερμάτισε τὰς ἐργασίας του μὲ πλήρη ἐπιτυχίαν τῶν ἐπιδιώξεων, διὰ τὰς ὁποίας καὶ συνεκλήθη μὲ ἐπίσημον συμμετοχὴν πολλῶν Κρατῶν. Ἡ Ἑλλὰς ἐξεπροσωπήθη εἰς τὸ διεθνὲς τοῦτο συνέδριον διὰ τοῦ δικηγόρου καὶ καθηγητοῦ τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας κ. Ἀριστείδου Πουλαντζᾶ, οὗτινος ἡ συμμετοχὴ ἐχαιρετίσθη ἐνθουσιωδῶς καὶ διὰ θερμῶν λόγων ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν καὶ Ἄγγλων ἐκπροσώπων. Ὁ κ. Πουλαντζᾶς μάλιστα προήδρευσε καὶ συνεδριάσεων ὡς καὶ συζητήσεων ἐπὶ τῶν προτάσεων καὶ ἀποφάσεων.

Κύριος σκοπὸς τοῦ διεθνοῦς τούτου συνεδρίου ἦτο, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἀνάπτυξις τῶν νέων ἐπιστημονικῶν μεθόδων ἐρεύνης ἐπὶ τῆς ἐξετάσεως ἐγγράφων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ ἐπιβαλλομένη αὐστηρὰ δοκιμασία περὶ τῆς ἱκανότητος ἢ μὴ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπιζητοῦν νὰ ἀναμιχθοῦν εἰς τὴν ἐξέτασιν ἐγγράφων εἰς δικαστικὰς ὑποθέσεις.

Ταῦτα δὲ διὰ νὰ ἀποφεύγωνται ἐνδεχομένως πλάναι καὶ ἐντεῦθεν φοβεραὶ ἐνίοτε τραγωδίαι καὶ περιπέτειαι ἀθώων ἐκ τῆς ἀναμίξεως μὴ εἰδικῶν εἰς τὸ πλῆρες εὐθύνης ἔργον διερευνήσεως ἐγγράφων καὶ τοῦτο διότι αἱ τοιαῦται κακοποιήσεις τῆς ἀληθείας, ὄχι μόνον δυσφημοῦν τὴν ἐπιστήμην τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας, ἀλλὰ καὶ παρασύρουν ἐνίοτε καὶ τὰ δικαστήρια εἰς τραγικὰς πλάνας.

Αἱ ὑποβληθεῖσαι πρὸς συζήτησιν ἐργασίαι καὶ μελέται εἶχον ἅπασαι ἐκτυπωθῆ. Μεταξὺ τούτων συμπεριελαμβάνοντο καὶ δύο ἐργασίαι καὶ προτάσεις τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ἑλλάδος κ. Πουλαντζᾶ, αἵτινες καὶ συζητηθεῖσαι, ἐγένοντο ἀποδεκταί.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπησχόλησεν ἰδίως τὸ συνέδριον καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἐξεφράσθη εὐχὴ καὶ ἐζητήθη ἀπὸ ὅλας τὰς Κυβερνήσεις, εἶναι ἡ αὐστηρὰ δοκιμασία καὶ ἐπιλογὴ ἐκείνων οἵτινες ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ἔργον τοῦ πραγματογνώμονος ἐπὶ διερευνήσεως ἐγγράφων, πρὸς ἀποφυγὴν δικαστικῶν πλανῶν.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ συνεδρίου συνεστήθη ἐπιτροπὴ διὰ τὴν σύστασιν διεθνοῦς ἑνώσεως καὶ τὴν προετοιμασίαν τοῦ νέου συνεδρίου κατὰ τὸ 1966 ἢ 1967, εἰς ἣν μετέχει καὶ ὁ κ. Α. Πουλαντζᾶς.

Ὡς τόπος συγκλήσεως τοῦ νέου συνεδρίου προὐτάθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Γιουγκοσλαβίας μὲ θερμοτάτας λέξεις, αἱ Ἀθῆναι, ἀλλ' ὁ κ. Πουλαντζᾶς, εὐχαριστήσας, ἐπεφυλάχθη, διότι δὲν εἶχε σχετικῶς ἐξουσιοδότησιν τῆς Κυβερνήσεως, δοθέντος ὅτι ἡ σύγκλησις καὶ προετοιμασία διεθνοῦς συνεδρίου συνεπάγεται καὶ μεγάλας δαπάνας.

Τὰς ἐργασίας τοῦ συνεδρίου παρηκολούθησε μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος τὸ κοινὸν καὶ ὁ τύπος, ὁ δὲ κ. Πουλαντζᾶς ἐκλήθη καὶ ὡμίλησε σχετικῶς καὶ ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τοῦ Λονδίνου τὴν ἑσπέραν τῆς 22 Ἀπριλίου 1963.

---

1) Ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Δικηγορικὸς Ἀγών».

ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ ΜΕ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΛΙΒΥΚΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ αἰσθανόμαστε ἰδιαίτερη ἱκανοποίησι, γιατὶ μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὶς κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις τῆς ὑπηρεσίας μας. Καὶ ἡ ἱκανοποίησίς μας αὐτὴ εἶναι τούτη τὴ φορὰ περισσότερο ἔντονη, γιατὶ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς γιὰ πρώτη φορὰ σημειουμένης ἐπισήμου ἐπικοινωνίας μας μὲ ξένους προσκεκλημένους τῆς πατρίδος μας. Μᾶς δόθηκε ἔτσι ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσουμε ἀπὸ κοντὰ συναδέλφους μιᾶς φιλικῆς πρὸς τὴν Ἑλλάδα Ἀφρικανικῆς χώρας καὶ ὁμολογοῦμε ὅτι ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνία μας αὐτὴ ὠφεληθήκαμε ἀρκετά.

Προσωπικὰ εἴχαμε τὴν ἰδιαίτερη εὔνοια τῆς τύχης, μαζὶ μὲ τὸν ὑπομοίραρχο κ. Γονατᾶ, νὰ ὁρισθοῦμε ὡς ἀξιωματικοὶ ἐφαρμογῆς τοῦ καταρτισθέντος ἐπισήμου προγράμματος φιλοξενίας τῶν ἐπισκεπτῶν μας. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ ἐντυπώσεις μας εἶναι ζωντανές, γιατὶ ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς ἀφίξεώς των μέχρι τὴν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεώς των βρισκόμασταν κοντά τους. Μιλήσαμε μαζί τους πολλὲς ὧρες καὶ γιὰ πολλὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὸ κοινὸν ἐπάγγελμά μας, γεγονὸς ποὺ συνετέλεσε νὰ δημιουργήσουμε ἀρρήκτους δεσμοὺς φιλίας.

Τὸ μεσημέρι τῆς 23 Μαΐου 1963, ἡμέρα Πέμπτη, ἦλθαν στὴν Ἑλλάδα, ὡς ἐπίσημοι προσκεκλημένοι, τὰ μέλη στρατιωτικῆς καὶ ἀστυνομικῆς ἀποστολῆς τῆς Λιβύης, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων βρισκόταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Δυνάμεων Ἀσφαλείας τῆς Λιβύης, στρατηγὸς Μαχμοὺτ Ἀλῆ Μπουχεντίν. Τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς ἀποστολῆς ἦσαν οἱ : 1) ταξίαρχος Μωχάμετ Ζεντούτι, ὑπαρχηγὸς γιὰ τὴν κρατικὴ ἀσφάλεια, τὰ διαβατήρια καὶ τοὺς ἀλλοδαπούς, 2) συνταγματάρχης Καντίγκιν Ἔλ Γκελάνι, ὑπαρχηγὸς ἐπὶ τῆς διοικήσεως, 3) συνταγματάρχης Καΐρι Ἔλ Ἀράντι, διευθυντὴς τοῦ τμήματος γενικῆς ἀσφαλείας, 4) ἀντισυνταγματάρχης Χασὰν Τόμι, διευθυντὴς τοῦ τμήματος κρατικῆς ἀσφαλείας, 5) ἀντισυνταγματάρχης Σενούσι Ἔλ Φεζάνι, διευθυντὴς τῶν κινητῶν δυνάμεων κρούσεως, 6) ἀντισυνταγματάρχης Ἀμπουσαλὰμ Μσέκ, διευθυντὴς τῶν ἐγκληματολογικῶν ὑπηρεσιῶν, 7) ἀντισυνταγματάρχης Μουκτὰρ Ντεγκντούγκ, ὑπασπιστὴς τοῦ στρατηγοῦ καὶ 8) λοχαγὸς Ἀμουρχαμὶτ Ἀουάντ, διευθυντὴς ἐπιμελητείας.

Στὸ ἀεροδρόμιο τοὺς ὑποδέχθηκαν ἐκ μέρους μὲν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ὁ Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ἀστυνομίας καὶ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Α' κ. Καραμπέτσος, ἐκ μέρους δὲ τῆς Χωροφυλακῆς ὁ Ὑπαρχηγὸς αὐτῆς ὑποστράτηγος κ. Πέτροβας, καθὼς καὶ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας. Ὡς ξεναγοὶ ἀξιωματικοὶ εἶχαν ὁρισθῆ ὁ ἀστυνόμος Β' κ. Πατσούρης, ὁ μοίραρχος κ. Ρέππας καὶ ὁ ἀνθυπασπιστὴς χωροφυλακῆς κ. Καΐρης, ὡς γνωρίζων τὴν ἀραβική. Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησι τῶν τμημάτων ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀποστολῆς οἱ ἐπισκέπτες μας, ἐπιβαίνοντες κρατικῶν αὐτοκινήτων, ἀνέβηκαν στὴν Ἀθήνα καὶ κατέλυσαν στὸ ξενοδοχεῖο «Ἑσπερία».

Νομίζουμε ὅτι πρέπει νὰ τονίσουμε πὼς τὸ πρόγραμμα τῆς ἐδῶ παραμονῆς καὶ φιλοξενίας τῶν ξένων καταρτίσθηκε ἀπὸ τὰ Ὑπουργεῖα Ἐσωτερικῶν καὶ Ἐξωτερικῶν, ποὺ εἶχε ἀναλάβει καὶ τὴν πληρωμὴν ὅλων τῶν ἐξόδων τῆς φιλοξενίας. Πρὶν περιγράψουμε μὲ λίγα λόγια τὸ ὀκταήμερο τῆς παραμονῆς στὴν Ἑλλάδα τῆς ξένης ἀποστολῆς, ἔχουμε τὴ γνώμη πὼς δὲν θὰ ἦταν ἄσκοπο νὰ ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὸ κράτος τῆς Λιβύης, πρὸς ἐνημέρωσι τῶν φίλων ἀναγνωστῶν μας.

Ἡ Λιβύη, ἀνεξάρτητο ὁμοσπονδιακὸ βασίλειο, τοῦ ὁποίου τὸ ἐπίσημο ὄνομα εἶναι : Ἡνωμένον Βασίλειον τῆς Λιβύης, ἐκτείνεται κατὰ μῆκος τῆς βορείας ἀκτῆς τῆς Ἀφρικῆς καὶ συγκεκριμένως ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο Ρὰς Ἀγκεντίρ, συνοριακὸ σημεῖο

μὲ τὴν Τυνησία, μέχρι τῆς Αἰγύπτου. Βόρεια ὁρίζεται ἀπὸ τὸ κόλπο τῆς Βεγγάζης καὶ τὴ Μεσόγειο Θάλασσα, ἀνατολικὰ καὶ νοτιοανατολικὰ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ τὸ Σουδάν, νοτίως ἀπὸ τὶς δημοκρατίες Τσὰντ καὶ Νιγηρίας, δυτικὰ ἀπὸ τὴν Ἀλγερία καὶ βορειορειοανατολικὰ ἀπὸ τὴν Τυνησία. Ἔχει ἔκτασι 1.759.540 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα καὶ ὁ πληθυσμός της ἀνέρχεται περίπου σὲ 1.300.000 κατοίκους.

Τὸ Ἡνωμένο Βασίλειο τῆς Λιβύης ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς αὐτοδιοικούμενες ὁμόσπονδες ἐπαρχίες ἤτοι : Κυρηναϊκῆς, Τριπολιτίδος καὶ Φεζάν. Τὸ 1517 ἡ Λιβύη κατεκτήθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1912, μὲ τὴν συνθήκη τοῦ Οὐσύ, περιῆλθε στὴν ἰταλικὴ κυριαρχία. Τέλος τὴν 21η Ἰανουαρίου 1952 ἡ Λιβύη ἀνεκηρύχθη ἀνεξάρτητο καὶ κυρίαρχο κράτος.

Ἀρχηγὸς τοῦ βασιλείου εἶναι ὁ ἐμίρης τῆς Κυρηναϊκῆς, ποὺ κατὰ σύμπτωσι αὐτὲς τὶς μέρες παραθερίζει στὰ Καμένα Βοῦρλα. Κάθε ἐπαρχία ἔχει δικό της διοικητὴ (βαλῆν), ποὺ διορίζεται ἀπὸ τὸν βασιλιὰ καὶ βοηθεῖται στὴν ἐκτέλεσι τῶν καθηκόντων του ἀπὸ ἕνα ἐκτελεστικὸ καὶ ἕνα νομοθετικὸ συμβούλιο. Τὸ Σύνταγμα προβλέπει κληρονομικὴ μοναρχία μὲ ὁμόσπονδη, ἀντιπροσωπευτικῆς μορφῆς, κυβέρνησι. Ὁ μωαμεθανισμὸς εἶναι ἡ ἐπίσημη θρησκεία τοῦ κράτους, ἀλλὰ προστατεύεται καὶ ἡ ἀνεξιθρησκεία. Ἐπίσημος γλῶσσα εἶναι ἡ ἀραβική. Ἡ λιβυκὴ λίρα εἶναι ἰσάξια πρὸς τὴν στερλίνα τῆς Ἀγγλίας. Ἡ σημαία εἶναι τρίχρωμη καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς ὁριζόντιες ταινίες-κόκκινη, μαύρη, πράσινη— καὶ φέρει στὸ κέντρο λευκὴ ἡμισέληνο καὶ ἀστέρα. Κυριώτερες πόλεις εἶναι ἡ Τρίπολις, ἡ Βεγγάζη, ἡ Μιζουράτα, ἡ Χόμς ἡ Ντέρνα, τὸ Τομπρούκ κ.λ.π.

Πέμπτη 23 Μαΐου 1923.

Σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα στὶς 9 ἡ ὥρα τὸ βράδυ στὰ «Ἀστέρια» τῆς Γλυφάδας δόθηκε ἀνεπίσημο γεῦμα. Σ' αὐτὸ παρεκάθησαν ἐκ μέρους μὲν τῆς Χωροφυλακῆς ὁ ἀνώτερος διοικητὴς πρωτευούσης συνταγματάρχης κ. Τομαρᾶς, ἐκ μέρους δὲ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Β' κ. Βούλγαρης. Παρεκάθησαν ἐπίσης οἱ ξεναγοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν. Πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητὸ τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς ἐπεσκέφθησαν τὸν ἐξωτερικὸ χῶρο τοῦ κέντρου καὶ ἔμειναν κατάπληκτοι μὲ τὸ μαγευτικὸ μεγαλεῖο ποὺ παρουσιάζει τὸ γνωστὸ τοπίο, μὲ τὸν Σαρωνικὸ στὸ βάθος.

Παρασκευὴ 24 Μαΐου 1963.

Γιὰ τὸ πρωινὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς τὸ πρόγραμμα προέβλεπε ἐπισκέψεις στὰ Ἀρχηγεῖα τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, στὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν, στὴν ἀστυνομικὴ διεύθυνσι Ἀθηνῶν καὶ στὴν διεύθυνσι Ἀλλοδαπῶν. Στὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Ἀστυνομίας ἔφθασαν γύρω στὶς δέκα ἡ ὥρα καὶ τοὺς ὑποδέχθηκε προσωπικὰ ὁ κ. Ἀρχηγός, στὸ γραφεῖο τοῦ ὁποίου παρέμειναν, συνομιλοῦντες γιὰ διάφορα ἀστυνομικὰ θέματα, πάνω ἀπὸ τρία τέταρτα τῆς ὥρας. Ἐκτὸς τῶν ἀναψυκτικῶν ποὺ τοὺς προσεφέρθησαν, προσεφέρθη στὸν καθένα καὶ εἰδικὸς φάκελος, μέσα στὸν ὁποῖον ὑπῆρχον τὸ ἐκδοθὲν ἀναμνηστικὸ λεύκωμα, διάγραμμα τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἄλλα στοιχεῖα ποὺ ἀφοροῦν τὴν λειτουργία καὶ τὴν ὀργάνωσι τῆς Ἀστυνομίας, καθὼς καὶ ἡ προσφώνησις τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ, γραμμένα ὅλα στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ χειρονομία αὐτὴ ἐνεθουσίασε τοὺς ξένους, γιατὶ πράγματι ἦταν ἀρκετὰ πρωτότυπη. Ἐπιμελητὴς τῆς ὅλης ἐργασίας, τὸ γραφεῖο μελετῶν τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας, τοῦ ὁποίου προΐσταται ὁ ἀστυνόμος Β' κ. Πατσούρης.

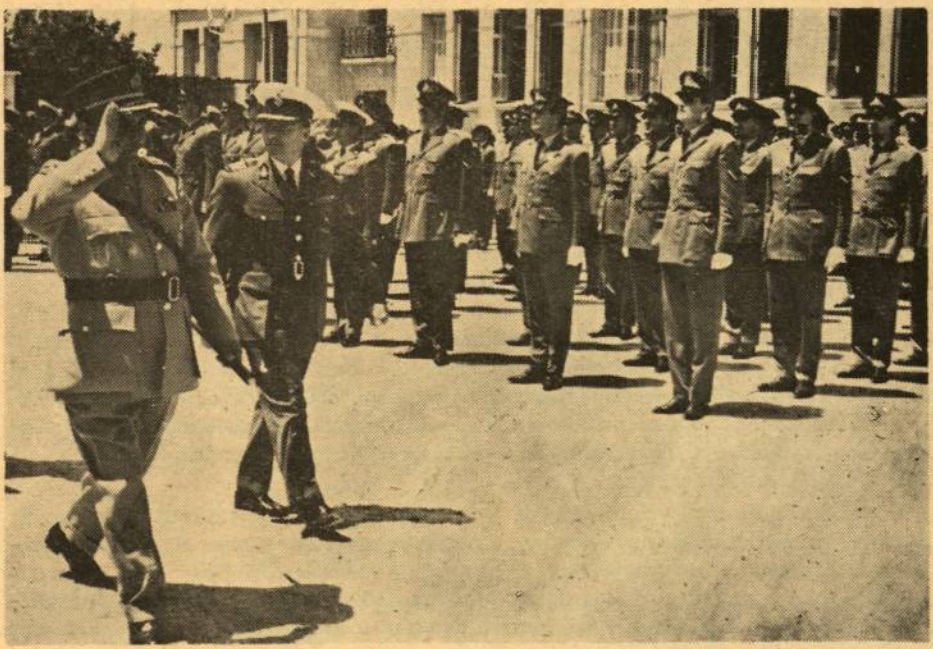
Στὶς 2 μ.μ. στὸ πρόγευμα ποὺ δόθηκε στὸ τουριστικὸ περίπτερο τῆς Ἀκροπόλεως «Διόνυσος» παρεκάθησαν ὁ συνταγματάρχης τῆς Χωροφυλακῆς κ. Μουρκογιάννης, ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Β' κ. Β. Γιαννόπουλος, ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν κ. Μαρκαντωνᾶτος, ὁ πρόξενος τῆς Ἑλλάδος στὴ Βεγγάζη ἰατρὸς κ. Λεβεντάκης καὶ οἱ ξεναγοὶ ἀξιωματικοί. Μέσα ἀπὸ τὶς πολυτελέστατες αἴθουσες τοῦ ἑστια-

τορίου καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ γεύματος οἱ ξένοι εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπολαύσουν καὶ θαυμάσουν τὸν ἱερὸ βράχο τῆς Ἀκροπόλεως.

Μετὰ τὸ γεῦμα τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς καὶ μερικοὶ ἄλλοι πήγαμε στὸ Λουτράκι καὶ τοῦτο γιατὶ ὁ στρατηγὸς ἐνδιεφέρετο νὰ μάθη λεπτομέρειες σχετικὲς μὲ τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τῆς χώρας μας.

Σάββατο 23 Μαΐου 1953.

Τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς, συνοδευόμενα πάντοτε ἀπὸ τοὺς ξεναγοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τὸν πρόξενο. κ. Λεβεντάκη, ἐπεσκέφθησαν διαδοχικὰ τὶς Σχολὲς Χωροφυλακῆς καὶ Ἀστυνομίας, τὸ τηλεφωνικὸ κέντρο Ἀμαρουσίου, τὴν Σχολὴ Ἰκάρων καὶ στὴν 1.45′ ἀνταμώσαμε στὸ «Μὸν Παρνὲς» τῆς Πάρνηθος, ὅπου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλού-

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Δυνάμεων Ἀσφαλείας τῆς Λιβύης, στρατηγὸς Μαχμοὺτ Ἀλῆ Μπουχεντίν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ Α′ κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκη, ἐπιθεωρεῖ παρατεταγμένον τμῆμα μαθητῶν τῶν Σχολῶν.

σιο γεῦμα, ἔμειναν καταγοητευμένοι ἀπὸ τὴν ὀνειρώδη θέα τοῦ Ἀττικοῦ λεκανοπεδίου. Στὸ γεῦμα παρεκάθησαν ὁ συνταγματάρχης τῆς Χωροφυλακῆς κ. Κρέτσας, ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Β′ κ. Στρατῆς, ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν κ. Μαρκαντωνάτος καὶ ὁ ἀντισυνταγματάρχης κ. Σπανίδης. Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν Πάρνηθα, σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα, οἱ ξένοι κατέθεσαν στέφανο στὸ μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου.

Τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀπὸ 7-9 ὥρας οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας παρέθεσαν πρὸς τιμὴν τῶν ξένων ἐπίσημη δεξίωσι στὴν στρατιωτικὴ λέσχη. Μεταξὺ τῶν ἄλλων διακρίναμε τὸν Ἀρχηγὸ τῆς Ἀστυνομίας κ. Ρακιντζῆ, τὸν ὑπαρχηγὸ τῆς Χωροφυλακῆς ὑποστράτηγο κ. Πέτροβα, τὸν διοικητὴ τῆς Α.Σ.Δ.Ε.Ν. ἀντιστράτηγο κ. Καζακόπουλο, τὸν Ἐπιθεωρητὴ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Καραμπέτσο, τοὺς γενικοὺς διευθυντὰς Ἀστυνομίας καὶ Χωροφυλακῆς στὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν κ.κ. Ἀδαμόπουλο καὶ Βαλσαμάκη, τὸν διοικητὴ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν κ. Καραχά-

λιο καὶ ἄλλους ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους ἀξιωματικοὺς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Στὶς 10 τὸ βράδυ στὴν ταβέρνα τῆς Πλάκας «Βράχος» οἱ ξένοι μας εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπολαύσουν ἕνα πλούσιο καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα καὶ νὰ δοκιμάσουν μιὰ γνήσια ἑλληνικὴ κουζίνα. Στὸ γεῦμα αὐτὸ παρεκάθησαν ὁ συνταγματάρχης τῆς Χωροφυλακῆς κ. Ἀνδρικόπουλος, ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Β' κ. Χατζηελευθερίου, ὁ κ. Λεβεντάκης, ὁ ἀκόλουθος Πρεσβείας τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν κ. Μπότσαρης καὶ οἱ ξεναγοὶ ἀξιωματικοί.

Κυριακὴ 26 Μαΐου 1963.

Μολονότι τὸ πρόγραμμα προέβλεπε ἐκδρομὴ στοὺς Δελφοὺς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία ἐπισκέψεως τῶν Καμένων Βούρλων. Ξεκινώντας γύρω στὶς 9.30 τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο «Βασιλέων Μέλαθρον», στὸ ὁποῖον εἶχον ἐν τῷ μεταξὺ μετακομίσει, φθάσαμε στὰ Καμένα Βοῦρλα γύρω στὶς 12.45', ἀφοῦ σ' ὅλη τὴ διαδρομή, τόσον ἐμεῖς, ὅσο καὶ οἱ ξένοι θαυμάσαμε τὴν νέα ἐθνικὴ ὁδὸ καὶ τὸ πλουσιώτατο φυσικὸ περιβάλλον ποὺ ἁπλώνεται ἑκατέρωθεν. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι τῶν διαμερισμάτων τοῦ ξενοδοχείου «Γαλήνη» καὶ τῶν ἰαματικῶν λουτρῶν, ἀφοῦ γευματίσαμε, ἀφήσαμε τὰ Βοῦρλα γύρω στὶς 3 ἡ ὥρα καὶ ἐπιστρέψαμε στὴν Ἀθήνα, περνώντας γιὰ λίγο ἀπὸ τὴ λίμνη τοῦ Μαραθῶνος.

Δευτέρα 27 Μαΐου 1963.

Τὸ πρωινὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἦταν κλεισμένο μὲ ἐπισκέψεις διαφόρων στρατιωτικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ μὲ γεῦμα στὸ Μεγάλο Πεῦκο, ποὺ τελικὰ δὲν ἔγινε, γιατὶ οἱ ξένοι μας φιλοξενήθηκαν ἀπὸ τὴ Σχολὴ Πυροβολικοῦ.

Τὸ βράδυ στὸ περίπτερο τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ ὁμίλου ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Δαβάκης παρέθεσε πρὸς τιμὴν τῶν ξένων ἐπίσημο γεῦμα, στὸ ὁποῖο παρεκάθησαν οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας κ.κ. Βαρδουλάκης καὶ Ρακιντζῆς, οἱ ὑπαρχηγοὶ τῶν Ἐπιτελείων τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς κ. Πέτροβας, οἱ γενικοὶ διευθυνταὶ Χωροφυλακῆς καὶ Ἀστυνομίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, ὁ κ. Λεβεντάκης, ὁ κ. Μαρκαντωνᾶτος, ὁ ἀστυνόμος Α' κ. Κασίμης καὶ οἱ ξεναγοὶ ἀξιωματικοί.

Μὲ τὸ ἐπίσημο αὐτὸ γεῦμα ἔκλεισε καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπισήμου παραμονῆς τῶν ξένων στὴν Ἑλλάδα. Τὴν ἑπομένη ἐπεσκέφθησαν τὰ ἀνάκτορα καὶ τὴν Ὑπηρεσία ἐνσωματώσεως ταυτοτήτων στὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν. Τὴν Τετάρτη 29/5/1963 καὶ ἀπὸ 7-9 μ.μ. ὥρας στὴν ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου «Βασιλέων Μέλαθρον» οἱ ξένοι μας ἐδεξιώθησαν ἀνωτάτους, ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους ἀξιωματικοὺς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ἀνωτάτους ἀξιωματικοὺς τοῦ Στρατεύματος κ.λ., θέλοντας μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ εὐχαριστήσουν ὅλους ἐκείνους ποὺ μὲ ὁποιονδήποτε τρόπο συνέβαλον στὴν εὐχάριστη παραμονή τους.

Τὴν ἑπομένη στὶς 2 ἡ ὥρα τὰ μέλη τῆς Λιβυκῆς ἀποστολῆς ἀνεχώρησαν ἀεροπορικῶς γιὰ τὴν πατρίδα τους, ἀφοῦ τοὺς ἀπεχαιρέτησαν στὸ ἀεροδρόμιο ἀνώτατοι ἀξιωματικοὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας. Φεύγοντες ἐξέφρασαν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν πλήρη ἱκανοποίησί τους καὶ ηὐχαρίστησαν γιὰ τὴν θερμὴ φιλοξενία ποὺ ἔτυχαν. Τέλος ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμία ὅπως, ἂν τοῦτο κρίνεται σκόπιμο, δεχθοῦν καὶ αὐτοὶ νὰ φιλοξενήσουν μέλη ἀποστολῆς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Εὐχαριστοῦμε θερμὰ τοὺς καλούς μας φίλους γιὰ τὰ καλά τους λόγια καὶ τοὺς διαβεβαιοῦμε πὼς τοὺς αἰσθανόμαστε φίλους εἰλικρινεῖς. Εἴμεθα πάντοτε στὴν διάθεσί τους γιὰ νὰ τοὺς προσφέρουμε ὅσα ἡ δική μας μακροχρόνια πεῖρα μπορεῖ νὰ προσφέρη. Εὐχόμαστε σ' αὐτοὺς καὶ τὴν πατρίδα τους νὰ προοδεύουν πάντοτε, τόσο γιὰ τὸ καλὸ τὸ δικό τους, ὅσο καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος γενικά. Ἡ φιλόξενη ἀγκαλιὰ τῶν Ἑλλήνων θὰ εἶναι πάντοτε ἀνοικτὴ γι' αὐτούς, γιατὶ διαπιστώσαμε πὼς τὸ ἀξίζουν ἀληθινά.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΜΑΪΟΥ 1963

Α) Κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1-31 εἰς Ἀθήνας-Πειραιᾶ-Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

1) Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἰκοι.....	1.269	Μέλη
2) » εἰς ἰατρεῖα » » » »	1.831	»
3) Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των ..	244	»
4) Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	37 νέα	»
5) Ἐξητάσθησαν εἰς ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα τοῦ Ν.Α.Π. καὶ τοῦ κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς	6.094	»
Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ.....	9.475	»

6) Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 7.079 συνταγαί.
7) Ἐχορηγήθησαν εἰς 6 μέλη ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 665 δραχμῶν.

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Ἀπρίλιος 1963 ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἔσοδα τακτικὰ	Δραχμαὶ	379.449,80
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	173.843,00
Σύνολον ἐσόδων	»	553.292,80
Ἔξοδα	»	1.087.415,40

Β) Διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Κλάδου Ὑγείας ἀναγνώρισιν τῆς δαπάνης τῶν ἐγχύσεων νοβοκαΐνης ἐπὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ ἐν γένει τῶν ἐνδαρθρικῶν ἐνέσεων, ἀπαιτεῖται προηγουμένως ἡ λῆψις ἐντολῆς πρὸς τὸν ἰατρόν. Αἱ θεραπεῖαι αὗται δὲν θὰ ἀκολουθῶσι τὴν διαδικασίαν τῶν συνήθων ἐνέσεων (ἐνδοφλεβίων, ἐνδομυικῶν κ.λ.π.), ἀλλὰ τὴν δι' εἰδικῶν ἐντολῶν τοῦ Ταμείου πρὸς τοὺς θεράποντας ἰατρούς. Τοῦ λοιποῦ τοιαῦται δαπάναι, ἄνευ προηγουμένης ἐντολῆς, δὲν θὰ ἀναγνωρίζωνται καὶ θὰ βαρύνωσι τοὺς ὑπευθύνους ἐξ ὁλοκλήρου.

Γ) Ὑπομιμνήσκομεν καὶ αὖθις ὅτι, οἱ συνταξιοῦχοι μέλη τοῦ Κλάδου Ὑγείας, προσερχόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ταμείου, εἴτε πρὸς καταβολὴν τῆς μηνιαίας εἰσφορᾶς των ἐκ 2% ἐπὶ τῆς συντάξεώς των, εἴτε πρὸς πάσης φύσεως ἐξυπηρέτησίν των, ὀφείλουσιν ἀπαραιτήτως νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων βιβλιαρίων ἀσθενείας, καὶ τὸ συνταξιοδοτικόν των βιβλιάριον, πρὸς διαπίστωσιν, ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς ἐπ' αὐτοῦ σημειουμένης καὶ ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Δημοσίου Ταμείου Πληρωμῶν πραγματοποιουμένης ἐκ 0,50% κρατήσεως ἐπὶ τῆς συντάξεώς των ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, ὅτε καὶ μόνον δικαιοῦνται νοσοκομειακῆς καὶ ἰατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως παρὰ τοῦ ἡμετέρου Ταμείου, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς λῆψιν τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ βιβλιαρίου τούτου κλπ. τόσον παρ' ἡμῶν, ὅσον καὶ ἰδίᾳ παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας Ὑγειονομικῆς Περιθάλψεως τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, εἰς ἣν τυχὸν ἑκάστοτε ἤθελεν ὑποχρεωτικῶς παραπεμφθῇ ὁ ἀσθενής.

Δ) Ὡς πληροφορούμεθα παρὰ μετόχων τοῦ Κλάδου Ὑγείας ἐν ἐνεργείᾳ ὑπαλλήλων, τὰ κατὰ μῆνα ἀποστελλόμενα πρὸς ἁπάσας τὰς ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας, πεπραγμένα τοῦ Ταμείου, δὲν ἀνακοινοῦνται εἰς τούτους παρ' ἐνίων προϊσταμένων Τμημάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀγνοῶσι πολλάκις οἱ ἐνδιαφερόμενοι θέματα, ἅτινα συνεπάγονται ὑπηρεσιακὰς καὶ ἄλλας οἰκονομικὰς ἀνωμαλίας καὶ κυρίως ἐπιβαρύνσεις τῶν ὑπαλλήλων.

Κατόπιν τούτου ἐντέλλομαι ὅπως τὰ πεπραγμένα ἑκάστου μηνὸς ἀνακοινοῦνται ἀπαραιτήτως εἰς πάντας τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὰς ἑβδομαδιαίας μορφωτικὰς συγκεντρώσεις.

Ὁ Ἀρχηγὸς
Ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
Θ. Ν. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Κιθαιρῶνος.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀμοργοῦ 33 (Πατησίων 236) καὶ τελειώνει κοντὰ στὴ λεωφόρο Γαλατσίου.

Ὁ Κιθαιρῶν, τὸ γνωστὸ βουνὸ τῆς Ἀττικῆς, μαζὶ μὲ τὴν Πάρνηθα ἀποτελοῦν τὰ φυσικὰ ὅρια τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας. Οἱ ὑψηλότερες κορυφὲς αὐτοῦ εἶναι τὸ Ἐλατικὸ (1411 μ.) καὶ τὸ Πετρογεράκι (1026 μ.). Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἦταν κέντρο λατρείας τοῦ Διονύσου, τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Πάνω σ' αὐτὸν εὑρίσκοντο τὸ ἱερὸ τῶν Κιθαιρωνίδων νυμφῶν, ἡ κατοικία τῶν Ἐρινύων, μαντεῖο κ.ἄ.

Κιλικίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου 16, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἀντώνιο τοῦ τέρματος Πατησίων.

Ἡ Κιλικία, περιοχὴ τῆς ΝΑ Μικρᾶς Ἀσίας, εὑρίσκεται μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ὀροσειρᾶς τοῦ Ταύρου, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἔχει ἐπιφάνεια 35 χιλιάδες, περίπου, τετραγωνικὰ χιλιόμετρα καὶ 500 χιλιάδες κατοίκους. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς περιοχῆς καταλαμβάνει σήμερα ὁ νομὸς Ἀδάνων. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς βυζαντινῆς κυριαρχίας, ἡ Κιλικία ἀπετέλει μίαν τῶν σημαντικωτέρων καὶ στρατηγικωτέρων περιοχῶν τῆς αὐτοκρατορίας. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες).

Κιλκίς.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λένορμαν 97, μιὰ στάσι πρὶν τῆς πλατείας Ἰ. Μεταξᾶ τοῦ Κολωνοῦ.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν ὁμώνυμη πόλι τῆς κεντρικῆς Μακεδονίας, πρωτεύουσαν ὁμωνύμου νομοῦ. Τὸ Κιλκὶς, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τουρκοκρατίας ὠνομάζετο καὶ Κιλκὶς καὶ Κουκούσι, ἔχει σήμερα περὶ τὶς 11 χιλιάδες κατοίκους. Εἶναι σημαντικὸ κέντρο γεωργικῆς παραγωγῆς καὶ παρουσιάζει ἀξιόλογη βιομηχανικὴ δραστηριότητα.

Τὸ Κιλκὶς εἶναι γνωστὸ στὴν ἱστορία τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, κυρίως ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη μάχη ποὺ συνήφθη ἐκεῖ τὴν 19/21 Ἰουνίου 1913, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Β' Βαλκανικοῦ πολέμου, μεταξὺ ἑλληνικῶν καὶ βουλγαρικῶν στρατευμάτων καὶ κα-

τέλεξε σὲ πανηγυρικὴ νίκη τῶν Ἑλλήνων. Ἔτσι τὸ Κιλκὶς καὶ ἡ περιοχὴ αὐτοῦ περιῆλθεν ἔκτοτε στὴν ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν. Ἡ μάχη τοῦ Κιλκὶς καὶ ἡ μάχη τοῦ Λαχανᾶ, ἀπετέλεσαν τὴν ἀπαρχὴ τῆς ἥττης τῶν Βουλγάρων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες).

Κιμώλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κυψέλης 14, ἀπέναντι στὸ γήπεδο τοῦ Πανελληνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου.

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ νησὶ τῶν Κυκλάδων, ποὺ εὑρίσκεται στὰ ΝΑ Αἰγαίου καὶ ἔχει ἔκτασι μὲν 36,48 τετρ. χιλ., κατοίκους δὲ περὶ τοὺς 1500, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ναυτιλία, τὴν λατομία πωρίων λίθων καὶ τὴν ἐξόρυξι τῆς «κιμωλίας γῆς».

Τὴν ὀνομασία της ἡ νῆσος ὀφείλει στὸν Κίμωλο, σύζυγο τῆς Σίδης, ἡ ὁποία ἦταν κόρη τοῦ Ταύρου, πρώτου, κατὰ τὴν μυθολογία, οἰκιστοῦ της. Ἡ Κίμωλος δὲν ἔχει ἰδιαίτερη ἱστορία, γιατὶ ἠκολούθει τὶς τύχες τῆς Μήλου. Τὸ 1537 ἡ νῆσος κατελήφθη ἀπὸ τὸν Χαϊρεντὶν Βαρβαρόσσα, ἀλλ' οἱ Τοῦρκοι ποτὲ δὲν διώκησαν οὐσιαστικὰ τὴ Κίμωλο, γιατὶ ἐφοβοῦντο νὰ παραμείνουν σ' αὐτήν, ἐξ αἰτίας τῶν πειρατικῶν ἐκδρομῶν. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἡ νῆσος διωκεῖτο ἀπὸ βοεβόδα χριστιανό. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Περιστέρι).

Κίμωνος.

Εἶναι συνέχεια τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Βιργινίας Μπενάκη καὶ εὑρίσκεται στὸ Μεταξουργεῖο.

Ὁ Κίμων, Ἀθηναῖος πολιτικὸς καὶ στρατηγὸς (510-449), ἦταν γυιὸς τοῦ Μιλτιάδου (τοῦ νικητοῦ τῆς μάχης τοῦ Μαραθῶνος) καὶ τῆς Ἡγησιπύλης. Ὑπῆρξε σώφρων πολιτικὸς καὶ ἐκ τῶν μεγαλυτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηνῶν. Ὑπερημύνθη τῆς ἰδέας τῆς ἑνότητος τῆς Ἑλλάδος καὶ συνετέλεσε στὴν ἑδραίωσι τῆς κυριαρχίας τῶν Ἀθηνῶν, μὲ τὶς μεγάλες καὶ ἐπανειλημμένες νίκες του καὶ τὴν συντριβὴ τῶν ἐπεκτατικῶν κινήσεων τῶν ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὸν Βορρᾶ ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Κίμωνος, Περικλῆς καὶ Ἐφιάλτης, κατέστησαν αὐτὸν ἀντιδημοτικὸ καὶ ἐπέτυχον τὸν ἐξοστρακισμό του. Ὅταν ἀργότερα ἀνεκλήθη ἀπὸ τὴν ἐξορία, εἰργάσθη γιὰ τὴν διατήρησι τῆς μεταξὺ τῆς Σπάρτης καὶ τῶν Ἀθηνῶν εἰρήνης καὶ ἠνέχθη, χωρὶς διαμαρτυρίες, τὶς φιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις τοῦ Περικλέους. Ἀπέθανε στὴν πολιορκία τοῦ Κιτίου. Τὸ σῶμα του διεκομίσθη στὴν Ἀθήνα καὶ ἐτάφη μὲ μεγάλες τιμές. Οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τιμήν του ἀνήγειρον μεγαλοπρεπῆ μνημεῖο πρὸ τῶν Μελιτίδων Πυλῶν, κοντὰ στοὺς τάφους τῶν προγόνων του. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Αἰγάλεω καὶ στὸ Ἀμαρούσιο).

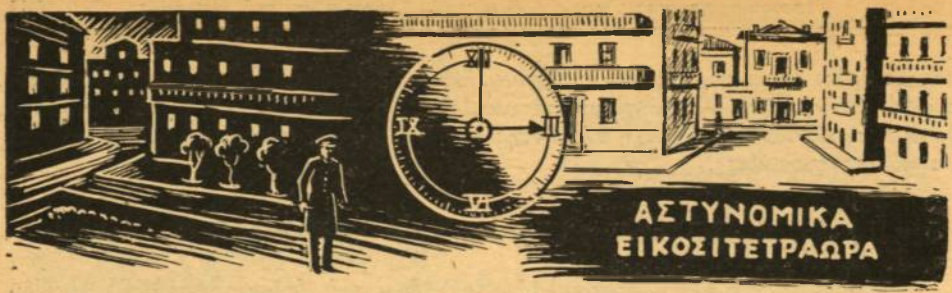
Κίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ὑακίνθου 7, κοντὰ στὴ πλατεῖα Κυψέλης.

Ἡ Κίος, τουρκιστὶ Γκιμλέκ, παράλιος πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, εὑρίσκεται στὸ μυχὸ τοῦ κυανοῦ κόλπου τῆς Βιθυνίας. Ἔχει σήμερα περὶ τὶς 5 χιλιάδες κατοίκους καὶ ὑπάγεται στὸ νομὸ Προύσης. Πρὸ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν ἦταν ἕδρα τοῦ μητροπολίτου Νικαίας.

Σύμφωνα μὲ τὴν μυθολογία ἡ Κίος ἱδρύθη ἀπὸ τὸν ἀργοναύτη Πολύφημον ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τὸν ἀργοναύτη Κίο καὶ κατωκήθη ὑπὸ Μυσῶν, Καρῶν καὶ Μιλησίων (630 π.Χ.). Τὸ 459 π.Χ., εὑρισκομένη στὴν Περσικὴ κυριαρχία, ἀπηλευθερώθη ἀπὸ τὸν Κίμωνα καὶ μετέσχε τῆς Δηλιακῆς συμμαχίας. Τὸ 73 π.Χ. κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους καὶ τὸ 1336 ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανοὺς Τούρκους. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς μικρασιατικῆς ἐκστρατείας (Ἰούνιος 1920), ἡ Κίος κατελήφθη ἀπὸ ἀποβατικὸν ἀγγλικὸν σῶμα, τὸ ὁποῖον ἀργότερον ἀντεκατεστάθη ἀπὸ ἑλληνικὰ τμήματα. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες).

(Συνεχίζεται)

Τοῦ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Ὅλως ἀπροσδοκήτως αἱ 'Αστυνομίαι 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς —καὶ ἡ Χωροφυλακὴ Θεσσαλονίκης βεβαίως— εὑρέθησαν αὐτὰς τὰς ἡμέρας πρὸ τεραστίου θέματος τάξεως καὶ ἀσφαλείας, μὲ τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ βουλευτοῦ Λαμπράκη καὶ τὰς πρὸ καὶ κατὰ τὴν κηδείαν αὐτοῦ παντοειδεῖς ἐκδηλώσεις, ὡς καὶ μὲ τὸν τραυματισμὸν τοῦ βουλευτοῦ Τσαρουχᾶ. Καὶ ἦλθεν τὸ μέγα τοῦτο θέμα τάξεως εὐθὺς μετὰ ἐκεῖνο τῆς ἐπισκέψεως τοῦ προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Αὐτὴν τὴν φορὰν λοιπὸν εὑρέθημεν πάλιν ἀντιμέτωποι, πλὴν τῶν ἄλλων, τῆς κινητοποιήσεως τῶν κομμουνιστῶν σὲ «εἰρηνικὴν» κλίμακα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅμως κινητοποίησιν ἐτραυματίσθησαν ἀρκετοὶ ἀστυνομικοί, ἐρρυπάνθησαν στολαὶ ἀπὸ πλαστικὰ χρώματα, καί, ὡς συνήθως, ἀκούσαμε τὰς γνωστὰς κατηγορίας περὶ βίας, περὶ καταπατήσεως τοῦ Πανεπιστημιακοῦ χώρου κ.λ. Εὔγλωττος ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι μία διάψευσις τῶν ἐναντίον μας κατηγοριῶν ὑπὸ τοῦ κ. 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ 'Αθηνῶν πρὸς καλόπιστον ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα, ἀναφορικῶς μὲ τὰ γεγονότα τῆς 24ης Ματου. «Βεβαιωθῆτε, τονίζει ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι τὰ ἀναγραφόμενα περὶ ἐπανειλημμένων ἐπιθέσεων τῶν ἀστυνομικῶν κατὰ σπουδαστῶν, δι'ἀστυνομικῶν ράβδων, τὰ περὶ ὁρμητικῆς ἐξόδου τῶν φοιτητῶν, τὰ περὶ καταπατήσεως τοῦ Πανεπιστημιακοῦ χώρου καὶ ἡ ἔμμεσος ἀμφισβήτησις τῆς ἀπόψεως τῆς 'Αστυνομίας, καθ' ἣν κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἐρρίπτοντο πλαστικὰ χρώματα καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα, ἐνῷ κακοποιοῦν βαναύσως τὴν ἀλήθειαν, παραλλήλως ἀδικοῦν καταφώρως τὴν ἐφημερίδα ὑμῶν. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, εἶμαι, ἀτυχῶς, ὑποχρεωμένος ὅπως, μετὰ πολλῆς, βεβαιωθῆτε, λύπης, διαψεύσω κατηγορηματικῶς ὅλας τὰς σχετικὰς πληροφορίας καὶ συγκεκριμένως: δηλῶ ὅτι εἰς οὐδεμίαν, ἀπολύτως, περίπτωσιν ἐγένετο χρῆσις ἀστυνομικῶν ράβδων, ὅτι οὐδεμία ἐσημειώθη... ὁρμητικὴ!!!! ἔξοδος φοιτητῶν διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι οὐδέποτε ἠμποδίσθη ἡ ἐλευθέρα καὶ ἄνετος ἔξοδος καὶ εἴσοδος αὐτῶν εἰς τὴν Λέσχην καὶ ὅτι εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν κατεπατήθη ὁ Πανεπιστημιακὸς χῶρος, δεδομένου ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ οὐδὲ εἰς τὴν εἴσοδον κἂν τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης ἐπλησίασαν ἀφοῦ, ἀκόμη καὶ τὴν παραμονὴν τῶν σπουδαστῶν καὶ τῶν ὑποτιθεμένων σπουδαστῶν, εἰς τὸ πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Λέσχης πεζοδρόμιον ἠνείχοντο, καίτοι ἐπὶ ὥρας ὑβρίζοντο χυδαίως. Τέλος δέ, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ἐν σχέσει πρὸς τὴν ῥῖψιν πλαστικῶν χρωμάτων, κατ'ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἀποστείλω τὰς ρυπανθείσας στολὰς πρὸς αὐτοψίαν, προκειμένου νὰ ἐκλείψῃ πᾶσα ἐπὶ τοῦ θέματος ἀμφισβήτησις κλπ....».

***

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι γνωρίζουν καλῶς πότε ἐπιτρέπεται —καὶ ἐπιβάλλεται— ἡ χρῆσις ἀστυνομικῶν ράβδων καί, γενικῶς, τῆς βίας πρὸς διάλυσιν παραχωδῶν παρανόμων συγκεντρώσεων. Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ἀπὸ ὅλους τοὺς καλοπίστους πολίτας ὅτι εἰς πολλὰς περιπτώσεις, ἂν καὶ παρείχετο ἀπὸ τοὺς παρανομοῦντας, δὲν ἐγένετο χρῆσις τοῦ δικαιώματος τούτου. Καὶ εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἔγκειται τὸ παράπονον τῶν ἀστυνομικῶν, ὅτι δηλαδὴ ἐνῷ δεικνύουν ψυχραιμίαν καὶ σύνεσιν πέραν

τῶν καλῶς ἐννοουμένων ὁρίων, ἐνῶ ὑβρίζονται καὶ πολλὰς φορὰς κακοποιοῦνται —ὅπως λ.χ. ἐκακοποιήθη κατὰ τὰ ἐπεισόδια αὐτὰ ἕνας ἀστυφύλαξ καὶ ἐπεβλήθη εἰκοσαήμερος φυλάκισις εἰς τὸν δράστην— καὶ ἐνῶ, τέλος, ἀντιμετωπίζουν πολλάκις τοὺς ταραξίας μὲ ἰώβειον ὑπομονήν, ἔρχονται ὡρισμέναι ἐπικρίσεις νὰ νοθεύσουν τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ προσφέρουν ἀντὶ τοῦ μάννα χολήν. Εἶναι ὅμως καὶ αὐτό, τὸ γνωρίζομεν, μία μορφὴ τοῦ πλέον δυσκόλου τῶν λειτουργημάτων : τοῦ ἀστυνομικοῦ λειτουργήματος, τοῦ τεταγμένου εἰς τὴν προστασίαν ζωῆς καὶ τιμῆς καὶ περιουσίας τοῦ πολίτου.

***

Ενα μόνον Σαββατοκύριακο κατὰ τὸν τελευταῖον καιρό, κατέδειξε πόσον εἴμαστε «ὄμορφος κόσμος, ἠθικός, ἀγγελικὰ πλασμένος...» κατὰ τὴν δηκτικὴν ἀποστροφὴν τοῦ ποιητοῦ. Καὶ πῶς νὰ μὴν εἶναι ἔτσι, ἀφοῦ ὁ «ἐντιμότατος» Κ.Α. τῶν 40 ἐτῶν διεκήρυττε πὼς εἶναι «ἐφοπλιστής», ἰδιοκτήτης δύο ἁλιευτικῶν μεγάλου... ἐκτοπίσματος, πλὴν ἀπεδείχθη κοινὸς καὶ ἀπαίσιος σωματέμπορος ἀφοῦ τὴν ἀπὸ τοῦ 1961 σύζυγόν του Ε.Π. τὴν ἐξέδιδε σὲ κεντρικώτατον σημεῖον τῶν 'Αθηνῶν. Μὲ τὰ ἁμαρτωλὰ χρήματα μία ἡμιτριώροφος οἰκία ἀνηγέρθη στὴν ὁδὸν Κ. Πῶς νὰ μὴν εἶναι ἔτσι, ἀφοῦ ὁ Κ.Μ.Α. τῶν 36 ἐτῶν ἀπὸ τετραετίας ἐξεμεταλλεύετο τὴν Κ.Μ. καὶ ἀπὸ τὰς εἰσπράξεις ἠγόρασε καὶ Ι.Χ. αὐτοκίνητον πλὴν τῶν ἄλλων, ἀφοῦ ὁ Α.Σ. τῶν 31 ἐτῶν, σεσημασμένος καὶ γνωστὸς ἀπὸ τόσα ἄλλα ἀδικήματα, ἐξεμεταλλεύετο τὴν Ε.Γ. παρουσιάζοντάς την ὡς σύζυγον καὶ ταξιθέτριαν καὶ ἐμφανιζόμενος αὐτὸς ὡς μεγαλέμπορος ὑφασμάτων, ἀφοῦ ὁ Γ.Κ. τῶν 24 ἐτῶν ἀποζοῦσε μὲ τὰ ἁμαρτωλὰ κέρδη τῆς Μ.Μ. παρουσιάζοντάς την ὡς σύζυγον καὶ κομμώτριαν, ἀφοῦ ὁ Ι.Β. τῶν 30 ἐτῶν ἀποζοῦσε ἀπὸ τὰ ἁμαρτωλὰ πάλιν κέρδη τῆς Δ.Π., ἡ ὁποία πλὴν τῶν ἄλλων τὸν ἐφωδίασε καὶ μὲ αὐτοκίνητον Ι.Χ. γιὰ τὴν ψυχαγωγίαν του μόνον —μὴν πλήξῃ ὁ καλὸς μας ἄνθρωπος—, ἀφοῦ ὁ Ν.Μ. τῶν 37 ἐτῶν, ὁ Χ.Π. τῶν 26 καὶ ὁ Ε.Κ. τῶν 25 ἀποζοῦσαν ἀπὸ τὰς Α.Κ., Β.Μ. καὶ Α.Τ. ἀντιστοίχως, ἔχοντας οἱ ἄνθρωποι καὶ ὡς δῶρον ἐπὶ πλέον ἄλλος ἕνα αὐτοκίνητον, ἄλλος ἕνα διαμέρισμα, καταθέσεις κ.λ. γιὰ τὴν ἀθηναϊκὴ «ντόλτσε βίτα»...

***

Σὲ ἄλλα εἰκοσιτετράωρα τῶν τελευταίων ἡμερῶν συνέβησαν πολλὰ ἀκόμη ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν ἐγκληματιῶν κατὰ τῶν ἠθῶν. Συνέβη λ.χ. νὰ χορεύῃ μὲ γυμνὰ τὰ στήθη ἡ ἐκ Γερμανίας «στρηπτηζὲζ» Χ.Μ. σὲ καμπαρὲ τῆς πλατείας Συντάγματος, προσβάλλουσα καταφανῶς τὴν δημοσίαν αἰδώ, συνέβη κάτι μὲ κιναίδους, κάτι μὲ τοὺς αἰωνίους «ἀγαπητικοὺς» κ.λ. Τὸ πλέον χαρακτηριστικὸν ὅμως συνέβη ὀλίγα μέτρα ἀπὸ τὸ κτίριον τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας καὶ σὲ πολυτελὲς διαμέρισμα, ὅπου δύο γνωστότατοι σωματέμποροι εἶχαν παρασύρει δεκαεξαέτιδα. Μὲ τὴν προοπτικὴν λοιπὸν νὰ προσθέσουν ἕνα ἀκόμη θῦμα, μία ἀκόμη ἱέρεια στὸν βωμὸ τῆς 'Αφροδίτης, οἱ δύο σωματέμποροι ἀπεπειράθησαν διαδοχικὰ νὰ βιάσουν τὴν δεκαεξαέτιδα καὶ τοῦτο ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς παρούσης συζύγου τοῦ ἑνός, ἡ ὁποία ὅμως σύζυγος ἐξεδίδετο στοὺς πάντας ἀπὸ τὸν σύζυγον. Τὸ ὑποψήφιον θῦμα ἀντέστη καὶ στὰ δύο ὑποκείμενα, ἄρχισε νὰ κραυγάζῃ, μέχρις ὅτου εἰδοποιήθη ἡ 'Ασφάλεια καὶ ἔθεσε τέρμα στὴν βρωμερὴ ὑπόθεση....

***

Οἱ κλέπται τῶν γυναικείων τσαντῶν συνέχισαν καὶ αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὴν δρᾶσιν των, εἰς πεῖσμα φαίνεται ὅσων ἔγραφα σὲ προηγούμενες σημειώσεις ὅτι τὸ φαινόμενον πρέπει νὰ παίρνῃ τέλος μὲ τὴν σύλληψη ἓξ ἐπικινδύνων «τσαντάκηδων». Συνέχισαν λοιπὸν τὴν δρᾶσιν των ἄλλοι, «διάδοχοι» τῶν πρώτων, μὲ χαρακτηριστικοὺς ἐκπροσώπους δύο νεαροὺς 18 ἐτῶν 'Ο πρῶτος, μὲ βεβαρημένον τὸ ποινικόν του μητρῶον παρ' ὅλον τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, ἔκλεψεν Ι.Χ. αὐτοκίνητον μὲ νεαρὸν ἐπίσης φίλον του καὶ εὑρέθη ἕνα πρωὶ στὸ Παγκράτι. 'Εκεῖ ἐπλησίασε μίαν ἀνύποπτον νέαν

πού ἐπερίμενε τὸ λεωφορεῖον, ἅρπαξε τὴν τσάντα της καὶ ἐξηφανίσθη μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Συνελήφθη πολὺ σύντομα, εὐτυχῶς, ἡ βαρεῖα ποινὴ δὲ τῶν 14 μηνῶν πού τοῦ ἐπέβαλε τὸ αὐτόφωρον τριμελὲς πλημμελειοδικεῖον ἴσως τὸν συνετίση. Ὁ δεύτερος δεκαοκταετὴς ἐνήργησε στὸν συνοικισμὸν Ζωγράφου. Αὐτὸς ἐπλησίασε νύκτα μίαν εἰκοσαέτιδα ὑπάλληλον δικηγορικοῦ γραφείου καὶ ἀπεπειράθη τὴν ἁρπαγὴν τῆς τσάντας. Εὐτυχῶς, πού ἡ νέα ἀντεστάθη κρατώντας τὴν τσάντα καὶ ταυτοχρόνως καλώντας σὲ βοήθεια, εὐτυχῶς πού στὴν φυγὴ τοῦ νεαροῦ τοῦ ἔφυγε τό... καπέλλο του, καί, εὐτυχῶς πού γύρισε σὲ λίγο ὁ νεαρὸς γιὰ νὰ πάρη τὸ καπέλλο του καὶ νὰ συλληφθῆ...

***

Πολλοὶ ἀσυνείδητοι ὁδηγοὶ ἐγκατέλειψαν ἀβοήθητα τὰ θύματά των κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸ στὴν περιφέρειαν Ἀθηνῶν-Πειραιῶς. Μεταξὺ τῶν νεκρῶν τρία παιδιὰ ἡλικίας 8-12 ἐτῶν, γυναῖκα μὲ τὸ βρέφος της βαρύτατα τραυματισμένοι κ.λ. Δικαίως ἡ κοινὴ γνώμη ἐξεγείρεται κατὰ τῶν ἀπαισίων αὐτῶν ἐγκληματιῶν, χαρακτηριστικὸν δὲ τούτου εἶναι ἕνα σχόλιον ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος, πού ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὅπως τοὺς τέντυμπόϋδες» τονίζει: «Συνελήφθη ἕνας ἀκόμη » ἀσυνείδητος ὁδηγὸς αὐτοκινήτου, ἐγκαταλείψας εἰς τὸν δρόμον δύο θύματά του, ἐκ » τῶν ὁποίων τὸ ἓν ἔχει ἐκπνεύσει. Ἡ σχετικὴ ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία, μολονότι στε» ρουμένη ἐπαρκοῦς προσωπικοῦ καὶ ἀπαραιτήτων τεχνικῶν μέσων, κατορθώνει νὰ » ἀνακαλύπτη πολλοὺς ἀπὸ τοὺς παναθλίους αὐτοὺς ὑπανθρώπους. Διὰ νὰ τιμωροῦν» ται ὅμως δικαίως οἱ «ἐγκαταλειψίαι» καὶ διὰ νὰ δίδεται ἕνα παράδειγμα μὲ τὴν » καταδίκην των εἰς ὅσους τυχὸν θὰ ἤθελαν νὰ τοὺς μιμηθοῦν, πρέπει νὰ ἐπαναληφθῆ » ὅ,τι ἔγινε μὲ τοὺς τέντυμπόϋδες: νὰ θεσπισθοῦν καὶ δι'αὐτοὺς αὐστηρόταται ποιναὶ » καὶ νὰ ἀφαιρῆται ἐφ' ὅρου ζωῆς τὸ δίπλωμα τοῦ ὁδηγοῦ. Ὁ κ. Παπακωνσταντίνου » ἂς μὴ διστάση νὰ πράξη ὅ,τι ἔκαμε διὰ τοὺς ἐπιδεικνύοντας ἀντικοινωνικὴν διαγω» γὴν ὁ προκάτοχός του εἰς τὸ ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης κ. Καλλίας. Αἱ περιπτώσεις » τῶν ἐγκαταλειπομένων ἀβοηθήτων θυμάτων τῶν τροχῶν ἔχουν πολλαπλασιασθῆ, » ὥστε ἐπιβάλλεται νὰ κινηθῆ δραστικώτερον ἐναντίον τῶν ἐγκληματιῶν ὁδηγῶν ἡ » Πολιτεία».

***

Καὶ ἀφοῦ ὁ λόγος περὶ τροχαίων ζητημάτων δὲν πρέπει νὰ διαφύγη ἀπαρατήρητον ἀπὸ τὰς σημειώσεις αὐτὰς καὶ τὸ φαινόμενον πολλῶν ὁδηγῶν ταξί. Ἐννοῶ, ἐκτὸς ἐκείνων πού εἰσπράττουν ὑπερβολικὰ κόμιστρα καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ἔγραψα σὲ ἄλλες σημειώσεις, ἐκείνους τοὺς ὁδηγοὺς πού ἀρνοῦνται νὰ ἐκτελέσουν μικρὰς διαδρομάς. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου πολλὰ ἀνέγραψε ὁ ἡμερήσιος τύπος, πολλαὶ ποιναί, ποινικαὶ καὶ διοικητικαί, ἐπεβλήθησαν, πλὴν ὅμως τὸ κακὸν παραμένει ἀμείωτον σχεδόν. Εὐνόητον εἶναι ὅτι πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν πρέπει πολλὰ νὰ γίνουν ἀπὸ ὅλους μας. Ἕνα ἄλλο ζήτημα, ὅλως... ἐπιτακτικὸν διὰ τὰ τροχαῖα μας προβλήματα, προβάλλεται ἀπὸ τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων αὐτὸν τὸν καιρὸ καὶ ἀναμένει τήν... λύσιν του. Παραθέτω τὸ «ζήτημα» αὐτὸ ὅπως μία μεγάλη ἀπογευματινὴ ἐφημερὶς τὸ τοποθετεῖ καὶ τὸ προβάλλει ὡς «παράδειγμα». «Ἡ «Ἐπιχείρησις Χαμόγελο», γράφει ὁ ἀρθρογράφος, » ἄρχισε στὸ Παρίσι ὑπὸ τὴν καθοδήγηση χαριτωμένων γυναικῶν τροχονόμων, μὲ » σκοπὸ τὸν περιορισμὸ τῶν δυστυχημάτων τῆς κυκλοφορίας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δικό » τους χαμόγελο, οἱ Παριζιάνες τροχονόμισσες διαθέτουν καὶ ἕνα πρωτότυπο μέσο » ἀνταμοιβῆς: Στοὺς ὁδηγούς, πού διακρίνονται γιὰ τοὺς καλοὺς τρόπους καὶ τὴν » πιστὴ τήρηση τοῦ κώδικος ὁδικῆς κυκλοφορίας, χαρίζουν ἕνα χρυσὸ λουδοβίκι. » Στὴν Ρώμη, ἐξ ἄλλου, ἑκατὸ «γαλάζιοι Ἄγγελοι», σενιορίνες μὲ γαλάζιες στολές, » ἀνέλαβαν ὑπηρεσία ἀπὸ τὴν περασμένη Δευτέρα(1) στοὺς δρόμους τῆς Ἰταλικῆς

1. Σημ. Συντ.: Μιὰ Δευτέρα τοῦ Μαΐου.

» πρωτευούσης καὶ παρέχουν στοὺς ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων καὶ στοὺς τουρίστες συμ-
» βουλές, βοήθεια καὶ—ἀπαραιτήτως—χαμόγελα. Μπορεῖ νὰ εἰσαχθῆ ἀραγε, ἀπὸ
» τό..... ἐξωτερικό, τὸ τουριστικὸ αὐτὸ εἶδος ;».

***

Χαρακτηριστικοὶ ἐκπρόσωποι ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν πάσης φύσεως ἐγκληματιῶν εἶναι πολλοὶ τελευταίως. Σταχυολογῶ : 'Εκείνη τὴν ρηξικέλευθον ὡραία ξανθὴ τῶν 20 ἐτῶν, ποὺ μὲ τὴν μέθοδον τοῦ «ὠτοστὸπ» ἐπεβιβάσθη τοῦ αὐτοκινήτου κάποιου αὐτοκινητιστοῦ στὴν 'Ιερὰ ὁδό, διεσκέδασε μὲ τὸν «τυχεράκια» σὲ διάφορα κέντρα πέραν τοῦ μεσονυκτίου καί, τελικῶς, «παρεσύρθη» σὲ κάποιο ξενοδοχεῖον ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ τὸ πρωί, ὁ ἀφελὴς κάπως ἄνθρωπος, ἀνεκάλυπτε νὰ ἔχη ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸ πλευρόν του ἡ ὄμορφη «γνωριμία», πλὴν νὰ ἔχη ἐξαφανισθῆ μαζί της καὶ τὸ πορτοφόλι του μὲ δέκα χιλιάδες δραχμές. 'Εκεῖνον τὸν μεγαλοπρεπῆ «ποντικὸν ξενοδοχείων» Β.Σ., «ἄρτι ἀποφυλακισθέντα», ποὺ σὲ διάστημα ἑνὸς μηνὸς διέπραξε 30 κλοπὰς εἰς βάρος κοιμωμένων ἐνοίκων λαϊκῶν ξενοδοχείων, ἄλλην κλοπὴν ἀπὸ κοιμώμενον ἐπιβάτην ἀτμοπλοίου, ἄλλην ἀπὸ κοιμώμενον ὁδηγὸν ταξὶ ἐντὸς τοῦ αὐτοκινήτου του. 'Εκτὸς ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν του πρὸς κοιμωμένους, ὁ καλὸς ἄνθρωπος εἶχε καὶ μίαν ἄλλην ἀδυναμίαν : παρουσιάζετο μεγαλοπρεπῶς στὰ ξενοδοχεῖα ὑπὸ διάφορα ψευδώνυμα προσωπικοτήτων, κατὰ προτίμησιν δὲ μὲ τὰ ἐπώνυμα ἀνωτέρων ἀστυνομικῶν ὥστε νὰ ἐκλαμβάνεται συγγενής των. 'Εκείνους τοὺς δυναμικοὺς «μαχαιροβγάλτες» Σ.Γ. τῶν 35 καὶ Α.Δ. τῶν 28 ἐτῶν, ὁ πρῶτος τῶν ὁποίων ἀπείλησε νὰ σφάξη νεαρὰν κομμώτριαν ποὺ ἐσκέφθη νὰ τὸν καταμηνύση ἐπειδὴ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ γάμου τῆς ἀπέσπασε σημαντικὰ ποσά, ὁ δεύτερος δὲ τῶν ὁποίων ἀπέσπασε μὲ τὴν ἀπειλὴν τῆς ἀμφιστόμου ὡρολόγιον, χρυσοῦν δακτυλίδι καὶ τὴν βέραν νεαρᾶς ἐπειδὴ δὲν ἐδέχετο νὰ ἀποσύρη τὴν κατ' αὐτοῦ μήνυσίν της. 'Εκείνους τοὺς δύο μεγαλοσχήμονας νεαροὺς ἀπατεῶνας, ποὺ παρουσιαζόμενοι ὡς Κύπριοι φοιτηταὶ καὶ λέγοντας ὅτι θέλουν νὰ κάμουν ἕνα δῶρον ἐκ μέρους τῆς ὀργανώσεως των, «ἠγόρασαν» ἀπὸ κεντρικὰ καταστήματα τῶν 'Αθηνῶν πολυτελῆ εἴδη, ἄνω τῶν 15.000 δραχμῶν, μὲ πλαστὰς ἐπιταγάς. 'Εκεῖνον τὸν «λαϊκὸν» ἀπατεῶνα 'Ηρόδοτον Ε. τῶν 32 ἐτῶν, ποὺ ἀφοῦ ἔκαμε διαδρομὴν μὲ ταξὶ καὶ ἔλαβε πρόχειρον μικροδάνειον ἀπὸ τὸν ὁδηγόν, τοῦ εἶπε «περίμενε» ἔξω ἀπὸ τὰ γραφεῖα μεγάρου τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς. Εἰσῆλθε λοιπὸν ὁ ἀπατεών, ἐξῆλθεν ἀμέσως διὰ τῆς ὀπισθίας θύρας, ἄρχισε νὰ τρέχη βιαστικός, πλὴν συνελήφθη ὑπὸ ἀστυφύλακος ὄχι διὰ τὴν ἀπάτην, ἀλλὰ διότι... παρεβίαζε τὸν «Σταμάτην» καὶ τοῦ ἐφάνη ὕποπτος· ὁπότε κατέφθασε ἀσθμαίνων ὁ παθὼν ὁδηγὸς καὶ τὰ πράγματα ἀκολούθησαν τὴν φυσικήν των ὁδόν. 'Εκεῖνον τὸν ἄτυχον διαρρήκτην τοῦ Κολωνοῦ, ποὺ ἀφοῦ διέρρηξε οἰνομαγειρεῖον μὲ πολλοὺς κόπους καὶ ἔθραυσε καὶ τὸ ταμεῖον, ἔκλεψε μόνον... ἓξ δραχμὰς ποὺ ἀνεῦρε. "Ανοιξε ὅμως ὁ ἄνθρωπος τὸ ψυγεῖον τοῦ καταστήματος καί, κατάκοπος ὅπως ἦτο, ἔφαγε ὅσα φαγητὰ μποροῦσε, ἤπιε ὅσο κρασὶ ἤθελε, ἱκανοποιημένος δὲ καί... τραγουδῶν ἀπῆλθεν. Καί, τέλος, ἐκεῖνον τὸν πολλὰ ὑποσχόμενον εἰς τὴν κοινωνίαν φιλόμουσον δεκαεπταετῆ μαθητὴν τῶν Πατρῶν, ποὺ κατὰ σύστημα ἔκλεπτε μόνον τρανζίστορς ἀπὸ τὰ καταστήματα τῆς ἀχαϊκῆς πρωτευούσης.

***

Ελάχιστα τώρα ἀπὸ τὴν ξένην ἀστυνομικὴν εἰδησεογραφίαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν. *"Ενας σάτυρος ἐπετίθετο κατὰ τὰς νύκτας ἐναντίον τῶν γυναικῶν, στὴν περιοχὴ Βένλο παρὰ τὰ Γερμανο-ὁλλανδικὰ σύνορα. 'Η 'Αστυνομία τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, ὕστερα ἀπὸ πολλά, ἔθεσε σὲ ἐνέργειαν τὰ «μεγάλα μέσα» : "Ενας μυστικὸς πράκτωρ μετημφιέσθη σὲ γυναῖκα καὶ ἄρχισε νὰ περιφέρεται... ἀναλόγως. «'Ασφαλῶς, εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἡ μεταμφίεσίς του θὰ ἀνεκαλύπτετο ἀμέσως, ἀλλὰ τὴν νύκτα εἶναι δύσκολον νὰ διακρίνη κανεὶς τὰς ἀσυνήθεις διαστάσεις τῶν ποδιῶν μιᾶς δῆθεν γυναί-

κας...» λέγει ἡ εἴδησις. Κοντὰ στὰ μεσάνυκτα λοιπόν, ὁ πράκτωρ εἶδε τὸν σάτυρον καὶ ἐδοκίμασε νὰ τὸν συλλάβῃ, ἐκεῖνος ἔφυγε δρομαίως, ὁ πράκτωρ τὸν κατεδίωξε, ἀλλὰ ἡ στενὴ φούστα του τὸν ἡμπόδισε νὰ τρέξῃ ἀρκετά. Εὐτυχῶς ποὺ ἦτο ἐφωδιασμένος μὲ ἕνα περίστροφον μὲ ἀεροβολίδας καὶ εἰδοποίησε τοὺς συναδέλφους του, οἱ ὁποῖοι συνέλαβαν τὸ μυστηριῶδες πρόσωπο. Ἦτο ἕνας δεκανέας τοῦ στρατοῦ καὶ ἐβαρύνετο μὲ πολλοὺς βιασμούς.

*Μέγα δίκτυον σωματεμπορίας ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ σὲ ἀριστοκρατικὴν συνοικίαν τοῦ Λονδίνου. Ἑκαντοντάδες νεαρὰ μοντέλα, γυμνὰ καὶ μή, κομμώτριες κ.λ. κατελήφθησαν σὲ συνδυασμένη ἐξόρμηση τῆς 'Αστυνομίας ἐντὸς πολυτελῶν διαμερισμάτων πολυκατοικιῶν, ξενοδοχείων, ἐντὸς ἰδιαιτέρων αἰθουσῶν διαφόρων κέντρων καὶ ἀλλοῦ. 'Αφορμὴ ἔδωσαν στὴν 'Αστυνομία τὰ ὁλονύκτια «ρὸζ πάρτυ» τῆς συνοικίας, ὁπότε ἡ παρακολούθησις ἔφερε στὸ φῶς τὸ τεράστιον δίκτυον ὑπὸ τὸν μυστηριώδη-συνώνυμόν μου φεῦ! «κ. Χ.».

* Πολλαὶ πυρκαϊαὶ ἐσημειώθησαν στὸ Μοντρεὰλ καὶ Κεμπὲκ τοῦ Καναδᾶ, μὲ τεραστίας ζημίας καὶ ἀρκετὰ ἀνθρώπινα θύματα. Ἡ 'Αστυνομία ἀπεκάλυψε καὶ συνέλαβε μερικοὺς ἐμπρηστάς, οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦσαν διὰ λογαριασμὸν τριῶν ἐμπειρογνωμόνων ἀσφαλιστικῶν ἑταιριῶν. 'Εν συνεννοήσει μετὰ τῶν ὑποτιθεμένων θυμάτων, οἱ ἐμπειρογνώμονες ὑπερετίμων τὰς καταστροφὰς καὶ ἐλάμβανον τεράστια ποσά.

* Δύο νεαροὶ λησταὶ ἡλικίας 16 καὶ 18 ἐτῶν, ἐφωδιασμένοι μὲ τέσσερα περίστροφα, κατέφυγαν στὴν οἰκίαν ὀδοντιάτρου τοῦ Ρέντιγκ Πενσυλβανίας ὅταν, κατὰ τὴν ἀπόπειραν διαπράξεως ληστείας ἐξερράγη ἕνα ἐλαστικὸν τοῦ αὐτοκινήτου των. 'Εκεῖ ἐκράτησαν ἐπὶ ὀκτὼ ὥρας ὡς ὅμηρον τὴν σύζυγον τοῦ ὀδοντιάτρου. Ὅταν τελικὰ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπλησίασαν καὶ τοὺς διέταξαν νὰ ἐξέλθουν, οἱ νεαροὶ λησταὶ ἐξῆλθον πράγματι μετὰ πάροδον δέκα λεπτῶν, πλὴν κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους νεκροί. Εἶχαν δηλητηριασθῆ διότι, ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ συνέσφιγγον τὸν κλοιὸν πέριξ αὐτῶν, κατέπιαν καψούλας μὲ λεμονάδαν ποὺ τοὺς προσέφερεν ἡ σύζυγος τοῦ ὀδοντιάτρου.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ «Χ»

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

Σωτήριος Σταματιάδης

Τὴν 4ην τρέχοντος μηνὸς ἀπέθανεν ὁ τέως ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Α' Σωτήριος Σταματιάδης. Τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν, ἡ ὁποία ἐγένετο τὴν ἐπομένην εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τῶν 'Αθηνῶν, παρηκολούθησαν ὁ 'Αρχηγὸς τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κ. Ρακιντζῆς, ὁ 'Επιθεωρητὴς τῆς 'Αστυνομίας καὶ διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν, ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Α' κ. Καραμπέτσος, παλαιοὶ συνάδελφοι καὶ συνεργάται τοῦ μεταστάντος, ἀστυνομικοὶ ἐν ἐνεργείᾳ παντὸς βαθμοῦ, ὡς καὶ ἀρκετὰ μέλη τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ διοικητὴς τῆς ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως 'Αθηνῶν, ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Α' κ. Παπασταφίδας, ὁ ὁποῖος καὶ κατέθεσε στέφανον ἐκ μέρους τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος. 'Η σορὸς τοῦ εἰς Κύριον ἀποδημήσαντος ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ, ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ Β' νεκροταφεῖον 'Αθηνῶν.

'Ο Σωτήριος Σταματιάδης ἐγεννήθη τὸ 1898 εἰς τὴν 'Ακράταν τῆς Αἰγιαλείας. Κατετάγη εἰς τὴν 'Αστυνομίαν Πόλεων τὸν 'Απρίλιον τοῦ 1922 καὶ ἀπεχώρησε ταύτης τὸν Νοέμβριον τοῦ 1953, μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνομικοῦ διευθυντοῦ Α'. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὑπερτριακονταετοῦς ὑπηρεσίας του προσέφερεν ἀληθῶς πολλαπλᾶς ὑπηρεσίας, τόσον εἰς τὴν 'Αστυνομίαν, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν γενικώτερον. Εὐφυής, ἠθικός, ἄξιος πάσης ἐμπιστοσύνης, ἐπαγγελματικῶς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῶς ἀρτίως κατηρτισμένος ἔχαιρεν ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως ὑπὸ πάντων. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Δεκεμβριανῆς στάσεως, ἐπὶ κεφαλῆς ὢν ἀστυνομικοῦ τάγματος, ἐπεδείξατο κατὰ τὰς ἐκκαθαριστικὰς ἐπιχειρήσεις θάρρος καὶ αὐτοθυσίαν. 'Ετιμήθη πλειστάκις δι' ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν ἀμοιβῶν. 'Ο θάνατός του ἐλύπησεν ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι συνειργάσθησαν μετ' αὐτοῦ ὑφ' οἱανδήποτε ἰδιότητα.

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ χαρίσῃ εἰς τοὺς οἰκείους του τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

'Η μνήμη του ἂς εἶναι αἰωνία !

'Ιωάννης Σαραντίτης

Τὴν 2αν τρέχοντος μηνὸς διεγράφη ὁριστικῶς, λόγῳ θανάτου, τῶν ἀστυνομικῶν βιβλίων ὁ τέως ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Β' 'Ιωάννης Σαραντίτης. Τὴν κηδείαν του, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τὸ Α' νεκροταφεῖον, παρηκολούθησαν πλεῖστοι παλαιοὶ καὶ ἐν ἐνεργείᾳ ἀστυνομικοί, ἐκλεκτὴ μερὶς τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ καὶ πολλοὶ φίλοι καὶ συγγενεῖς. Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Β' κ. Τασιγεώργος, ὁ ὁποῖος καὶ κατέθεσε στέφανον ἐκ μέρους τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

'Ο 'Ιωάννης Σαραντίτης ἐγεννήθη τὸ 1898 εἰς τὰ Σουλινὰ τῆς Ρουμανίας καὶ κατετάγη εἰς τὴν 'Αστυνομίαν Πόλεων τὸ 1922. Τὸν 'Ιανουάριον τοῦ 1956 ἀπεχώρησεν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, λόγῳ ὁρίου ἡλικίας, μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀστυνομικοῦ διευ-

θυντοῦ Β'. Ὑπηρέτησεν διαδοχικῶς εἰς πολλὰς ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας καὶ αἱ προσφερθεῖσαι ὑπηρεσίαι του ὑπῆρξαν ὄντως ἀξιόλογοι. Σεμνὸς τὸ ἦθος, τίμιος, ἀξιοπρεπής, ἐργατικὸς καὶ πειθαρχικός, ἐπεδείξατο ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον καὶ ἰδιαιτέρως ἐξετιμᾶτο ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸν κόσμον. Καὶ ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς ἀστυνομικὸς ἄφησεν ἀρίστας ἐντυπώσεις. Αἱ ἠθικαὶ καὶ ὑλικαὶ ἀμοιβαί, τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς ἔλαβε, μαρτυροῦν εὐγλώττως περὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀποθανόντος ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ.

Συλλυπούμεθα βαθύτατα τοὺς οἰκείους του καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς τάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων. Τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς γῆς, τὸ ὁποῖον ἐκάλυψεν τὴν σορὸν τοῦ ἀποθανόντος, ἂς εἶναι ἐλαφρὸν καὶ ἡ μνήμη του αἰωνία!

Θεόδωρος Στεργιόπουλος

Τὴν 1ην τρέχοντος μηνὸς ἀπεβίωσεν ὁ τέως Ἀστυνόμος Β' Θεόδωρος Στεργιόπουλος. Τὴν κηδείαν τοῦ ἀποβιώσαντος, ἡ ὁποία ἐγένετο τὴν 10ην ὥραν τῆς ἑπομένης εἰς τὸ Γ' νεκροταφεῖον, παρηκολούθησαν ἀρκετοὶ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ συντάξει ἀστυνομικοί, φίλοι καὶ συνεργάται τοῦ ἀποθανόντος, τὸν ὁποῖον ἀπεχαιρέτησε δι' ὀλίγων ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Γεώργιος Μαραβέλιας, ὅστις καὶ κατέθεσε στέφανον ἐκ μέρους τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως Πειραιῶς.

Ὁ Θεόδωρος Στεργιόπουλος ἐγεννήθη τὸ 1903 εἰς τὸν Μῶλον τῆς Φθιώτιδος. Εἰς τὸ νεοσύστατον Ἀστυνομικὸν Σῶμα κατετάγη τὸ 1924 καὶ ἀπεχώρησε τούτου, λόγῳ ὁρίου ἡλικίας, τὸ 1958 μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β'. Τὴν ὅλην του ἀστυνομικὴν ζωὴν διῆλθεν, ὑπηρετῶν εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως Πειραιῶς.

Ἐργατικός, τίμιος, ἠθικός, μὲ ἱκανοποιητικὴν ὑπηρεσιακὴν ἀπόδοσιν καὶ καλὰς κοινωνικὰς σχέσεις ἐξετιμᾶτο ἀρκούντως, τόσον ὑπὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ κόσμου, ὅσον καὶ ὑπὸ τῆς Πειραϊκῆς κοινωνίας, τὴν ὁποίαν εὐόρκως ἐπὶ 34ετίαν ὑπηρέτησεν.

Ἐκφράζοντες τὰ βαθύτατα συλληπητήριά μας εἰς τοὺς οἰκείους τοῦ μεταστάντος, εὐχόμεθα αὐτοῖς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν. Ὁ Θεός, ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ἂς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχήν του, ἡ δὲ μνήμη του ἂς μείνῃ αἰωνία.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΤΙΜΗΤΙΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

—Εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Θεόδωρον Ρακιντζῆν ἀπενεμήθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, Στρατηγοῦ Ντὲ Γκώλ, ὁ Ταξιάρχης τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

—Ἐπίσης ἀπενεμήθη ὁ Ταξιάρχης τοῦ αὐτοῦ Τάγματος εἰς τὸν Διευθυντὴν Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α΄ κ. Εὐάγγελον Καραμπέτσον καὶ τὸ παράσημον ἀξιωματικοῦ τοῦ αὐτοῦ Τάγματος εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α΄ κ. Ἰωάννην Καραχάλιον.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεων τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, προήχθησαν οἱ κάτωθι ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων :

α) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ τάξεως, οἱ Ἀστυνόμοι Β΄ τάξεως κ.κ. Κωνσταντῖνος Παπαϊωάννου, κατ' ἐκλογήν, καὶ Δημήτριος Τζέμος, κατ' ἀρχαιότητα.

β) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ τάξεως, οἱ Ὑπαστυνόμοι Α΄ τάξεως κ.κ. Βασίλειος Ἀγγέλης, κατ' ἐκλογήν, καὶ Γεώργιος Τσαπατσάρης, κατ' ἀρχαιότητα.

γ) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ τάξεως, κατ' ἀρχαιότητα, ἀναδρομικῶς ἀπὸ 1/1/63, ὁ ἐν μονίμῳ διαθεσιμότητι Ὑπαστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Δημήτριος Τεμπέλης, ἐνταχθεὶς μεταξὺ τῶν Ἀστυνόμων Β΄ τάξεως κ.κ. Ἀθανασίου Τσαναῆ καὶ Ἰωάννου Δήμου ἢ Παπαγεωργίου.

δ) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου, κατ' ἐκλογήν, ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Ἀπόστολος Ἀντίοχος.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ - ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ: 1) Ἀστυνόμοι Α΄ τάξεως κ.κ. Νικόλαος Χουρδάκης καὶ Χρῖστος Μαραγκούσης καὶ 2) Ἀνθυπαστυνόμος κ. Γεώργιος Μιτσιάλης. Εἰς ἅπαντας ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του, διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν των.

—Ὡσαύτως παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Νικόλαος Πιστεύος, Κωνσταντῖνος Στράτος, Ἡρακλῆς Δαμαλᾶς, Σπυρίδων Δημητρούλιας, Θεόδωρος Σαμούρης, Γεώργιος Κουτσουλέλος καὶ Δημήτριος Καλύβας.

—Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Χρῖστος Κριτσιωτάκης, διὰ λόγους πειθαρχίας, καὶ Ἀνδρέας Πλατῆς, διὰ λόγους ὑγείας.

***

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν οἱ μέχρι τοῦδε τελοῦντες εἰς τὴν Β΄ κατηγορίαν μονίμου διαθεσιμότητος : 1) Ἀστυνόμος Β΄ κ. Βασίλειος Ζαμπούκος καὶ 2) Ἀστυφύλαξ κ. Ἀθανάσιος Μπάλας μετετάγησαν εἰς τὴν Α΄ τοιαύτην, λόγῳ ἐπιδεινώσεως τῶν παθήσεών των.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν οἱ κάτωθι ἀξιωματικοὶ ἐτοποθετήθησαν ὁριστικῶς, λόγῳ ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν, ὡς ἀκολούθως :

Α) Εἰς ἀστυνομικὴν διεύθυνσιν Ἀθηνῶν: 1) Ἀστυνόμος Β΄ κ. Στέφανος Παπατριανταφύλλου καὶ 2) Ἀνθυπαστυνόμος κ. Νικόλαος Μαούνης.

Β) Εἰς διεύθυνσιν τουριστικῆς Ἀστυνομίας ὁ Ἀστυνόμος Α΄ κ. Ἡλίας Ἀντωνόπουλος.

Γ) Εἰς ἀστυνομικὸν νοσοκομεῖον, ὁ βοηθὸς ὑγειονομικὸς ἀξιωματικὸς Ὑπαστυνόμος Α΄ κ. Ἰωάννης Ρόζος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Κυριάκον Λαγούδην, διότι οὗτος, χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα καὶ ἐνεργητικότητα, ὡς καὶ τὸ ἀπαράμιλλον θάρρος του, ἐπέτυχε τὴν μὲν 6-1-63 καὶ ὥραν 02,45΄, ἐν τῇ ὁδῷ Κρέμου, τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν τοῦ κλέπτου ἐξαρτημάτων αὐτοκινήτου Ἀλεξάνδρου Μυρίλη, τὴν δὲ 5-2-63 καὶ ὥραν 00.30΄, ἐν τῇ ὁδῷ Ἀμαζόνων, τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν τοῦ κλέπτου Λαϊκῶν Ἀγορῶν Παναγιώτου Καλαϊτζοπούλου.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Τριαντάφυλλον Σταθαρᾶν καὶ Μιχαὴλ Περιστεράκον, διότι τὴν 02.30΄ ὥραν τῆς 13-2-63, χάρις εἰς τὸ ἐπιδειχθὲν ὑπ' αὐτῶν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ἀναπτυχθεῖσαν ἔκτακτον δραστηριότητα, παρατηρητικότητα καὶ μεθοδικότητα, ἐπέτυχον τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου κλέπτου Ἀνδρέου Καλούρη, ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κονδύλη 68 (Πειραιεὺς) χρωματοπωλείου τῶν ἀδελφῶν Κοτταρίνου, εἰς ὃ εἶχεν εἰσέλθει κατόπιν διατρήσεως τοῦ τοίχου, προκαλέσαντες οὕτω διὰ τῆς πράξεώς των ταύτης τὰ εὐμενῆ ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος σχόλια τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ τοπικοῦ τύπου.

***

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΥΝΕΡΓΕΙΟΝ

Τὸ Κινηματογραφικὸν Συνεργεῖον Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων θὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ἀκολούθους συνοικίας, πρὸς προβολήν, δωρεὰν διὰ τὸ κοινόν, μορφωτικῶν, ψυχαγωγικῶν καὶ μουσικῶν ταινιῶν, τριώρου διαρκείας, ἀπὸ 8 ἕως 11ης νυκτερινῆς :

Τὴν Κυριακήν, 16 Ἰουνίου, τὴν Δραπετσώναν Πειραιῶς (Κανελλοπούλου καὶ 25ης Μαρτίου-Πλατεῖαν πρὸ τοῦ Ι.Κ.Α.).

Τὴν Δευτέραν, 17 Ἰουνίου, τὴν Νίκαιαν Πειραιῶς (Πλατεῖαν Ἁγίου Νικολάου).

Τὴν Τρίτην, 18 Ἰουνίου, τὸν Συν. Ζωγράφου (Πλατεῖαν Κέντρου «Γαρδένια»).

Τὴν Τετάρτην, 19 Ἰουνίου, τὴν Πλατεῖαν Λαζάρου Βύρωνος.

Τὴν Πέμπτην, 20 Ἰουνίου, τὴν Πλατεῖαν Μεταμορφώσεως Μοσχάτου.

Τὴν Παρασκευήν, 21 Ἰουνίου, τὴν Ἀμφιθέαν (Τέρμα Ἁγίας Τριάδος).

Τὸ Σάββατον, 22 Ἰουνίου, τοὺς Ἀμπελοκήπους (Πλατεῖαν πρὸ τοῦ 104 Δημοτικοῦ Σχολείου).

Τὴν Κυριακήν, 23 Ἰουνίου, τὸν Λόφον Ἀξιωματικῶν Περιστερίου (Πλατεῖαν Χρ. Σμύρνης καὶ Δημ. Γούναρη).

Τὴν Δευτέραν, 24 Ἰουνίου, τὴν Ἀμφιάλην Πειραιῶς (Ἀθηνῶν καὶ Τσαλδάρη).

Τὴν Τρίτην, 25 Ἰουνίου, τὸ Τέρμα Λεωφορείων Πολυγώνου.

Τὴν Τετάρτην, 26 Ἰουνίου, τὸ Σκοπευτήριον Καλλιθέας (Φιλαρέτου καὶ Ἀριστείδου).

Τὴν Πέμπτην, 27 Ἰουνίου, τὰ Κάτω Πατήσια (Πλατεῖαν Γιάνναρη-Γεράκη-Παρασκευοπούλου).

Τὴν Παρασκευήν, 28 Ἰουνίου, τὸ Τέρμα ὁδοῦ Βασιλικῶν, Ἀκαδημίας Πλάτωνος.

Τὸ Σάββατον, 29 Ἰουνίου, τὸν Συν. Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη (πρὸ τοῦ ΙΒ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Πειραιῶς).

Τὴν Κυριακήν, 29 Ἰουνίου, τὸν Λόφον Ἀξιωματικῶν Περιστερίου (Πλατεῖαν Ἱεροῦ Ναοῦ Ταξιαρχῶν 47).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΟΜΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Τινὰ περὶ τῆς σχέσεως τοῦ ποινικοῦ κώδικος πρὸς εἰδικοὺς ποινικοὺς νόμους καὶ ἐπεξήγησις ὅρων τινῶν αὐτοῦ. (Ἄρθρα 12 καὶ 13 Π. Κ.), ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημ Ντζιώρα 529

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗΝ ΠΟΡΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΣΜΟΥ

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἰς τὸν Πειραιᾶ—Μὲ τὴν ἐπέτειον τῆς τεσσαρακονταετίας 27ης Μαΐου 1923—27ης Μαΐου 1963, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 532

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 535

ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἡ ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τοῦ δημίου Φρὶτς Σοῦμπερτ, ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη 538

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ (συνέχεια) 541

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὁ νέος κῶδιξ ὁδικῆς κυκλοφορίας, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 545

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΗΡΩΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΕΩΣ

Λέλα Καραγιάννη, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη 549

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Ἡ ἅλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου.. 554

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κωστῆς Παλαμᾶς—Μὲ τὴν ἐπέτειο τῶν ἐθνικῶν ἐξορμήσεων καὶ εἴκοσι χρόνων ἀπὸ τὸ θάνατό του, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια)..... 557

ΔΙΕΘΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Τὸ παγκόσμιον συνέδριον τῆς δικαστικῆς γραφολογίας, ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Δικηγορικὸς Ἀγὼν» 560

ΝΕΑ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Λίγες μέρες μὲ τὰ μέλη τῆς Λυβικῆς στρατιωτικῆς καὶ ἀστυνομικῆς ἀποστολῆς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 561

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Μαΐου 1963 565

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 566

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ εἰκοσιτετράωρα, ὑπὸ Συνεργάτου «Χ» 568

ΠΕΝΘΗ

Σωτήριος Σταματιάδης, Ἰωάννης Σαραντίτης, Θεόδωρος Στεργιόπουλος, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 573

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 575

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.